

BLOGGER

PHONG ĐIỆP

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

vh

Mục lục

[Blogger Đã Chạm Đến Bản Chất Của Văn Hóa Mạng](#)

[Blogger](#)

[Thư Nhà](#)

[Chào Đời](#)

[Bay Lượn Trên Không Trung](#)

[Con Gián Trong Châu Nước](#)

[Bữa Tiệc](#)

[Copy And Paste: Quấy Rối Tình Dục Nơi Công Sở](#)

[Chuyện Không Đầu Không Cuối](#)

[Cuộc Đi Săn](#)

[Về Lúc 2 Giờ Sáng](#)

[Tiệc Ngủ](#)

[Rong Chơi Cùng Giấc Mơ](#)

[Chát - 1](#)

[Chát - 2](#)

[Hai Người Lạ Ngồi Bên Nhau](#)

[Bất Mãn](#)

[Lắp Lại](#)

[Nhà Nghỉ](#)

[Trình Tiết](#)

[Cuộc Đi Săn Bất Thành](#)

[Quen Lối](#)

[Lối Thoát](#)

[Đào Kép](#)

[Đám Cưới - 1](#)

[Đứa Trẻ Chưa Thành Hình](#)

[Ác Mộng - 1](#)

[Tự Nhiên Muốn Văng Tục](#)

[Bỏ Rơi](#)

[Hội Những Người Thích Tự Do - 1](#)

[Hội Những Người Thích Tự Do - 2](#)

[Tìm Lối Thoát](#)

[Rời Bỏ](#)

[Hội Những Người Thích Tự Do - 3](#)

[Copy And Paste: Một Tình Huống Không Giả Định](#)

[Mẹ Chồng Hờ - 1](#)

[Mẹ Chồng Hờ - 2](#)

[Một Cuộc Hôn Nhân?](#)

[Diệp](#)

[Bế Tắc](#)

[Nhân Viên Mới](#)

[Xung Đột - 1](#)

[Biến Cố Mới](#)

Copy Paste: Bản Tin Trên Báo

Tranh Cãi Kịch Liệt

Vô Nghĩa

Đổi Đầu

Đi Làm Trở Lại

Đào Kép Mới

Ác Mộng - 2

Quyên

Sự Cố Buổi Trưa

Chuông Điện Thoại

Chát - 3

Xung Đột - 2

Bỏ Việc

Một Sự Nhầm Lẫn?

Đám Cưới - 2

Trống Rỗng

Cái Chết Tạm Thời

Một Chốc Thoáng Qua - 1

Sát Nhập

Quân

Biến Động

Rao Vặt

Cô Độc

Nhật Ký

Cuộc Phỏng Vấn

Tuyệt Thực

Trôi Đi

Một Chốc Thoáng Qua - 2

Gửi Mẹ

Độc Thoại

Tang Lễ

Entry Cho H

Hậu Kỳ

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Blogger Đã Chạm Đến Bản Chất Của Văn Hóa Mạng

INTERNET là chất liệu chính của Blogger (2008), tiểu thuyết của Phong Điệp. Tác phẩm mô tả xã hội Việt Nam hôm nay trước thử thách của kỷ nguyên mạng.

Trong Blogger, thực và ảo tồn tại bên nhau, hòa vào nhau nhiều khi không phân biệt nổi. Rất nhiều giọng nói khác nhau cất lên, nhưng tác giả không cảm thấy cần phải cho chúng một căn cước. Phong, một nữ nhà văn trẻ, viết một cuốn tiểu thuyết trong đó nhân vật chính là một cô gái tên Hạ. Phong cho đăng dần tác phẩm trên blog riêng, tranh luận về nó với độc giả, trong đó có Điệp, người bạn gái thân. Nhưng rất nhanh, người đọc cảm giác rằng cả Phong và Điệp chỉ là những phiên bản của Phong Điệp, tác giả cuốn tiểu thuyết họ đang đọc. Tất cả càng trở nên bí ẩn hơn khi một giọng nói bất ngờ cất lên : “Tôi là Hạ ? Tôi là Phong ? Hay là Điệp ? Tôi không biết”.

Hạ, nhân vật chính cuốn tiểu thuyết đang viết của Phong, là nhân viên trong một cơ quan ở Hà Nội. Cô đơn bởi gốc gác tỉnh lẻ và nghèo hèn, cô bị đồng nghiệp xa lánh, người tình bỏ rơi sau nhiều lần buộc phải phá thai. Để quên đi thực tế, cô lao vào Internet. Cũng như nhân vật nữ của Vũ Phương Nghi, cá tính nhút nhát đầy mặc cảm không ngăn cản nhân vật nữ của Phong Điệp trở thành một hot blogger. Như vậy, Phong Điệp đã cho Hạ thành công trên mạng điều mà cô thất bại trong đời thực. Cứ như thế thành công hay thất bại trong giao tiếp phụ thuộc vào một điều duy nhất : cơ thể của Hạ tồn tại hay không tồn tại trước kẻ đối thoại với cô. Trong thế giới thật, sự yếu kém trong giao tiếp của Hạ bắt nguồn từ cái cơ thể nữ luôn đau đớn của cô, nạn nhân của nghèo đói, của hung bạo tình dục, của phá thai, của tự hủy hoại (đấy

là lựa chọn cuối cùng của Hạ). Ngược lại, trong thế giới ảo của Internet, cô là người không cần cước, hơn nữa không cơ thể. Và vì thế, cô mạnh mẽ.

Nhưng Blogger còn đẩy vấn đề đi xa hơn nữa : sau khi biết tin Hạ chết, các friendlists của cô sẽ ra khỏi thế giới ảo của Internet để tổ chức tang lễ cho cô. Như vậy, blog cùng một lúc đã mang lại cho cô hai điều (mà ai ai chúng ta đều tìm kiếm, nhưng vô vọng, trong cuộc sống thực) : như một nhật kí, nó là nơi cá nhân được hiện hữu qua những dòng viết trên mạng, nhưng nó cũng là nơi cá nhân trao đổi với cộng đồng mạng, một cộng đồng lý tưởng trong đó không tồn tại những niêm luật gò bó của một xã hội thông thường. Đúng là Blogger đã xuất phát từ một đề tài không mới - mâu thuẫn giữa cá nhân và thế giới (thế giới bên trong và thế giới bên ngoài) : Hạ không chỉ gây chiến với “xếp” mà còn với chính những cái “tôi” khác của cô (đó là những “nó”, “bé con”, vv). Nhưng tác giả đã hướng về một cách giải độc đáo : Phong Điệp cho nhân vật của mình sống trong một trạng thái tâm thần phân lập triền miên, dưới sự thống trị của internet.

Như vậy, qua câu hỏi về ảnh hưởng của Internet vào quá trình cá nhân hóa trong xã hội Việt Nam, Blogger đã góp phần làm lung lay những biên giới vốn có từ bao đời, giữa thật và ảo, tư và công, cơ thể và trí tuệ, cá nhân và thế giới.

Các ý kiến có thể đặt ở bìa 4 và các tay bìa gấp

Blogger của Phong Điệp là một tiểu thuyết đòi hỏi một cách đọc khác. (Lê Anh Hoài)

Phong Điệp có cách viết hiện đại (Thụy Anh)

Blogger tạo nên những chấn động rất mạnh nơi trái tim người đọc bằng một lối văn tưởng như vô cảm, khô khốc. (Bùi Công Thuấn)

Tham dự vào cuộc chơi trong Blogger, tôi “dự phần” vào sự băn khoăn của Phong Điệp: một sự cật vấn về xã hội đô thị Việt Nam đương đại, và hơn thế nữa, sự cật vấn về bản chất cốt kết cộng đồng xã hội Việt Nam. Blogger đã làm nổi bật vấn đề ý thức trách nhiệm sống, vấn đề xây dựng cộng đồng qua việc xây dựng cộng đồng mạng. (Đoàn Ánh Dương)

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Blogger

Tôi là một nữ blogger. Mắt cận. Tóc ngắn. 25 tuổi.

Bảy năm trước, lần đầu tiên tôi đặt chân lên Thành phố để dự kì thi đại học. Mẹ đưa tôi đi. Hai mẹ con chở nhau trên chiếc xe đạp cũ, mượn của người cô họ tên Sương. Xe đạp để lâu, dầu khô, xích rão. Mẹ chở tôi đi dọc đường thì trời mưa to. Xe ị ạch không muốn lăn bánh. Tôi ngồi sau lưng mẹ, trong lòng hoảng loạn, nước mắt ngân ngấn mi. Rồi mẹ cũng ị ạch chở được tôi đến điểm thi vào sát giờ. Nhưng gần đến nơi thì phát hiện ra đường dẫn vào cổng trường thi đã biến thành một dòng sông nhỏ, nước tích tụ từ cơn mưa đêm trước - đục ngầu, rêu rác trôi bập bênh. Xe máy phóng qua nửa chừng thì chết máy. Người bì bõm lội, nước vượt qua cả bắp chân. Mẹ dựng xe, tần ngần nhìn vũng nước khổng lồ, đoạn xắn cao quần và bắt tôi ngồi yên trên gác бага. Tôi gạt nước mắt, nhìn mẹ, muốn nhảy xuống. Tôi biết mẹ định làm gì. Nhưng mẹ chỉ lừ mắt, nhìn tôi dừ tợn. Tôi run rẩy ngồi lên xe, nhìn mẹ lùng bùng gạt nước mưa trên mặt, đoạn bì bõm lội qua vũng nước. Tôi - như con mèo hen, ngồi câm lặng trên xe, xấu hổ.

Bảy năm trước, lần đầu tiên tôi được nhìn thấy máy vi tính ở nhà người cô họ tên Sương. Con cô học lớp hai, ngồi khoanh tròn trên ghế bành da, bật máy tính và nhìn tôi như thể sinh vật lạ.

Bảy năm trước, khi cầm giấy báo đỗ đại học, lên tàu về Thành phố, kẻ gian đã móc gọn của tôi cục tiền mẹ buộc chặt để dưới đáy ba lô. Tôi chết

đứng giữa sân ga, nửa muốn đi tiếp, nửa muốn bỏ về.

Bảy năm trước... Thành phố - xa lạ và đầy bất trắc...

Bảy năm - sau khi đặt chân đến Thành phố, tôi nhắm mắt cũng biết đường đi lối lại.

Bảy năm - sau khi đặt chân đến Thành phố, tôi tự cho mình lần lượt nghỉ việc ở rất nhiều công ty. Nhiều đến mức nếu tôi có ý định "kiểm kê" lại hồ sơ thì chắc chắn sẽ có sự nhầm lẫn.

Sau bảy năm, Thành phố - với tôi - cụ thể như một chén nước đang uống dở, đặt ngay trước mặt...

Sau bảy năm, có những vũng lầy to đùng phía trước mà tôi phải tự lợi qua, không hề có mẹ.

Và tôi - bỗng dưng một ngày có nhu cầu viết lại những chuyện ấy.

Bảy năm - tôi không khỏi lạ lùng là tại sao bỗng dưng mình lại trở thành một hot blogger.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Thư Nhà

Ngày...

Con,

Nhân tiện có anh K. đi họp trên Thành phố, mẹ gửi cho con chiếc áo len và cân ruốc mẹ vừa sao khô. Con nhớ ăn uống tử tế. Dạo trước về, trông con gầy và đen. Đến bữa ăn uống thì chệch choạc, mẹ rất sốt ruột.

Con không phải gửi tiền về cho mẹ mà làm gì. Lương lậu chả bao nhiêu, lại còn tiền nhà trọ. Con cứ giữ lại mà dùng. Dưới này mẹ túc tắc làm thêm, cũng có đồng ra đồng vào, con không phải lo.

Khi nào rảnh thì về thăm mẹ.

Viết vội cho con vài dòng.

Mẹ!

Ngày...

Con,

Mẹ đã uống hết chỗ thuốc bắc con gửi về cho mẹ. Mẹ thấy khỏe hơn rồi. Con đừng mua nữa tốn tiền lắm.

Cậu trong quê hẳn ra là năm sau em H. thi đại học. Con xem em nên thi trường nào thì dễ xin việc. Em nó học khối C, cũng là học sinh giỏi văn của

huyện cơ đấy. Nếu em thi đỗ thì chị em ở với nhau cũng tốt.

Cô K. đi Sing về mua cho mẹ lọ kem dưỡng da. Nhưng mẹ già rồi, chẳng dùng làm gì. Mẹ gửi em M. mang lên cho con.

Mẹ!

Ngày...

Mãi đến tối mẹ mới sực nhớ ra hôm nay là sinh nhật con. Gọi điện cho con thì thấy tắt máy. Chắc là con đang vui với bạn bè.

Mẹ đã mua ít sen tươi gửi cô L. mai sẽ mang lên cho con. Con chịu khó nấu chè sen mà ăn, vừa mát vừa có tác dụng an thần. Mẹ nghe con kêu bị mất ngủ, mẹ rất lo. Con đang suy nghĩ chuyện gì mà đến nỗi mất ngủ? Vạn bất đắc dĩ có chuyện gì xảy ra, con không được giữ một mình đâu đấy. Mẹ lúc nào cũng ở bên con.

Thêm một tuổi rồi, con gái của mẹ hãy vững vàng nhé.

Mẹ luôn cảm ơn Trời Phật đã ban tặng con cho mẹ. Con biết không, khi ấy trông con bé xíu và thơm như một viên kẹo.

Được sinh ra trên cõi đời này đã là một điều kỳ diệu rồi con ạ.

Mẹ yêu con.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Chào Đời

Đó là một bào thai đang chờ đến ngày đến tháng để được chào đời. Sau nhiều ngày ngóng đợi với nhiều cảm xúc phấn chấn - mỗi một - bức bối đan xen nhau, cuối cùng giờ G. cũng đã tới. Lốp nước bao quanh nó bục vỡ. Cơ thể bé nhỏ của nó liên tục bị rơi vào các trạng thái thúc - nén - ép - đẩy dồn dập về một hướng.

Đầu nó chật vật lách qua những khe hẹp, nhóm dính, và tối tăm để tìm đường ra. Nó cố thu mình lại cho dễ lách hơn. Bởi thế phần đầu trở nên thuôn dài, và thậm chí hơi méo. Nó chờ những cơn thúc quyết liệt hơn để làm đà vọt ra. Nó cần sự hỗ trợ từ mẹ.

Suốt năm tiếng đồng hồ, cơ thể mẹ - cơ thể con quằn quại trong cơn đau. Không một ai ở bên. Chỉ có máu và máu. Rỉ rả. Rỉ rả. Và xối xả. Thốc tháo.

Náo loạn giữa những cơn thúc đập là tiếng rên xiết của mẹ. Rồi khóc tức tưởi. Rồi những cơn rướn đứt quãng báo hiệu sự kiệt sức. Một chút nữa thôi. Nó nén mình, chờ đợi cơn thúc đủ mạnh. Chỗ nường nấu bấy lâu giờ đã trở nên quá chật chội và ngọt ngào trong đường hầm chật hẹp. Có đôi lúc nó tưởng mình không thở nổi nữa.

Người mẹ lả đi, sau những nỗ lực bất thành.

Nhịp tim của đứa trẻ thưa thớt dần.

Mẹ như nằm trong chảo gang rang nóng. Sự sống của con được tính bằng từng giây. Không thể chậm trễ hơn được nữa.

Tất cả sức lực được dồn lại cho trận quyết chiến cuối cùng. Lấy một hơi thật sâu, hai tay ghì chặt vào thành giường, môi mím chặt, chân đạp mạnh vào tường. Máu! Máu! Máu ồ ạt chảy. CỬA được mở toang trong phút chốc. Nó được hồi hả đẩy ra trong run rẩy và đau đớn.

Tấm chăn lót dưới lưng người mẹ sưng ửng. Máu tiếp tục chảy tong tỏng xuống gầm giường. Người mẹ lịm dần đi. Các đầu ngón tay ngón chân buốt lạnh. Cả cơ thể rời rã, chấp chới trong cõi hư hư thực thực. Cả người phút chốc trở nên nhẹ bồng. Chân tay rời rã. Mạch đập trôi sạt thất thường.

“Con hãy đi đi. Đi nhanh lên.”

Người mẹ dùng chút lực tàn, hồi thúc nó.

“Hãy tha thứ cho mẹ!”

Nó tần ngần trước khuôn mặt bột bột, mỏng tang của mẹ. Cái lạnh từ người mẹ truyền sang khiến nó run lẩy bẩy.

“Đi nhanh lên. Hãy đập vào người đầu tiên mà con gặp. Như thế, con mới có thể bảo toàn được tính mạng. Đến kiếp sau, chúng ta mới có thể gặp lại nhau. Khi đó, hãy đến nhận mẹ, con nhé.”

“Đừng sợ, con yêu. Lúc nào mẹ cũng sẽ ở bên con.”

Một nụ cười gượng gượng nở trên khuôn mặt thực thực hư hư của người mẹ xấu số. Nụ cười mơ hồ đến độ khiến nó phân vân thoáng chốc. Nhưng rồi nó cũng quyết định bay lên, khi cái lạnh bắt đầu xâm chiếm vào cơ thể nó quá mức chịu đựng. Thoạt tiên nó hơi loạng choạng. Nó chưa biết cách giữ cân bằng khi ở trạng thái châng lâng giữa không trung và không có mẹ để bám víu. Nó nhắm mắt lại, điều chỉnh trạng thái hiện có của mình. Tưởng tượng như mình đang ở trong bụng mẹ. Nhào lộn. Đạp qua đạp lại. Thật dễ dàng. Sự hình dung này khiến nó bình tâm hơn. Nó từ từ mở mắt. Người mẹ tan

biến ngay trước mặt nó. Như một ảo ảnh.

Cùng lúc đó, nó nghe có tiếng trẻ khóc rộ lên. Nó chấp chới bay đi tìm. Qua một hồ nước phủ đầy bèo tím. Một chuồng lợn bỏ hoang, phảng phất mùi rêu và bùn mục lưu cữu. Tới một ngôi nhà mái bằng cũ kĩ, hoa sao phủ dày. Trong căn buồng chật chội bởi các thùng các tông chất đống, một bé gái đỏ au, đang ngoạc mồm ra khóc. Tiếng khóc to đến độ làm nó ngạc nhiên: Tại sao người ta có thể phát ra thứ âm thanh ầm ĩ đến vậy?

Người mẹ, sau cơn đau sinh nở, mẫn nguyện nhìn đứa con vừa mới chào đời. Bà đỡ làm các công việc dọn dẹp cuối cùng. Nước nóng được mang vào để lau các vết nhót trên người em bé. Một chiếc áo trắng thơm tho được mặc cho Bé con. Tã chéo quần chặt ngang bụng. Bé con nhỏ xíu và thơm tho như một chiếc kẹo mút.

Nó hài lòng ôm choàng lấy cái kẹo mút đáng yêu ấy. Bé con đang khóc bỗng đột nhiên nín thít. Miệng toét ra cười. Bà đỡ quở:

- Cha bố nhà con chó con. Cái mồm xinh quá là xinh!

Nó chính thức bắt đầu một cuộc sống mới. Trong một cơ thể mới.

Nó và Bé con - chúng đã nhập làm một, kể từ giờ phút này.

COMMENT:

@nhimcon: Cái đoạn mở đầu này có vẻ trừu tượng nhể. Em tưởng bực cái vào truyện luôn chứ?

@hailua: Cái tội lạnh chanh! Cứ từ từ thì khoai sẽ dừ thôi, lo gì.

@zero: Cái này có phải là hiện tượng đầu thai không hả các bác?

@number-one: Thi thoảng mình thấy bị rơi vào trạng thái như trong cơ

thể tồn tại một con người khác nữa. Bảo đầu thai thì nghe hơi ghê ghê...(hi hi), nhưng nó cũng giống như kiểu tự “phân nhánh” trong mỗi người ấy nhỉ? (hi hi).

@hoahonggai: Mình thấy tò mò rồi đấy. Tiếp tục đi bạn ơi.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Bay Lượn Trên Không Trung

Có những lúc, nó tự cho mình cái quyền lang thang một mình. Nó không hoàn toàn thuộc về cơ thể ấy.

Điều này khiến nó vừa tủi thân, vừa dễ chịu. Những xung đột thầm lặng - mà ngoài chúng ra - chẳng ai có thể giải quyết được.

Nó - và Bé con. Luôn có những điều không thể hòa hợp.

Ví dụ như chuyện Bé con chỉ thích ru rú trong phòng, tránh những cuộc tiếp xúc, ngại ngần khi phải trò chuyện với người lạ, thì nó chỉ muốn lao ra ngoài phố, hào hứng quan sát những biến đổi khác nhau trên các khuôn mặt của đủ mọi lứa tuổi. Bé con rất hay chảy nước mắt vì những chuyện vớ vẩn, không đâu vào đâu, trong khi nó muốn phát điên lên vì trạng thái ủ ê quá mức ấy.

Sự phức tạp của hai đứa trẻ đang lớn chung sống trong một cơ thể - dường như đủ để cảnh báo cho sự quá tải của những mâu thuẫn thường ngày. Cách nhất - thời - tự - giải - phóng - cho - mình được nó tận dụng triệt để. Chỉ là nhất thời - bởi nếu không có chỗ náu thân ấy thì nó sẽ không thể tồn tại. Giữa chúng là những mối ràng buộc, như - một - định - mệnh.

Nó thích bay lượn trên hồ nước bỏ hoang. Sự tĩnh lặng của hồ nước khiến nó khoan khoái. Nó cố thử soi mình xuống mặt nước hồ xanh rười rượi. Như Bé con vẫn làm mỗi khi được mặc quần áo mới, hoặc có kẹp tóc mới. Phản chiếu lại, chỉ là một màu trời xanh lấp lóa trong nắng tháng Tám rực rỡ và thơm tho. Thảng hoặc, chỉ là một gợn nước mơ hồ. Báo về sự hiện hữu của

nó.

Đôi lúc nó nhớ về mẹ. Những kí ức ít ỏi, nhưng luôn làm nó muốn khóc. Nó chưa gặp lại mẹ, kể từ ngày ấy.

Căn nhà, nơi nó bay đi, cũng không còn nữa. Trong cơn cuồng nộ của mình, bão đã đánh sập căn nhà tiêu tụy ấy. Những gờ tường vỡ vụn. Mái nhà nằm xúi xỏ trong đồng đổ nát. Và máu. Nó nhìn thấy máu của mẹ vẫn đang âm thầm chảy trong ngôi nhà ấy, dưới tầng tầng đất sâu - ẩm ướt và buốt lạnh.

Nó run lên khi ý nghĩ muốn bay về ngôi nhà ấy mọc trong đầu. Như một cái chồi vượt đất mà lên. Không ngăn trở nổi. Nhưng rồi, nó cũng chỉ dám ôm cái chồi ấy trong đầu mà thôi. Vì sợ. Bởi vậy, thay bằng việc bay thẳng đến ngôi nhà xưa, nó chỉ dám dừng lại ở hồ nước này. Nhìn những bóng nước. Nhìn những vật bèo tím. Nhìn năm tháng đang dần lui lại phía sau. Mà tê tái...

Rồi nó sẽ lặng lẽ quay về cơ thể trú ngụ bao năm qua của mình, sau khi đã thấm mệt.

Nó sẽ vùi mình vào cơ thể ấy để ngủ một giấc mê mệt giữa rất nhiều mộng mị. Và nó sẽ không nhớ mình khóc vào lúc nào. Không hề có nước mắt chảy ra sao lồng ngực đau thắt. Những cơn thốn thức xô vào nhau...

Được sinh ra trên cõi đời này là một điều kỳ diệu. Sao điều kỳ diệu ấy không xảy ra trọn vẹn với nó? Để nó phải lang thang, nương náu vào một thân xác xa lạ, không có mẹ ở bên. Mẹ ời...

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Con Gián Trong Chậu Nước

Trưởng phòng nháy mắt nhìn Hạ.

- Xuống sắp gọi.

Từ hôm xảy ra sự cố làm cháy sách trong thư viện, Hạ như con gián bị người ta đập cho bẹp gí rồi quăng vào chậu nước. Ngay tập lự, mọi người trong cơ quan tha hồ mà bu vào xung quanh chậu nước ấy, tha hồ mà chỉ trỏ, khích bác, giễu nhại khiến cho con gián gặp nạn là cô càng thêm hỗn loạn.

Chị Lê tạp vụ vừa sáng ra đã ghé tai nói nhỏ: Hình như người ta tính cho em nghỉ việc đấy. Người ta là ai? Đầu cô ong ong. Đi làm được vài ba năm, cũng khó khăn chật vật đủ kiểu, giờ thì xong rồi nhé. Mời cô ở nhà nghỉ chơiơi nước!

Mất việc! - Cô chưa từng nghĩ đến điều này. Giờ thì sao? Không phải là nghĩ nữa, mà sẽ là hiện thực.

Bạn bè sẽ sốt sắng hỏi: Mà sao thế? Đang làm tự nhiên bị đuổi việc?

Mẹ sẽ hốt hoảng và giận dữ: Mà gây chuyện gì thế con? Lại cái tính ngang bướng thôi chứ gì? Thật tức chết đi được.

Và trong mắt mọi người: Cô bỗng thành một kẻ tội đồ đáng bị mang ra hành quyết.

Hạ ngập ngừng lách qua khe cửa mở hé, bước vào phòng sắp. Nồng nặc

mùi hương. Hôm nay rằm. Sếp siêng khoản cúng bái này lắm.

- Chú gọi cháu ạ?

Cô đánh tiếng gọi vì thấy sếp đang giương mục kính ngồi đọc giấy tờ gì đó ở bàn làm việc kê trong góc phòng.

- Ờ, ngồi đấy.

Không nhìn cô. Tờ giấy lật sang trang sau. Thêm một tờ nữa. Một tờ nữa. Thời gian lê thê. Hạ ngồi vào một góc của chiếc ghế bành. Hơi điều hòa buốt lạnh xối thẳng vào đỉnh đầu khiến cô rúm rỏ.

Đến lúc cả người Hạ sắp đóng đá thì đồng giấy tờ được hạ xuống. Dép lê loẹt xoẹt. Nước trà rót sanh sánh ra cái cốc nâu bóng. Mắt hạt đỗ hấp háy nhìn xéo vào khe ngực.

- Uống nước đi!

- Dạ, cháu xin chú.

- Có biết vì sao tôi gọi cô xuống đây không?

- Dạ... cái... cái... tại cháu vô tình... làm... làm cháy thư viện...

- Cháy là chuyện nhỏ, việc khác mới là chuyện lớn.

Hạ thấy người vừa ớn lạnh lại chột nóng bừng bừng. Đầu óc cô hoang mang.

- Nhưng có chuyện gì khác đâu ạ?

- Cô cứ suy nghĩ kĩ đi. Có đấy.

- Dạ, không có thật mà chú! - Hạ khẩn khoản.

- Cô cứ về suy nghĩ đi. Mọi chuyện đều có thể bỏ qua. Miễn là thái độ của mình thế nào. Thôi nhé. Tôi chỉ nói thế thôi. Cô tự mà hiểu ra. Cô vẫn là người thông minh sáng dạ lắm cơ mà. Giờ thì cô về phòng đi. Tôi bận tiếp khách bây giờ.

Hạ đi lên phòng, đầu óc bỗng dưng u mê, tăm tối. Lẽ nào có ai độc mồm độc miệng dựng thêm chuyện cho cô? Lúc khác thì không sao, thời điểm này thì có khác gì trút thêm dầu sôi vào chảo. Nhưng cô nào có gây ra chuyện gì khác nữa đâu ngoài chuyện thư viện bị cháy? Ai đó quên không dập thuốc mà thả luôn vào thùng rác. Cô cũng không phát hiện ra sai lầm chết người đó. Hết giờ thì khóa cửa đi về. Gần nửa đêm, điện thoại cơ quan đã réo lên như còi cứu hỏa. Kèm theo là những tiếng người láo nháo, không rõ ai với ai: “Đồ phá hoại! Cháy hết cả rồi. Cô viết đơn xin nghỉ việc đi là vừa.”

Lúc Hạ nhao đến, ba dây sách kê sát cửa ra vào chỉ còn nham nhở khung sắt đen sì với những tàn tro nhơm nhớp nước. Cũng may thiệt hại chỉ dừng ở đó. Nhưng cô biết sóng gió sẽ tiếp tục giội xuống.

* * *

Phòng làm việc vắng ngắt. Hôm nay ngày rằm, mấy chị lớn tuổi chắc rủ nhau đi chùa. Hạ luôn là đứa phải đến sớm dọn dẹp và về sau khóa cửa, tắt điện. Có bữa chị An quên đồ trong phòng, gần sáu giờ chiều mới phi xe đến cơ quan để lấy, nhưng không có chìa khóa, Hạ lập tức bị nã đến. Khóa cửa, mở cửa là việc của cô, mặc kệ thời gian trong hay ngoài giờ làm việc. Bữa đó, không hiểu sao cái máy tính rõ ràng đã do chính tay cô tắt trước lúc đi về, vậy mà khi hai chị em mở cửa vào phòng, nó vẫn sáng đèn. Lại tội lỗi ở cô mà ra cả. Chị An bỗng dưng có lý do để chì chiết và làm um mọi chuyện lên. “Tôi không thấy áy náy mà quay lại kiểm tra phòng làm việc thì có phải nó phá hoại tài sản của cơ quan hay không?”. Phải đến khi ông bảo vệ già

thương Hạ, dám đứng ra làm chứng việc có hai mẹ con chị Lệ trong phòng ấy vừa về, thì cơn thịnh nộ mới tạm xẹp xuống. Chị Lệ thì thân với Hạ. Chị Lệ sai tức là Hạ sai. Kiểu "bắc cầu" thế, thế nào cũng dẫn đến Hạ. Tóm lại là tội vạ đều từ Hạ mà ra cả.

Hạ thấy cổ đắng nghét. Nỗi chán chường khiến cả người cô như biến thành một bìa đậu phụ rữa.

- Đã nghĩ ra chuyện gì chưa?

Hạ giật nảy người. Khuôn mặt trắng bệch của sếp kề ngay cạnh khiến cô hoảng hồn. Hơi thở nhừa nhựa của ông phả phào vào cổ cô. Chả phải ông vừa nói là có khách phải tiếp đấy sao? Ông lên lúc nào mà cô không hay biết?

Hạ luống cuống, như con thú bị kẻ đi săn phát giác ra nơi ẩn náu:

- Cháu... quả thực cháu không biết là đã gây ra chuyện gì nữa. - Cô trả lời một cách mỗi mết.

- Không sao, cứ suy nghĩ đi. Quan trọng là thái độ của mình. Thế nhé.

Sếp lượn một vòng quanh phòng bằng cách đi của loài mèo. Hạ nín thở. Nhưng sếp không ban phát thêm lời nào nữa mà mở cửa phòng đi ra.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Bữa Tiệc

Một cuộc săn mới, với con mồi mới.

Điều này kích thích hẳn ghê gớm.

Hắn nhìn chăm chăm vào khoảng hõm trắng xanh, rõ cả lớp lông tơ mịn màng giữa hai bầu vú của con bé. Thấy ngồ ngộ. Cái cổ áo thì rộng, cái hõm ngực thì gầy. Và hai đầu ti như hai viên kẹo hồng. Thơm mùi của quả vừa chín tới. Làm hắn thèm thuồng.

Và cả ánh mắt sợ hãi mỗi khi con bé bất chợt ngược lên, nhìn thấy hắn đứng bên cạnh. Mùi con đực nứt qua kẽ áo. Mơ man con mồi. Trong khi đó, con mồi run rẩy, hốt hoảng tìm đường chạy trốn.

Đương nhiên là phải như thế. Hắn không thích những cuộc đi săn quá dễ dàng. Những chiến thắng dễ dàng. Con mồi càng khó săn, chiến thắng càng oanh liệt.

Hãy mặc cho những con mồi chạy trốn, để cuối cùng sẽ bị móng vuốt của hắn tóm gọn. Những con mồi dù chống cự hay quy hàng, cũng sẽ dừng hòng thoát khỏi móng vuốt này. Không thoát một con nào. Chắc chắn thế.

Hắn quá đủ kinh nghiệm trận mạc cho những chuyện thế này. Con mồi lần tránh và tìm đường chạy trốn. Con mồi tinh ranh hay gan lì. Con mồi căm hận hay sợ hãi hắn. Có con mồi cả gan lao vào cắn xé hắn. Hắn thích thú với mọi phản ứng từ phía con mồi.

Giống như những gia vị của một bữa tiệc. Thậm chí là đại tiệc. Sẽ phải có đầy đủ: Cay xóc óc kiểu mù tạt. Cay ran lưỡi kiểu ớt chỉ thiên. Cay rục họng kiểu tiêu sọ... Và hẳn làm chủ bàn tiệc ấy.

Tùy từng cảm xúc, hẳn sẽ ăn ngốn ngấu. Hay nhấm nháp từ từ. Ăn cho đến tàn cuộc. Hay bỏ đi khi vừa khai vị.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Copy And Paste: Quấy Rối Tình Dục Nơi Công Sở

Cảnh tượng một cô gái bước ra khỏi phòng sếp một cách vội vã, đầu cúi gằm, mặt đỏ bừng khiến ai nấy đều có thể hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra bên trong.

Cánh đàn ông dễ lầm tưởng về chuyện tình dục

Khi ngồi đối diện ở nơi làm việc, các sếp hay đồng nghiệp nam luôn có xu hướng đánh giá phụ nữ cao hơn thực tế về phong cách tình dục và cho rằng nàng có hứng thú với mình, mà thực tế không hẳn là vậy.

Những sai lầm trong nhận định này góp phần tạo ra tình trạng quấy rối tình dục. Nếu anh chàng nhận thấy nàng có thân hình hấp dẫn, ngay lập tức chàng sẽ theo đuổi dòng suy nghĩ của mình để xem xét, đánh giá nàng và tìm cách tiến hành “công việc” không liên quan gì tới báo cáo mà nàng đang chú tâm trình bày.

Có thể nói là hầu hết đàn ông đều dễ lầm tưởng về “chuyện ấy”. Nó bắt nguồn từ quan niệm xã hội khi đàn ông được giáo dục rằng họ là phái mạnh, rằng phụ nữ là những đối tượng vật thể về tình dục. Vì thế phái mạnh thường lạm dụng, nhất là khi họ có quyền hành để quấy rối tình dục nữ nhân viên nơi công sở.

Nữ công chức bị quấy rối tình dục nơi công sở

Đa số nữ công chức nói họ không vướng phải sự quấy rối tình dục, nhưng không có nghĩa là điều này không xảy ra. Thực tế hiện nay tại các công sở

làm việc, rất nhiều nữ nhân viên bị quấy rối tình dục nhưng vì xấu hổ nên họ không khai báo.

Một khảo sát đưa ra con số hơn 40% nữ nhân viên các công sở trên thế giới nói rằng họ bị quấy rối tình dục bởi sếp và những nam đồng nghiệp là người quản lý của họ. Đa số nạn nhân bị quấy rối tình dục thường làm việc ở văn phòng.

Rất nhiều phụ nữ làm việc tại các công sở vẫn phải hứng chịu những câu hỏi về tuổi tác, những lời bình luận sàm sỡ hay lời nói thô thiển về tình dục. Chính cách sống có phần bệnh hoạn và gây áp lực của một số sếp và nam đồng nghiệp lên tinh thần nữ nhân viên đang làm tồn tại những vấn nạn như thế.

Cảnh tượng một cô gái bước ra khỏi phòng sếp một cách vội vã, đầu cúi gằm, mặt đỏ bừng khiến ai nấy đều có thể hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra bên trong.

Điều quan trọng nhất là hậu quả đằng sau những vụ “công kích” ấy. Phần lớn phụ nữ bị quấy rối cho rằng, các đồng nghiệp nam đã đối xử không công bằng khi họ từ chối quan hệ. Hậu quả mà mọi người có thể hình dung ra là cô ta sẽ bị gây khó dễ trong công việc nếu không ưng thuận, việc thăng tiến là chuyện “trong mơ”, thậm chí việc sa thải là điều có thể xảy ra. Có cô gái vì sợ hãi quá nên đã nghỉ việc trước.

Nhiều người phàn nàn là công ty đã chẳng làm gì để giúp họ, thật dễ hiểu khi cái quyền sinh, quyền sát ấy nằm trong tay người mà nếu như cô ta gật đầu. Trong các công sở, văn phòng thì là vậy, còn đối với công sở phải làm việc nơi đông người bên ngoài, chuyện lạm dụng quyền hành để quấy rối tình dục cũng diễn ra như cơm bữa.

Xử trí khi bị quấy rối tình dục

Việc đưa ra Luật chống quấy rối tình dục có thể làm giảm đáng kể những vụ “xâm phạm” nghiêm trọng đối với nữ nhân viên nơi công sở. Bởi vì hầu hết nữ nhân viên đều rất khổ tâm, xấu hổ và sợ bị người khác phái nơi công sở nói những lời tục tĩu, đưa ra những lời đề nghị khiếm nhã, kể chuyện tình dục hoặc có cử chỉ xúc phạm. Một số không biết xử trí nên đã bị lợi dụng. Sau đây là vài cách đối phó giúp các bạn tránh bị quấy rối:

- Nếu ở mức độ nhẹ, bạn không nên im lặng. Làm vậy, người ta sẽ dễ dàng nghĩ bạn đồng tình. Hãy phản ứng bằng một cái nhăn mặt hoặc bỏ đi để cảnh cáo. Nếu bạn bị cho xem hình khỏa thân hoặc kêu gọi thì không nên xem mà trả lại hoặc vứt bỏ đi. Kẻ quấy rối tình dục tức là không còn tôn trọng bạn nên dù là ai bạn cũng không nên nể nang để họ lấn tới.

- Khi phải làm việc với những đồng nghiệp “nguy hiểm”, nên tỏ thái độ nghiêm túc, mở cửa hoặc tìm cách để bạn có thể thoát khỏi tình trạng khó xử lúc đó và cầu cứu những người xung quanh giúp đỡ.

- Nếu bạn bị quấy rối ở mức độ nặng nề và liên tục, hãy tố cáo với các tổ chức cơ quan hoặc chính quyền.

- Bản thân nữ nhân viên phải có hành vi đúng mực, ăn mặc kín đáo, tránh thu hút ánh mắt hiếu kỳ của người khác giới.

- Hãy khẳng định bản thân bằng chất lượng công việc và thái độ đối xử đúng đắn với tất cả mọi đồng nghiệp nam khác.

(Hết trích dẫn)

COMMENT:

@beyeu...: Chuyện thường ngày ở huyện rồi mà ới. Ai có thân thì lo giữ.

@Chicken...: Giữ làm gì mấy em. Có đi có lại mới toại lòng nhau.

@Tulip...: Bạn Chicken... nói thế thì cực đoan. Nhưng ba cái chuyện trai gái giờ phức tạp thật. Nhà nghỉ chẳng tự nhiên mọc lên như nấm thế.

@Titi...: Đây có phải là chuyện trai gái đâu. Vấn đề là chuyện quấy rối tình dục. Mấy người đọc mà chả chịu hiểu gì cả.

@Cùn...: “Nếu bạn bị quấy rối ở mức độ nặng nề và liên tục, hãy tố cáo với các tổ chức cơ quan hoặc chính quyền”.

Thế thì đã làm sao. Rách chuyện. Đây có phải nước Mỹ đâu mà mơ.

@Tulip...: Ở đây có kẻ tâm thần.

@long...: Ai thích nghe thì nghe, không nghe thì biến.

@Chicken...: Điên, thần kinh, chập mạch!!!

@Hoahonggai: Ô, thế truyện đến đâu rồi hả bạn?

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Chuyện Không Đầu Không Cuối

- Cắt lương, cắt ăn trưa đấy!

Chị Lê tạp vụ kéo tụt Hạ vào ngách dưới chân cầu thang, thầm thì vẻ bí mật. Mỗi ngày đến cơ quan, chị luôn có những thông tin mới mẻ, giật gân cung cấp cho mọi người. Bà chị này quả không uống với biệt danh Giám đốc hăng thông tấn xã via hè.

Kệ! Hạ cảm thấy quá mệt mỏi với mọi chuyện rồi. Thêm một chuyện nữa cũng chẳng đủ làm cô thấy xao động.

Cả phòng đi dự hội thảo, còn lại mình Hạ. Cô chẳng biết mình phải làm gì vào lúc này. Ở nhà cũng dở mà đến cơ quan thì thành người thừa thãi. Việc thì chả ai phân công. Có chăng là ba cái việc dọn phòng, rửa ấm chén, đun nước, pha trà và... chấm hết. Muốn giải trí thì đọc báo. Cả phòng có tờ Tin tức, đọc từ rao vặt đến tin buồn, cùng lắm cũng chỉ nửa tiếng là xong. Sau đó mà ngồi không cả buổi thì phát điên lên mất. Hạ thường mang theo quyển từ điển tiếng Anh để tự học. Nhưng thời gian này thì cô không thể nhồi nhét được thứ gì vào đầu nữa.

Điện thoại réo vang. Phân vân một lúc Hạ mới uể oải đứng lên, nhắc máy:

- A lô ạ...

- Cô xuống phòng tôi ngay.

Giọng lạnh tanh. Và máy ngắt tức thì.

Chùng ấy cũng đủ để Hạ nhận ra giọng sếp. Còn có thể là ai khác nữa! Nhưng chuyện gì nữa đây? Điều sếp úp mở nói hôm qua, cô chịu không thể nghĩ ra được. Chẳng lẽ lấy đá mà ghè vào đầu cho đỡ phải nghĩ?

- Cô Hạ về đây được bao lâu rồi nhỉ?

- Dạ, sang năm thứ tư rồi chú ạ.

Hạ trả lời trong sự nghi hoặc. Tại sao tự nhiên sếp lại quan tâm đến điều này?

- Nhà có gần đây không?

- Dạ cháu thuê nhà cách đây khoảng sáu cây ạ.

- Ờ... hồi về còn gầy đen như con mèo hen ấy nhỉ. Giờ có da có thịt... có khác...

Cặp mắt bé bằng sợi chỉ lướt qua mặt Hạ sắc lạnh. Và dừng lại ở khoảng trắng phập phồng ngay dưới cổ áo. Hạ thoáng rung mình...

- Cơ quan người ta đang đề nghị đuổi việc cô.

Im lặng.

Biết thừa là Hạ đang lắng nghe nhưng cố tình dừng lại.

- Cái cửa sổ này bị rạn kính sao không bảo thẳng Tà lên thay?

- Dạ...

- Thế này đến mùa mưa bão, gió thốc vào thì chết. Chủ quan quá! Chủ quan quá!

- Dạ...

Cô ngồi dần mặt bên bàn làm việc và cứ đáp lại như một cái máy với những lời vô nghĩa.

- Nhưng tôi thì tôi thương...

- ...

- Thương cô khó khăn lắm mới kiếm được việc ở Thành phố, thu nhập ba cọc ba đồng mà còn phải trả tiền thuê nhà...

- ...

- Cái cửa này bị rạn từ bao giờ vậy hả?

- Dạ...

- Xem cái khác có sao không nào? Vẫn tốt đấy chứ. Thế mọi người đâu hết cả rồi mà giờ này còn chưa đến làm việc?

- Dạ, thưa chú, sáng nay có cuộc hội thảo bên Tổng công ty...

- À, ừ... tôi quên mất... Nói chung là do thái độ của mình thôi. Chứ bây giờ mà nghỉ việc thì cũng mệt đấy nhỉ.

Hạ như người chạy xe giữa đường ngược chiều, vừa phải ngó công an, vừa phải lo tránh dòng xe giăng hàng như mắc cửi chạy vun vút qua mặt. Cả người cô lạnh run lên.

- Tí xuống phòng tôi nhờ tí việc.

- Dạ...

Hạ ngồi chờ trên ghế, nhìn trân trân vào cánh cửa phòng vừa khép lại. Đầu cô ong ong. Tóm lại, ông ta muốn gì đây? Cuộc cờ này, ông ta còn dẫn dư, vờn lượn đến bao giờ?

Lúc Hạ xuống, sếp đã đi họp. Đợi đến tận cuối giờ chiều vẫn không thấy ông ta về. Cô lên khóa cửa phòng rồi cũng về luôn. Tự nhiên, Hạ thấy mình dường như chưa bao giờ mình thuộc về nơi này, dù đã có ba, bốn năm gần bó.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Cuộc Đi Săn

Con mồi của hắn bắt đầu tìm cách lẩn trốn. Sợ hãi. Cuống cuồng. Như hình dung của hắn. Một con thú săn mồi lão luyện. Hắn sẽ tìm cách kéo dài trò chơi này. Nhiều lúc cảm giác vờn mồi còn mang lại cho hắn nhiều khoái cảm hơn cả lúc được sở hữu con mồi. Hắn sống bằng những khoái cảm ấy, dù tự biết tuổi tác của mình không còn tinh nhanh như thuở trước. Nhưng kinh nghiệm trận mạc mang lại cho hắn những chiêu thức độc đáo, bất khả chiến bại.

Những con mồi bại trận trong tay hắn, dù căm hận hắn đến xương tủy, cũng không thể làm gì để đánh gục hắn. Móng vuốt của hắn tinh nhanh và sắc nhọn. Cái bóng của hắn đủ khiến những con thú khác trong lãnh địa ấy phải khiếp sợ. Và hắn luôn tự tin rằng mọi con mồi luôn nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Hắn vẫn gặp họ - những con mồi cũ.

Có những con mồi đã được thuần hóa, sẵn sàng phụng sự hắn bất cứ lúc nào cần.

Có những con mồi ma mãnh nhanh chóng biết cách trao đổi - mặc cả với hắn.

Có những con mồi lảng tránh hắn như một thứ bệnh dịch, như một nỗi ô nhục.

Dù gì đi nữa - những con mồi ấy - không thể thoát được nanh vuốt của

hắn. Chúng sẽ chẳng bao giờ làm gì được hắn. Vì “chốn sơn lâm” này, chưa kẻ nào đủ sức đấu lại được với hắn.

Điều ấy khiến hắn vui thú. Và càng ham muốn hơn. Dù đôi lúc - kể cả con mồi đã nằm gọn trong móng vuốt - hắn cũng chỉ biết nuốt nước bọt, nhìn con mồi mỡ màng phơi mở trước mắt.

Tuổi tác! Hắn thù ghét điều đó.

Để quên đi sự thực phũ phàng đó, hắn tăng cường các cuộc săn lùng, chinh phục của mình. Dù sao, hắn có tiền và có quyền lực.

Bởi vậy, chưa bao giờ hắn nếm mùi thất bại. Chưa bao giờ!

Điều ấy đủ để hắn thấy tự hào và thỏa mãn hơn mọi thứ nhục dục khác.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Về Lúc 2 Giờ Sáng

Áo choàng đỏ, giày búp bê đỏ, túi xách đỏ đánh nhịp bên hông, má phủ phấn hồng rực, môi son sậm màu, kèm thêm nhũ bóng, tóc high light đỏ; Điệp lao tới - trông nó giống như một lò lửa đang cháy rừng rực.

- Đợi tao lâu chưa?

Nó hồi hả hỏi, đoạn huých mông vào chiếc ghế bàn bên cạnh xô ra, để lấy đường lách vào chỗ Phong đang ngồi.

- Chả phải tắc đường gì đâu. Tao ngủ quên đấy. Tối qua về muộn quá. Thực ra mãi hai giờ sáng mới về. Ngủ tí lít. Mở mắt ra thì đã quá giờ cơm trưa. Mà không gọi điện thì cũng cóc dậy được.

Điều bộ của nó khiến cho Phong chả nổi giận. Hai đứa còn lạ gì tính nhau nữa đâu.

- Thôi gọi gì ăn đi. Đợi chờ thế này, dạ dày chắc dính tịt vào nhau rồi.

Điệp cười hề hề.

- Thế cho tiết kiệm mày ạ. Ăn sáng bao gồm cả bữa trưa. Con bé kia thế nào rồi?

- Con bé nào?

- Thì con bé trong cuốn tiểu thuyết của mày ấy. Hạ à. Có đúng tên là Hạ không nhỉ? Yahoo dạo này điên quá mày ạ. Hôm trước tao vào đọc, định

comment mãi mà chả được, chả nhẽ đập bố nó máy tính đi.

- Thôi, mẹ cho con xin.

- Thế chuyện đến đâu rồi? Lâu nay bận quá, tao cũng chẳng có thời gian vào blog của mày để đọc nữa.

- Ừ thì nó vẫn đi làm chứ chưa bị đuổi ra đường. Tại một Viện nghiên cứu. Ban đầu là ở phòng Thư viện.

- Hình như đấy là chuyên ngành của nó mà. Mày thế là tử tế với nhân vật đấy. Ra trường kiếm được việc đúng chuyên môn. - Nó làm ăn thế nào?

- Như những người khác thôi. Sáng đi làm, tối về. Ban đầu thì hơi khờ khạo tí. Giờ thì cũng vào guồng. Nói chung không có gì đặc biệt.

- Mày tua lịch cho em đấy bao nhiêu năm lương rồi?

- Thì vài ba năm.

- Em ấy thế là ổn chứ gì. Cứ thế tăng tăng mà tiến.

- Ừ, thì cũng như những người khác...

- Tao nói thật, nhìn bên ngoài tưởng thế, nào thì: cùng ngồi phòng máy lạnh, cùng vục đầu vào suất cơm hộp

“ăn cho qua ngày đoạn tháng”, nhưng đổ tìm được ai giống ai đấy.

- Thế chị thì cứ triền miên hai giờ sáng mới mò về đến nhà đấy phỏng? Đã làm chuyện gì đại đột chưa?

- Vậy thì có gì mà xấu? - Diệt trùng mắt - Tao đủ tuổi công dân cách đây sáu năm. Tao có một công việc lương thiện. Tao có quyền tự do cá nhân của

tao. Và nói thật nhé, nói theo giọng của các teen ngày nay: tao muốn ngủ với ai mà chả được. Như em L. ca sĩ ấy. Dám chủ động quay lại đoạn ái ân, thiên hạ chả phát sốt lên ấy. Báo chí được phen bán chạy nhé. Xong xì căng đan, em ấy vẫn xuất hiện tươi cười, hát hò, nhảy nhót ầm ĩ. Có khi ngủ thêm được với vài anh nữa rồi cũng nên. Có sao đâu nào. Chuyện ấy cũng bình thường như cơm ăn nước uống thôi. Chứ càng tiêu cực với nó càng chết.

- Mà nói nghe ghê chết.

- Đây là mày không quen nghe những câu thật thà trắng phớ như thế. Nhưng nó là sự thật. Là tư duy hiện nay đây bà nội ạ. Này nhé, tao không vi phạm pháp luật. Không tranh vợ cướp chồng ai. Thanh niên đến tuổi có những nhu cầu bức thiết khác ngoài ăn ngủ. Còn chuyện gia đình, thì khác - cứ phải đến ba mươi tuổi, nhé! Nứt mắt ra, chưa công ăn việc làm, hoặc có công ăn việc làm nhưng thu nhập thấp, lấy nhau về tòi ra đứa con thì nuôi làm sao? Nhà cửa lấy tiền đâu mà mua. Đây, nhiều vấn đề lắm. Nên hôn nhân không phải là chuyện muốn là được. Nhưng chuyện quan hệ nam nữ lại là chuyện khác. Từ mười tám đến ba mươi, chả nhẽ cứ bắt người ta đi tu hay sao. Đây, tư duy bây giờ nó thế đấy. Không dừng mà người ta bàn nhau đưa giáo dục giới tính vào từ bậc tiểu học đâu.

Phong thở dài:

- Con bé ấy cũng đang bế tắc mày ạ...

- Chuyện gì thế?

- Thì chuyện công sở. Mà mày biết rồi đấy. Công sở là chốn nhiều chuyện phức tạp, nhức đầu nhất. Thôi, không nói chuyện này nữa. Chả đâu vào đâu... Thế hôm qua mày làm gì mà mãi hai giờ sáng mới về?

- À, tao dẫn một tụi Tây đi xem đêm Thành phố thế nào. Tao lôi cho đi bộ

mỏi dừ, rồi cho mấy anh chị ấy ngồi bệt trên vỉa hè ăn mực nướng. Ồi giời, mấy chú khoai Tây phê phải biết. Đến hai giờ sáng, thấy mệt quá, tao bèn thả tự do cho đám ấy muốn đi tiếp thì đi, còn tao phẫn. Thôi gọi gì ăn đi. Tao đói nhũn người ra đây rồi.

- Tôi biết rồi mẹ ạ! - Phong lườm Diệp - Mẹ đợi tí thì có cơm sườn sốt chua ngọt của mẹ.

- He he... quả là tri kỉ hiểu nhau đến thế, chỉ có Phong này mà thôi! Khác gì Bá Nha có Tử Kỳ đâu!

Vừa lúc bồi bàn ra tới nơi. Diệp chồm hẳn người lên, nhắc suất cơm sườn ra khỏi khay. Hai đứa hồi hả ăn như ma đuổi.

- Blogger cũng phải có lúc xả hơi nạp "nhiên liệu" chứ! - Diệp vừa ăn vừa giở giọng "triết lý vật".

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Tiệc Ngủ

Thực ra, nó luôn hình dung ra những giấc ngủ là những bữa tiệc cho mình. Một bữa tiệc thịnh soạn, nhìn thấy đã thèm. Và nó sẽ đánh chén từ đầu hôm đến sáng. Cho hết sạch sành sanh. Cho thật no say, đã đời. Nhưng những bữa tiệc ấy đến với nó không nhiều.

Nó tưởng mình ngủ, mà thực ra thì nó không thể ngủ được. Kể cả khi cơ thể làm nơi trú ngụ của nó đang nghỉ ngơi trong một giấc ngủ sâu.

Có những lúc nó bất bình, thậm chí nổi giận về sự vô hình của mình. Chỉ nó biết về sự tồn tại của mình. Điều này thật vô lý. Với nó. Nó cũng biết yêu, ghét, giận dữ hay mừng vui. Nó có cuộc sống của mình. Có mơ ước của mình. Vậy thì tại sao nó lại không tồn tại?

Bé con - có lúc ý thức được về sự tồn tại của nó. Trong bộ óc chật hẹp với ngón ngang trăm thứ “hầm bà lằng” - nó và Bé con dằn dứ nhau từng milimét. Đặc biệt là những khi hai bên có xung đột đến độ tưởng như có thể lao vào nhau mà cắn xé, mà đẩy bật nhau đi khỏi nơi trú ngụ chật hẹp ấy. Nhưng chính bởi sự vô hình của mình, mà nó biết rằng, dù Bé con có ưu thế hơn về sự tồn tại vật chất, nhưng cũng sẽ không thể đẩy được nó ra khỏi cơ thể ấy. Trừ phi chính nó là kẻ muốn bỏ cuộc.

Điều này thì nó chưa tính tới, dù không thiếu những lúc chán nản, rệu rã. Nếu ra đi, nó phải kiếm một thân xác khác để trú ngụ. Ai dám bảo sẽ không có những cuộc xung đột tương tự, thậm chí gay gắt hơn?

Nó những mong mình tự chạy được trên đường. Chạy bằng hai chân. Chứ

không phải lơ lửng trên không, đậu chỗ nọ bay chỗ kia. Và chẳng ai hay biết. Thậm chí cả khi nó va phải một ai đó, vì quá vội vã - hay đơn giản chỉ là một phép thử mà nó muốn kiểm chứng. Xem mình có tồn tại hay không mà thôi.

Kết quả luôn khiến nó càng thất vọng hơn. Nó dần trở nên bất mãn với cái cơ thể đang dung dưỡng mình. Bé con hơn gì nó nào. Chỉ là một chút may mắn mà thôi.

Nó tìm kiếm những “bữa tiệc ngủ” cho mình. Để quên đi những âu sầu, buồn bã. Để trốn vào đó mỗi lúc lang thang mệt mỏi bên ngoài không đủ làm nó nguôi ngoai.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Rong Chơi Cùng Giấc Mơ

Có khi nào, bạn bất chợt thấy mình đang ở một chốn xa lạ, trong một cuộc hành trình không bắt đầu và không kết thúc.

Những con đường thăm thẳm xanh, chỉ có bạn lang thang trong màu xanh diệp kì ấy. Thậm chí có lúc bạn thấy mình đang bay, lúc nhanh, lúc chậm. Bạn sung sướng bay lượn trong đôi cánh tàng hình.

Bạn gặp những hồ nước, mà ở đó có những con rùa biết ngân nga cất tiếng hát khi nhìn thấy bạn.

Bạn gặp những nghệ sĩ tự do, hát ca trên một vuông đất giữa đồng. Bạn cũng muốn đứng vào đó, hát lên không chút ngại ngần.

Và biển, bạn gặp biển gần đến độ có thể khóa nước lên mặt, mà nhấp cái vị mặn mặn.

Rồi bạn dừng chân trong một ngôi nhà mái lá, mọc giữa bạt ngàn hoa cỏ.

Bạn bất chợt nhớ một ai đó, có tên và không tên. Bạn tìm kiếm trong chiếc điện thoại bên mình. Nhưng không tài nào tìm được số.

Có quan trọng gì đâu bạn ơi, hãy rong chơi đi... rong chơi cùng những giấc mơ, kéo mai ngày tỉnh giấc.

Quên đi mọi âu lo, ngày hôm nay, Bé con đã có một bữa tiệc ngủ đã đời.

COMMENT:

@liti: Hay thật, em cũng thường có những giấc mơ rất lạ.

@echcon: Tớ thì thường xuyên mơ bị người ta đuổi phía sau. Chạy trốn chết.

@gachip: Mơ cũng là một đời sống khác, phải không bạn. Hãy mơ và sống, nhé!

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Chát - 1

@ cobe_usau: Hi! Chào bạn! Có thể nói chuyện được không? Mình thấy chán đời quá!

@ dilangthang: Tớ là girl, not boy! (icon giương mục kính).

@ cobe_usau: Không phải gái cầu cứu net đâu. Mình chỉ muốn có người nói chuyện cho vui thôi. Càng là người xa lạ càng tốt. Khởi cần đề phòng. (icon lè lưỡi)

@dilangthang: Thế thì tớ nghe đây.

@cobe_usau: Có lúc ngồi lẩn thẩn, mình nghĩ: Nếu bán được nỗi buồn, chắc mình sẽ trở nên rất giàu có. Điên rồ thật.

@dilangthang: Cũng lạ, sao bây giờ nhiều người than buồn quá. Nhiều lúc tớ cũng thấy buồn, chả biết làm sao...

@ cobe_usau: Cuộc sống buồn chán và tẻ nhạt quá...

@ dilangthang: Có lần tớ than thở, kêu chán đời trước mặt ông bố, ông bố tròng mắt quát: ranh con, nứt mắt còn chưa sạch. Chán cái gì mà chán. Lo mà học đi. Chỉ vớ vẩn. Có ai hiểu cho chúng ta đâu...

@ cobe_usau: Mình hoang mang lắm...

@ dilangthang: Bạn đang đi học, hay đã đi làm?

@ cobe_usau: Mình đang có một công việc. Nhưng tự thấy nó không phù hợp với mình. Thực sự thấy vô vị, chán nản. Cứ như bản thân đang rữa ra, mục ruỗng ra từng ngày.

@ dilangthang: Nghe đáng sợ thật. Thế thì hãy tìm một công việc khác.

@cobe_usau: Giá mà có thể dễ dàng thế.

@dilangthang: Hãy tạo ra cơ hội cho mình xem.

@ cobe_usau: Nói thì bao giờ cũng dễ. Nhưng người thất nghiệp quanh mình nhiều lắm. Họ bảo mình có một công việc ổn định, thế là tốt rồi. Nhưng mình thì không hợp với nó. Nó làm cho mình mệt mỏi. Chán ngán. Bạn có tin không, mình đang sống những ngày chán chường hết mức. Mà không dám thay đổi nó. Mình muốn chết. Thật đấy. Ý nghĩ này luôn hiện lên trong đầu mình hằng ngày hằng giờ.

@ dilangthang: Cái chết - cũng có lúc tứ nghĩ đến nó. Có lúc tứ nghĩ: Hay là thử chết xem sao nhì. (icon cười lăn lộn).

@ cobe_usau: Kì lạ thật. Mình cũng từng nghĩ như vậy.

@dilangthang: ...

@ cobe_usau: Bạn đâu rồi?????????

... is not available to chat.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Chát - 2

Thành phố, tháng Sáu.

Trời ong ong. Không có lấy một sợi gió vắt qua phố. Mặt đường ngồn ngộn khói bụi.

Tại một cửa hàng net trên phố X., xuất hiện một đôi vợ chồng ngoài sáu mươi - gầy nhẳng như hai cọng rau bị nắng nóng hun cho héo hắt. Họ đề nghị nhân viên phục vụ hướng dẫn họ cách chat. Đề nghị này khiến tất cả khách hàng tuổi teen có mặt trong cửa hàng và nhân viên phục vụ đều cười ồ lên.

Cậu nhân viên trực máy, sau khi nén lại được trận cười, giữ vẻ mặt nghiêm trang, tiến lại phía đôi vợ chồng già, nhã nhặn hỏi lại lần nữa:

- Hai bác cần tìm ai ở đây ạ?
- Tôi muốn chát. - Hai ông bà già ngoan cố đưa ra yêu cầu.
- Nhưng các bác chát với ai? Mà các bác biết chát là gì không ạ?
- Thì mọi người đều gọi nó là chát, chả lẽ chúng tôi không được gọi là chát - Ông già cáu kỉnh.

Bà già nhẫn nại trở tay vào bên trong. Mấy cái màn hình vi tính nhấp nháy đèn trên cửa sổ Yahoo:

- Đây, như mấy cháu đây là chát này.

- Chúng tôi trả tiền, không xin xỏ gì cậu cả. Các cậu cho tôi chat.

- Thế các bác có nick chưa ạ?

- Nick là cái gì? - Hai ông bà già ngờ vực nhìn nhau, đoạn quay ra hỏi cậu nhân viên.

- Là tên của các bác dùng để chat ấy ạ.

- Thì tôi là Phạm Thị Dắt, ông ấy là Lương Đình Bốn. Thế thôi chứ còn cần nick niec gì nữa?

Phòng máy cười rộ lên.

Hai ông bà già rúm ró dựa vào nhau, ngờ ngác nhìn đám người xung quanh. Đoạn bà già khóc tu tu:

- Chú ơi, con tôi nó chat chít cả ngày với người nào đó, giờ bỏ nhà đi mất rồi. Chú làm ơn làm phúc cho tôi lên chat để tôi gọi con tôi về.

Câu chuyện bỗng chốc trở nên nghiêm trọng. Cậu nhân viên bối rối xoa hai tay vào nhau:

- Các bác có biết nick - à tên dùng để chat của con mình là gì không?

- Nó tên là Lương Hoàng T., chả nhẽ nó không dùng tên ấy hay sao.

- Hai bác ạ, cái này nó hơi phức tạp. Nhưng nếu muốn tìm con mình, cháu nghĩ hai bác nên ra đồn công an.

Bà già tiếp tục khóc rộ lên:

- Nó có làm nên tội tình gì đâu mà bị bắt ra đồn công an. Hu hu... con ơi là con... Nó là con gái. Sa sẩy ra đường một bước là nguy hiểm một bước.

Hu hu... Thế này thì tôi còn sống làm gì nữa hả trời ơi...

Ông già - sau một hồi bần thần suy nghĩ, túm tay vợ, lôi ra ngoài đường.

Các bàn máy, những cuộc chát chít lại tiếp tục nổ tung bùng.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Hai Người Lạ Ngồi Bên Nhau

Quân ngồi thừ ra xem vô tuyến. Lần nào đến, anh cũng bấm lấy cái remove, chuyển tới chuyển lui giữa chừng ấy kênh. Những câu chuyện giữa họ ngày một rời rạc hơn. Yêu nhau hơn năm năm, hình như hứng thú yêu đương và tâm sự giữa hai người không còn nữa. Không còn những buổi xem chung một bộ phim mới. Không cả những lần lang thang vô định trên phố, rồi sà vào một hàng ốc nóng ven đường. Tình yêu giữa họ thành những ứng xử kiểu công chức. Nghĩa là thứ bảy vẫn ngồi bên nhau. Hàng ngày vẫn điện thoại hỏi han nhau. Nhưng không có thông tin giữa những cuộc hỏi han nặng tính thủ tục - hoặc thói quen - ấy. Đại loại như: Anh/em khỏe không? Hôm nay công việc thế nào? “Thế nào” thì bên kia đều biết, và lần nào cũng như lần nào.

“Anh nhớ đi ngủ đúng giờ nhé.”

“Em cũng đừng thức khuya nhé.”

“Thứ bảy anh qua.”

“Vâng, em sẽ đợi anh.”

Hạ bật máy tính, lơ đãng ngồi lướt web. Khu nhà cô ở lâu nay vẫn được dùng internet wifi miễn phí từ khu cao ốc văn phòng kế bên. Đây vẫn là trò giết thời gian bấy lâu nay của Hạ, nhưng hôm nay bỗng nhiên cô thấy chán nản, không chút hứng thú với các tin giật gân gây sốc: Ca sĩ V. kiện công ty Băng đĩa nhạc B.; Người tình bí mật của siêu sao K. là ai?; Người đẹp dao kéo L. lên xe hoa...; Cặp đôi đẹp nhất của làng giải trí Việt Nam đổ vỡ cùng

với sự xuất hiện của người thứ ba...

Mấy lần cô ngược lên nhìn Quân, định kể chuyện này chuyện nọ cho bớt cảm giác tẻ nhạt giữa hai người, nhưng thấy sự thờ ơ, mệt mỏi trên gương mặt của anh, cô lại thôi.

Gần mười giờ tối, Quân ngáp dài ngáp ngắn:

- Thôi anh về đây. Mà em cũng đi ngủ sớm đi.

- Lát nữa em sẽ ngủ.

Chẳng cần có màn nài nỉ, níu kéo. Họ lặng lẽ chia tay nhau. Không mắt nhìn mắt. Tay cầm tay. Hạ cũng không bịn rịn theo ra tận cửa. Cô ngồi co ro bên chiếc máy tính, chờ cho Quân xỏ giày xong rồi mới ra khép cửa lại.

Sẽ chỉ còn lại cô trong căn phòng trọ chật hẹp, thoang thoảng mùi nước mắm, mùi dầu hỏa ở góc bếp tự tạo cạnh cửa ra vào. Chỉ còn cô ngồi nhìn chòng chọc vào màn hình vi tính xanh lét, hắt ánh sáng lạnh lẽo lên tường.

Trước mắt cô hiện lên rõ mồn một cảnh Quân uể oải ngồi lên xe, miệng mở rộng, cuống họng bật ra đám hơi đã bắt đầu vón cục lại do cơn buồn ngủ gây nên. Hai bên khóe mắt Quân lập tức xô vào nhau, rỉ ra một chút nước sau cơn ngáp đầy hưng phấn vừa rồi. Hình ảnh ấy liên tục lặp lại - đều đặn vào mỗi thứ bảy - và nó rõ ràng đến độ cô có thể chia nhịp cho từng động tác, rồi đếm 1 - 2 - 3. Cái ngáp sẽ kéo dài chừng mười lăm giây, với cái nốt ruồi bên má Quân bị kéo xệch đi trong chốc lát. Kết thúc cơn ngáp sẽ là một tiếng rít khè khè cất lên từ đáy họng. Những hình dung rõ mồn một ấy khiến cô tự kinh hãi với chính mình...

Từng có những lúc Hạ thấy hài lòng về cuộc sống của mình. Một công việc văn phòng với đồng lương đủ chi tiêu tằn tiện. Một người bạn trai hiền lành và sẽ tiến tới hôn nhân trong nay mai. Nghĩa là cô chẳng có gì phải lo

lắng. Mọi thứ đã xếp đặt sẵn, cô chỉ việc từ từ mà tiến. Như xe đã vào số, đường phía trước mặt. Bằng phẳng. Thời tiết không có biến động bất thường.

Nhưng sự tẻ nhạt trong cuộc sống gia tăng mỗi ngày. Cô đột nhiên thấy nổi ngờ vực trong mình lớn dần lên. Những gì lâu nay cô vẫn tưởng là “ổn định”, là “tốt đẹp” với tương lai của một đứa con gái tỉnh lẻ lập thân ở Thành phố - thực ra có đúng như vậy không?

Công việc của cô đơn điệu đến không thể đơn điệu hơn được nữa. Bao nhiêu hoài bão, ước mơ của cô khi còn ngồi trên giảng đường đại học - đến bây giờ chỉ còn như một ảo ảnh. Và ảo ảnh ấy - theo thời gian - bị ngắt dần giống kiểu người ta bứt từng cánh của bông hoa đang nở. Bứt tới khi chỉ còn trơ lại lõi nhụy đã bắt đầu úa đen. Và Hạ nhìn thấy khuôn mặt mình nằm giữa màu đen xám úa ấy.

Tình yêu của cô. Quân. Sao cô không còn những xao động, say mê, chờ đợi?

Trạng thái của cô bây giờ giống như bầu trời trước trận bão. Nó mang một vẻ bí hiểm, đầy bất trắc và người ta phải căng mọi giác quan lên, nơm nớp chờ đợi. Nhưng lại không thể đoán biết, không thể ứng phó cho tới chừng bất trắc kia xảy ra...

Cô đã không CHÍNH XÁC ở chỗ nào? Chỗ nào?

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Bất Mãn

Sự bất mãn trong nó ngày một gia tăng.

Điều này thật khó tránh. Nó và Bé con không còn là những đứa trẻ giản đơn và vô ưu nữa. Việc trú ngụ trong một cơ thể lạ - đang dần trưởng thành - khiến cho các xung đột xảy ra thường xuyên hơn. Sự vui sướng của cô ta nổ ra trong lúc nó đang buồn chán. Hoặc sự hưng phấn của nó vấp phải nỗi sầu muộn của cô ta. Sự nhạt nhẽo và trống rỗng trong lòng cô ta khiến nó ảm ức, bức bối.

Trong trạng thái ủ ê, nó bị cô ta tha lời đi hết chỗ này đến chỗ khác, chịu sự tra tấn bởi sự bức dọc, nỗi chán chường của cô ta. Sự đờn hèn của cô ta khiến nó muốn nổi xung lên. Sự tính toán của cô ta khiến nó cười nhạt. Nó nhìn thấy trước những thất bại của cô ta. Vậy mà chưa bao giờ cô ta nghe theo sự khuyên can của nó.

Những cuộc tranh đấu xảy ra căng thẳng giữa hai bên với tần suất ngày một gia tăng. Máu nóng rục lên. Các động mạch căng như sợi dây đàn. Nó nhất định không chịu thỏa hiệp. Nó quyết tâm giằng cô ta ra khỏi mớ bung xung hiện thời.

“Cần phải chấm dứt tình trạng này”. Nó tưởng có thể gào lên điều đó.

“Cậu tưởng cậu thông minh hơn tôi chắc?” Cô ta trả đũa lại nó. “Lúc nào cũng cho mình là kẻ thông minh và khôn ngoan. Nhưng nếu thông minh và khôn ngoan như cậu tưởng thì sao phải bám lấy một kẻ điên độn, ngu xuẩn như tôi làm gì?”

“Chúng ta cùng chung sống thế này là một sự sắp đặt ngẫu nhiên mà thôi. Tôi cũng chẳng thích thú gì cả, cô thừa biết điều đó.”

“À, nếu cậu biết là không thể thay đổi được gì cả, thì cũng đừng có ý định thay đổi tôi.”

“Nhưng cứ tiếp tục như thế, cô sẽ chỉ đâm đầu vào ngõ cụt mà thôi.”

“Ngõ cụt, hố đen hay cái gì thì mặc xác tôi. Cậu làm ơn để tôi yên. Tôi nói lại một điều: TÔI KHÔNG HOAN NGHÊNH CẬU!”

Câu nói cuối cùng của cô ta làm nó tổn thương ghê gớm. Cô ta - một cách không thương tiếc - ném trả nó về tình trạng “ăn nhờ ở đậu”, vốn là điều luôn khiến cho nó ảm ức và cảm giác yếu thế trong các cuộc tranh cãi.

Và bởi vậy những cuộc “đào tẩu” của nó xảy ra thường xuyên hơn. Nó mặc cô ta cầm đầu bên bàn làm việc, còn mình bỏ lên tầng thượng của ngôi nhà. Nó thà ngồi cho nắng hong chín, còn hơn là chui vào căn phòng chật chội của những lờm nguýt, những đao to búa lớn, của trò chơi mèo vờn chuột; của những thói giảo trá, và sự nhát hèn, của vô vàn điều phức tạp mà nó không biết phải gọi tên bằng gì cho chính xác.

Nó luôn ý thức rằng, chưa bao giờ mình thuộc về cơ thể ấy. Nhưng vẫn buộc phải thích nghi. Không thể nào khác được. Giống như người đã ngồi lên thuyền, và thuyền thì đã đẩy ra xa bờ. Càng đi xa càng hết hoảng, rối loạn.

Có những thời điểm nó tưởng như mình đang bước vào một cuộc chiến. Cơ thể mà nó đang ẩn náu, dường như muốn nổi loạn. Những nóng lạnh bất thường. Hoặc đột nhiên nó thấy mình như bị bóp nghẹt. Nó thậm chí đã

nghĩ đến cái chết. Nếu cứ tiếp tục tình trạng bị dày ải như thế này.

Sao lại có thể chết sớm như vậy được? Nó còn phải tiếp tục sống. Phải

sống!

Nó muốn bỏ đi. Nhưng bỏ đi đâu? Phải có một thân xác khác chịu tiếp nhận nó. Thân xác ấy, tìm ở đâu?

Ý nghĩ vượt thoát nhen nhóm trong nó.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Lặp Lại

Nó chợt phát hiện ra điều này: Nó thường xuyên gặp lại những TRẠNG THÁI SỐNG đã từng xảy ra.

Một ví dụ đơn giản, dễ hình dung hơn: Nó thường xuyên gặp một giấc mơ mà nó đã gặp từ rất lâu trước đó. Hay những tình huống, những câu chuyện mà khi Bé con vừa bắt đầu thì nó biết ngay từng chi tiết diễn biến sau đó. Một cách rõ ràng. Của tháng trước, tuần trước, hoặc ngày hôm qua thôi. Đang bị lặp lại. Một cách hiển nhiên đến khó hiểu.

Điều này khiến nó bị rối loạn về cảm giác và TRẠNG THÁI SỐNG hiện thời. Nó đang sống lại với ngày X. tháng Y. của một năm nào đó, chứ không phải của ngày giờ cụ thể này.

Một dạng nhiễu sóng chẳng?

Nó phát hiện ra Bé con cũng bị tình trạng rối loạn tương tự.

* * *

Nó và Bé con - có những xung đột mà cả hai bên khi mở lời, đang thấy mình diễn lại một kịch mục cũ.

Trạng thái mơ hồ, bất phân định này khiến cả đôi bên có đôi chút ngạc nhiên và hoảng loạn.

Một dạng tự lặp và nhầm chán với chính cuộc sống của mình rồi chẳng?

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Nhà Nghỉ

Đó là một nhà nghỉ ở ngoại ô.

Cái kiểu nhân viên ở đó tiếp đón ông ta, cho biết ông ta là khách quen của chốn này.

Một lời yêu cầu hay đề nghị? Cô không biết. Tóm lại là đi công tác hai ngày. Nhưng không đi xe cơ quan mà đi taxi “cho chủ động”. Tại sao lại cho “chủ động?” - cô không biết.

“Nhân thể có nhiều việc tôi muốn trao đổi với cô. Đi hay không là tùy cô. Chuyện làm cháy thư viện vừa rồi chỉ là chuyện nhỏ. Nếu muốn, tôi có thể dẹp yên cho cô. Nhưng có những chuyện khác phức tạp hơn cô tưởng nhiều. Tôi nghĩ là cô nên đi. Chỉ có lợi cho cô mà thôi. Còn nếu cô từ chối... cái này thì hậu quả thế nào, tôi chả cần nói cô cũng thừa hiểu. Một cô bé thông minh như cô... ”.

Con mỗi bị đồn vào đường cùng.

Hạ buộc phải lên xe theo ông ta. Để đến đây. Nhà nghỉ này. Nơi mà đám lễ tân nhìn cô nửa tò mò, nửa giễu nhại. Nửa quan tâm, nửa thờ ơ không biết.

Đứng ở chốn này, sống lưng cô nóng rần rật. Khuôn mặt mình tự nhiên thấy nhor nhóp. Mọi hành vi trở nên thiếu minh bạch.

Cô lặng lẽ đi theo ông ta lên phòng 302 - hình như thế. Cô nghe loáng thoáng ở quây lễ tân. Có ngu mới không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Nhưng cô

biết càng ngu hơn nếu tự dừng làm âm ỉ lên ở đây.

* * *

- Em có biết vì sao tôi đưa em đến đây không?

Hạ im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ. Phía ấy một hồ nước mênh mông với những bờ cỏ trải dài, mướt mát xanh. Lũ trẻ chăn trâu đang nhẩy cõn lên đùa nghịch. Cô đã từng có những tháng ngày tuổi thơ trong sáng, vô ưu như thế.

- Kia Hạ! Em sao vậy?

Cô không hề bất ngờ vì cách thay đổi lối xưng hô của ông ta. Trước khi đưa một đứa con gái lên giường, đương nhiên không thể gọi nó là cháu được. Cho dù gấp ba lần tuổi cô mới đủ xứng lứa với ông ta. Điều này khiến cô thấy chua chát.

Nhiều ngày qua, cô đã không ngớt suy tính về tình cảnh của mình. Tình cảnh của một con thú bị sa bẫy.

- Là tôi có lòng tốt với em, tôi muốn tạo cơ hội cho em chuộc tội.

- Tội gì cơ?

- Tội không biết điều!

Ông ta cười lên sảng sặc. Và nhắc lại đây hả hê:

- “Không biết điều, em biết chưa?”

Hạ nhìn ông ta như một sinh vật lạ:

- Nhưng tại sao chứ?

- Ôi, em khờ quá. Nhưng thế tôi lại càng thích.

Lại một tràng cười rít lên như lợn bị chọc tiết.

- Em đã theo tôi đến đây thì tôi cũng thành thật với em. Em khờ lắm. Em về cơ quan này mà dám qua mặt tôi.

Hạ thấy khó hiểu. Có lẽ tết nào cô dám sơ sẩy với ông ta đâu.

Dường như đọc được ý nghĩ của cô, ông ta cười phun cả nước bọt ra ngoài:

- Tôi thèm đêch gì mấy hộp bánh, mấy cái chai rượu em cầm đến. Tôi đâu có thiếu tiền. Tôi là tôi thiếu thứ khác kia...

- ...

- Tôi là con người trọng tình cảm. Ai có tình cảm với tôi thì tôi quý trọng, tôi nâng đỡ. Em hiểu chưa?

- Nhưng cháu vẫn luôn kính trọng chú mà.

- Chú cháu chó gì. Vứt mẹ cái kính trọng ấy đi.

Ông ta phun phì phì như một con rắn bị chọc tức.

- Ở cái cơ quan này, em muốn gì nào? Một chỗ làm thơm, vừa nhàn, vừa có màu? Vài ba năm nữa được cơ cấu. Lũ già như tôi thì cũng phải về hết thôi. Nhưng nếu không có ai dọn đường, tôi đổ em làm gì được... Thế em có muốn không?

Có vẻ như “kịch hay” đã bắt đầu. Hạ nhìn trân trân vào khuôn mặt lều bều mỡ đang kề sát mặt cô.

- Thế đấy. Cái gì nó cũng có giá của nó. “Không đừng ai dễ đem phần đến cho”.

Ông ta lại ặc lên một tràng cười, như để tự thưởng cho câu nói chí lí vừa rồi.

- Em muốn “ngồi mát ăn bát vàng” thì tôi sắp xếp cho em.

- Và điều kiện là gì ạ?

- Là em phải chứng tỏ niềm tin của em đối với tôi.

- Nhưng chứng tỏ bằng cách nào cơ?

- Cái đấy tùy em thôi. Ví như hôm nay em đi với tôi. Làm gì tiếp theo thì tự em phải nghĩ lấy chứ, ai lại nói toẹt ra, mất hay.

- Cháu muốn nói chuyện tiếp. Chú chả bảo có nhiều chuyện muốn trao đổi với cháu mà.

- Nói chuyện thế đủ rồi. Hôm nay tôi không muốn nói gì nữa. Thôi tôi đi tắm, em ngồi đấy, tự suy nghĩ đi.

Ông ta trút mớ quần áo ngoài ngay trước mặt Hạ, không một chút ngại ngùng rồi vác cái bụng trắng hếu, chảy nhão đi vào nhà tắm.

Còn lại mình Hạ giữa những giường đệm nhóp nhúa mùi của những cuộc giao hoan. Có thể chỉ cách đây một giờ đồng hồ. Tại đây. Nhầy nhụa xác thịt. Thậm chí - có thể ga trải giường còn chưa kịp lột đi. Bằng chứng là vài sợi lông đen nhưng nhúc còn lưu lạc trên mép giường và sàn nhà. Chắc là sau vài cái phúi tay của người dọn phòng “biết việc” trên chiếc ga giường nhàu nhĩ. Miễn là dọn dẹp, căng trải sao cho thật nhanh, để còn kịp đón khách. Nhét vội cái bao OK dưới đệm, đặt lại dép trên sàn, giặt nước trong nhà vệ sinh.

Thế là đủ để đón khách. Hôm nay khách là Hạ.

Ý nghĩ dừng ở đây. Cũng là lúc ông ta lạch bạch bước ra khỏi phòng tắm, người sực nức mùi dầu xức tóc. Chiếc khăn tắm quấn trễ nải ngang cái bụng lẻo nhèo mỡ, khiến cho ông ta càng thấp tũn xuống. Không bận tâm đến bộ dạng như miếng thịt bèo nhèo của mình, ông ta sấn đến bên Hạ. Hai tay suồng sã thọc vào ngực Hạ, vê vê hai

đầu ti.

- Tôi thích em từ lâu rồi, em biết không. Khuôn mặt như nữ thánh của em. Và bầu vú đỏ hồng như hai viên kẹo. Làm tôi phát rồ lên được. Bé con ạ.

Cả người Hạ nhộn nhạo như chực nôn. Cô bất thần ngồi thụp xuống khiến cho ông ta phải rút tay ra.

- Ở đây chỉ có hai đứa mình, em thẹn gì chứ. Mà tôi có phá trinh của em đâu mà sợ. Thế tôi nói không đúng à? Đám con gái bây giờ, làm đêch gì có đứa nào còn trinh.

Người Hạ phùng phùng như cục bông gòn tằm xăng, vừa bị châm lửa. “Con thú” dường như đang hân hoan chuẩn bị bàn tiệc nên không để ý đến thái độ của cô. Chiếc rèm cửa được giật kín mít. Căn phòng nồng nồng mùi đàn ông - đàn bà, mùi của những cuộc giao hoan thâm đêm

suốt sáng.

- Thôi em vào tắm đi cho thoải mái. Muốn ăn gì, tôi gọi lễ tân mang lên. Ở đây phục vụ chu đáo lắm.

“Con thú” mở chiếc tủ lạnh nhỏ kê cạnh giường ngủ, ngó nghiêng.

Người Hạ nóng rần rật. Cô hối hả xách túi rồi đi vào nhà tắm thật nhanh.

Đầu óc cô giờ đây là một mớ hỗn độn. Với những toan tính, những kế hoạch được dựng lên cấp tập.

* * *

Không thể trốn chạy.

Hạ nằm trơ khấc trên giường. Không một mảnh vải che thân. Mắt nhắm nghiền.

Cô cảm nhận được cái thứ ấy đang rê trên bụng mình. Cô cảm nhận được mùi của con đực đang bám riết lấy cô, đang đánh chén cô.

Cổ họng cô nhộn nhạo chực nôn khi lưỡi của con đực bắt đầu mút mát hai đầu ti. Rồi trượt lên cổ. Lên tai. Và trong chớp mắt, cái thứ ấy xọc vào cô, mạnh mẽ, dứt khoát. Những chuyển động nhanh dần đều. Cô thấy mình rơi vào trạng thái mất trọng lượng...

Tiếng thở hồng hộc của con đực đánh thức cô trở lại. Rất nhanh, cái thứ ấy tuột ra ngoài, nhẽo nhọt, thoi thóp.

Cô vẫn nằm thẳng đuồn trên giường. Mắt nhắm nghiền.

Cơn ác mộng ấy - cuối cùng cũng tóm được cô trong một giấc ngủ.

* * *

Giờ đây cô đang phải đối diện với nó - cơn ác mộng ngày nào.

Hạ từng nghĩ: Mình có nhất thiết phải làm như thế không? Giả làm một con bê non, sẵn sàng phục tùng. Cuộc chơi này, cô có đủ bản lĩnh để vượt qua nó không?

Nhưng nếu cô cứ giữ một thái độ khăng khăng cứng nhắc, cô chỉ có thể

làm cho Cọp dữ nổi giận mà thôi. Và rồi những cái bẫy sẽ được giăng ra. Cô sẽ không có được một ngày sống yên ổn.

Dấn thân vào cuộc chơi - như cách thoát hiểm của người đi biển gặp bão. Nghĩa là tiến thẳng vào tâm bão.

Đây là cách mà người ta nói. Còn cô - biết tâm bão thế nào? Tránh bão ra sao? Sự non nớt, ngây thơ của cô, chống chọi làm sao với một con thú lão luyện và say mồi?

Nhưng cứ ở mãi tình trạng mèo vờn chuột - khiến cô mệt mỏi.

Bởi vậy, cô đã chấp nhận ở đây - tại nhà nghỉ xa lạ này.

Điện thoại bật.

Máy ghi âm đã lắp băng.

Máy ảnh đã nạp pin.

Và thêm một con dao tĩa hoa quả, đủ sắc, đủ nhọn. Cho tình huống xấu nhất. Có thể xảy ra.

* * *

Hạ cắn chặt môi trong lúc đầu nhọn của con dao trở đâm thẳng vào ngón trỏ. Một cách dứt khoát.

Máu ứa ra. Cô cố sức nặn thật mạnh. Được một lúc, máu đã đỏ loang đũng quần.

Cô ngồi phịch xuống bệ xí, giữ chặt đầu ngón tay cho cầm máu. Bằng Urgo phát huy tác dụng. Tim cô đập thành thịch. Nhiều lần, nghe tiếng động ở phòng ngoài, cô thót tim vì sợ hãi.

- Sao em lâu thế!

Ông ta sốt sắng đón cô ngay ở cửa buồng tắm. Cái miệng nhừa nhựa gì vào ngực cô hít hà.

- Sao, vẫn chưa tắm à? Hay cứ để nguyên thế cho nhớ lâu nhỉ. - “Con dê già” rúc lên tràng cười dĩ thỏa.

- Cháu đau bụng quá. Chưa đến kì mà hôm nay đã thấy có kinh.

Ông ta nhìn nhanh xuống đũng quần ố đỏ của Hạ. Sự vồn vã tắt hẳn.

- Mẹ kiếp! Sao không nói sớm!

- Chú... chú làm ơn... gọi... lễ tân cho cháu với...

- Lễ tân cái chó gì. Thế này thì giải tán cho sớm chợ. Mẹ kiếp! Lấy tạm giấy vệ sinh mà chịn vào. Nom kinh quá. Thôi, về! Về.

Mặt ông ta vẫn đỏ. Trong thoáng chốc, con thú trở nên hung tợn. Mắt trừng trừng nhìn xói vào Hạ. Chỉ thiếu nước lột quần cô ra để kiểm tra. Hạ ôm khư khư cái túi xách vào lòng. Băng ghi âm? Máy ảnh? Hoặc dao trổ? Cô sẽ sử dụng đến thứ gì tiếp theo đây? Người Hạ run lên giống như người bị cảm lạnh. Đầu óc căng ra, sẵn sàng đối phó với những biến cố có thể xảy ra.

Ông ta dẫn dỗi mở cửa đi trước. Hạ lút cút chạy theo như chó con theo chân chủ.

Taxi đỗ xích trước cổng. Lễ tân nhìn Hạ, cười tinh quái.

Ngay cả lúc đã ngồi yên vị trên xe, người Hạ vẫn lạnh run lên. Cô giấu ngón tay bặt bặt vì mất máu vào sau chiếc túi.

Xe lao vun vút về hướng Thành phố. Không ai nói một lời nào.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Trình Tiết

Hạ không còn trinh.

Cách đây ba năm, cái quý giá của đời con gái, Quân đã lấy đi của Hạ. Nói như vậy thì cũng không đúng lắm. Thực ra, lúc đó, Hạ không có ý định chống cự. Họ yêu nhau. Và cô muốn dành cho người yêu tất cả những gì mình có. Chỉ có điều cô không nghĩ cái nghi lễ thiêng liêng ấy, lại diễn ra... ngớ ngẩn đến vậy. Hạ chưa sẵn sàng cho một cuộc dâng hiến theo đúng nghĩa. Cô chờ đợi hoa trao tay, rượu nồng môi và một cuộc đưa rước đúng nghi lễ. Và sau đó là những ân ái ngọt ngào của đôi lứa. Nhưng...

Khi đó... Chuyện thế nào nhỉ? Quân đón cô ở cổng kí túc xá. Họ đi chơi với nhau đến tận khuya. Cứ lang thang hết phố này sang phố khác trên chiếc xe cuốc yên cao, không có gác бага. Cô ngồi trên gióng xe, lọt vào giữa vòng tay Quân, nôn nao trong mùi mồ hôi đàn ông. Hai người dừng xe bên một bờ hồ. Giẫm lạo xạo trên nền cỏ ẩm ướt. Tìm một gốc cây. Những gốc cây san sát người. Không ai để ý đến họ. Hạ thấy ngẩn ngại. Và xấu hổ. Những bóng người dính chặt lấy nhau. Nằm ngời, co quắp, quăn quại, đủ mọi tư thế. Cô định lôi Quân trở ra. Nhưng Quân nhất định lôi cô phăm phăm đi vào một góc. Khi đã ổn định vị trí, anh đẩy sát cô vào gốc cây xà cừ sần sùi. Đoạn lùa tay xuống dưới thắt lưng cô, quờ quạng. Cô hốt hoảng, co rúm người lại. Không kịp để cô phản ứng, Quân kéo chiếc khóa quần của cô ra, đoạn vội vã ấn thứ của mình vào. Trật trượt vài ba lần rồi cũng thành công. Hạ thấy vừa đau rát, vừa từng tức, muốn kêu lên, nhưng nỗi xấu hổ khiến cô nín lặng, đứng dựa vào gốc cây chịu trận. Quân hí hục vài ba phút, đoạn học lên mấy tiếng, ôm chặt lấy cô, như kiểu người bị sốc gió.

Một bên thì Quân, một bên thì sự nhầy nhụa khó chịu giữa khe đùi, khiến cô không chịu nổi. Họ rời gốc cây, sau chưa đầy ba mươi phút.

Cô trèo cổng vào kí túc xá, lao vào nhà tắm xối nước trong tiết trời buốt lạnh và trong sự tò mò, ngạc nhiên của đám bạn cùng phòng.

Mặc kệ.

Trong cô dâng lên một cảm giác khó tả.

Muốn khóc.

Muốn ới.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Cuộc Đi Săn Bất Thành

Con mồi của hăn - đã quy thuận. Nhanh chóng và đơn giản. Nó chỉ là một con thú non, khờ khạo và nhút nhát. Hăn đã chẳng phải mất nhiều công cho lắm.

Hăn đã tưởng mình được ngồi vào bàn tiệc. Nhấp chút rượu khai vị. Và bắt đầu nhấp nháp con mồi, với một sự quy thuận - như hiển nhiên phải thế. Hăn có những thứ để ban phát. Để đánh đổi. Mồi bầy những con thú háo hức và nhẹ dạ, hoặc yếu đuối. Hăn có uy quyền. Mồi hạ gục những con thú bướng bỉnh. Hăn có những bầy đơn giản mà hiệu quả đến bất ngờ. Đánh sập những con thú non khờ khạo.

Vậy mà - mẹ kiếp!

Coi như là hăn đen đủi.

Con mồi đã nằm trong tay hăn. Chỉ một chút đen đủi.

Điều này làm cho hăn khó chịu.

Hăn tạm thả con mồi non. Nhưng không thể để một bàn tiệc dở dang. Hăn tìm đến một con mồi cũ. Con mồi này luôn sẵn sàng nghênh đón hăn. Lờ mờ nguýt và ghen tuông. Khóc lóc và xin xỏ. Hăn đã quá quen với những chiêu thức ấy. Nhưng hăn cần được giải sầu.

Mẹ kiếp.

Con mỗi non. Con mỗi non...

Hắn thấy bút rút và tức tối.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Quen Lối

Quân thành ngựa quen đường, chó quen hơi, chim quen tổ.

Những lần sau đó của họ là bất cứ chỗ nào.

Quân thành thạo hơn. Nhưng càng thành thạo, càng ham hố. Có lần đang "ngày đèn đỏ", Quân bắt cô phải chiều. Máu chảy ướt sũng cả vạt cỏ chỗ họ nằm hành sự. Cô cảm nhận máu từ bụng ông ộc chảy ra. Chỉ biết khóc òa. Quân ngấn ngờ dừng cơn cao hứng.

Khi ra trường, đi làm, thuê nhà trọ ở, ngày thứ bảy của họ là những vòng lượn phố chóng vánh để quay về căn phòng chưa đến mười mét vuông.

Là những quần những áo quăng đi.

Là những môi tìm môi.

Là những rên rỉ quyện xoắn vào nhau.

Khi những cao trào kết thúc, Quân vội vã trở về nhà. Không có lời hứa hẹn nào được buông ra.

Cô chên chao mà đợi...

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Lối Thoát

Nó đã tìm được lối thoát cho mình. Có một đứa trẻ sắp chào đời. Nó thích thú với việc được trở lại với những năm tháng ấu thơ.

Và mọi điều nó cần phải làm hết sức đơn giản: chỉ việc bay về phía đông hồ nước. Tìm đến ngôi nhà hai tầng, sơn xanh, có hàng rào râm bụt đang độ trổ hoa.

Nó tình cờ nhìn thấy người mẹ trong lúc ngồi xếp quần áo sơ sinh vào giỏ, chờ lúc lâm bồn. Nó mừng rỡ khôn xiết. Cơ hội cho nó đây. Nó sẽ có một cuộc sống mới, yên bình hơn.

Nghĩ tới sự giải thoát luôn khiến nó phấn chấn. Mà cơ hội thì đang mở ra trước mắt đây rồi. Có khác gì kẻ đi bơi đến lúc hụt hơi thì gặp phao cứu hộ không?

Nó phấp phồng chờ đợi. Có những lúc, chờ cho cô ta ngủ say, nó lén dậy, bay qua hồ nước, run rẩy đứng bên cửa sổ của ngôi nhà, nghe ngóng. Chưa thấy dấu hiệu bất thường, nó yên tâm quay trở về. Hơi sương lạnh ban đêm khiến nó khoan khoái.

Nó thầm nhủ: Chẳng còn bao lâu nữa...

Sẽ không còn nữa túi hờn.

Sẽ không còn nữa những phiền muộn.

Sẽ không còn nữa những hoang mang.

Sẽ không còn nữa những trống rỗng.

Sẽ không còn...

Sẽ là một sự khởi đầu.

Hoàn toàn mới.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Đào Kép

Qua phòng ông ta, Hạ cố đi thật nhanh. Vậy mà cũng không thoát.

- Cô Hạ vào đây!

Tiếng ông ta đồng dục khiến cả tòa nhà đều nghe thấy. Cái giọng đanh, chắc nịch, nghiêm ngặt của thủ trưởng

gọi nhân viên. Chả ai thấy có gì bất thường trong tiếng gọi ấy cả.

Vẫn hơi điều hòa lạnh ngắt khiến Hạ ớn lạnh.

- Hôm nay Hạ có vẽ hơi xanh xao nhỉ?

- Dạ...

- Hôm vừa rồi ấy mà... dù sao cũng tốt đấy... Quan trọng là thái độ của mình thôi, Hạ nhỉ. Có gì mà không giải quyết được đâu. Tí nữa ra nhận lương tháng này nhé. Tôi phải kiên quyết bảo vệ đấy. Tội là mấy cái anh vào đọc báo mà không chịu đập thuốc, sao lại cứ bắt người không gây ra phải chịu. Hạ nhỉ?

- Dạ...

- Sang tuần đi công tác với tôi nhé?

Có tiếng gõ cửa. Hạ nhìn ra, có ý nhắc:

- Chú có khách đấy ạ.

- Mời vào! Mời vào! Thế cô Hạ nhé. Nhiệm vụ tôi giao, nhất định là phải làm cho tốt đấy.

Hạ đứng lên:

- Cháu xin phép.

* * *

- Thu xếp nhanh nhỉ?

Trưởng phòng mắt lé nhìn Hạ đầy ẩn ý.

- Anh bảo sao cơ?

- À không? Tí cô xuống mà lấy lương. “Thân lươn bao quản í a... lấm đầu...”

Anh ta ỉ eo hát, vẫn liếc nhìn Hạ.

Chị An xồng xộc bước vào phòng:

- Mẹ cha nhà nó! Phòng Điều hành Dự án hôm trước bảo nhận em sang, đến sáng nay thì kêu các sếp họp đã thay người khác, sẽ thông báo sau.

Trưởng phòng cười khì khì:

- Đào kép cũ hết thời thì có đào kép mới.

- Em thì em không để yên đâu!

- Cô thì làm được gì?

- Để rồi xem!

Chị An hậm hực quăng túi lên bàn, mồm vẫn lẩm bẩm “mẹ cha nhà nó”, mắt đá sang Hạ dần dỗi. Hạ ngồi nín thinh. Ở chốn này, im lặng luôn là sự lựa chọn sáng suốt nhất. Với cô. Và cả những người khác...

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Đám Cưới - 1

Nhiều lần cô nghĩ đến điều này. Khi mới yêu nhau. Khi bắt đầu yêu nhau. Và khi chớm một mối vì tình yêu. Thì vẫn nghĩ đến một đám cưới. Như một bước chuyển. Một thủ tục khác cho một mối quan hệ.

- Hay là mình cưới nhau đi anh?

Hạ nhìn Quân chờ đợi.

- Em điên à? Lấy nhau bây giờ để mà chết à?

- Chết thế nào được mà chết?

- Thì nhà cửa không có. Lương ba cọc ba đồng. Tò ra đứa con nữa thì lấy gì mà nuôi.

- Lúc ấy thì khắc có cách xoay xỏa thôi mà anh. Trời sinh voi sinh cỏ, lo gì.

- Có mà xoay vào mắt. Đợi đấy rồi tiền trên trời rơi xuống mà mơ. Em chả thực tế tí nào. Nói chuyện như

dở hơi ấy.

- Dở hơi là dở hơi thế nào? Người ta vẫn lấy nhau, sinh con đẻ cái đầy ra đấy thôi. Có ai chết đâu.

- Người ta khác, mình khác. Thôi, không nói chuyện này nữa.

Quân cầm lấy cái remote ti vi, chọn kênh để xem. Hạ chán chường nằm xuống giường, mặt quay vào trong, ầm ức.

Cứ thế này thì bao giờ họ mới lấy được nhau? Nhưng tự nhiên bỏ nhau thì cũng chẳng có lý do gì. Mà ai cũng biết Hạ là của Quân rồi, bỏ Quân thì ai còn dám đến với cô nữa? Hơn nữa, ngoài Quân ra, cô cũng chẳng bận tâm đến người đàn ông nào khác. Nhưng cứ nửa nạc nửa mỡ thế này đến bao giờ đây?

Cứ tiếp tục tình trạng bế tắc này, chắc cô phát điên lên mất.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Đứa Trẻ Chưa Thành Hình

Ba tuần sau lần “hành sự” ngớ ngẩn ở gốc cây xà cừ, Hạ không thấy kinh trở lại. Khi đó, một đợt công tác dài ngày cùng đội thanh niên tình nguyện về Hà Giang khiến cô bỏ qua “chi tiết” này.

Những ngày ở Hà Giang, do thay đổi môi trường sống, Hạ khó ngủ và ăn kém. Hàng ngày cô cùng các bạn trong đội đến từng nhà dân hướng dẫn cách dọn vệ sinh nơi ở, dạy lũ trẻ học chữ. Buổi tối, nằm co mình trên nhà sàn chông chênh chốn núi rừng, muỗi bay vo ve cả chùm khiến cô vừa chán nản vừa nhớ Quân và nhớ Thành phố kinh khủng. Mồm miệng lúc nào cũng thấy tanh tanh. Chỉ thêm ốc luộc nóng chấm nước mắm gừng.

Một tháng lặn lội ở Hà Giang, trở về Thành phố, cô vẫn không thấy kinh. Hạ nghĩ do đợt công tác dài ngày, khá vất vả vừa qua khiến nhịp sinh học của cơ thể có chút đảo lộn.

Cô không nghĩ chuyện ở gốc cây buổi tối hôm đó có thể để lại hậu quả gì.

Hai tháng nữa qua đi, cô đột nhiên không mặc vừa quần áo cũ. Bụng chướng chướng như người bị đầy hơi. Hạ sức nhớ lại thời gian tắt kinh. Cô đeo khẩu trang kín mít, chạy ra hiệu thuốc mua quick stick. Hai vạch hiện lên rõ mồn một. Quân được triệu hồi cấp tập.

Mặt cắt không còn hột máu, Quân đeo cô đi rong trên phố, kiếm một phòng khám sản tư, trong gỗ, càng vắng vẻ càng tốt.

Bà bác sĩ có khuôn mặt lạnh băng, nhìn cô bằng con mắt của quan tòa

nhìn bị cáo, phán gọn lỏn:

“Có thai! Gần năm tháng rồi.”

Chưa đợi cô bày tỏ ý kiến, bà ta đã hỏi tiếp:

“Có muốn giải quyết không?”

Cô cuống cuống nhìn Quân. Mặt Quân vẫn xanh rớt, miệng lập bập không từ gì ra từ gì. Tim cô nghẹn thắt lại.

“Có tờ giấy cam kết đây, cô cậu kí vào.”

Tờ giấy rút xoạch khỏi ngăn kéo tủ, gí vào tận mặt cô.

“Thai to quá rồi. Chả ai dám làm đâu. Cô cậu muốn thì tôi làm cho. Nhưng phải cam kết không kiện tụng gì đấy. Chả ai nói trước được.”

Hạ chết điếng. Đứa trẻ đã thành hình, đã có thể biết được trai hay gái. Bốn tháng nữa nó có thể chào đời. Nhưng cô và Quân thì chưa sẵn sàng làm cha làm mẹ. Chấp nhận bỏ đứa trẻ, cô đang làm cái việc khai tử cho một sinh linh.

Hạ kí trước, Quân kí sau, mắt không dám nhìn vào từng chữ trên tờ giấy. Xong xuôi “thủ tục pháp lý” bà bác sĩ xua Quân ra ngoài. Hạ được dẫn nằm lên giường.

Lạch xạch dao kéo. Người Hạ như bị móc rỗng từ bên trong. Nước mắt cô chan hòa trên hai gò má. Một cái gì đó xâm chiếm người cô, khiến cô như không còn là cô nữa.

Máu và máu. Chảy mãi không ngừng. Người cô lạnh toát. Lọ dịch truyền cuống quýt tìm mạch ven. Bà bác sĩ lừ lừ nhìn cô.

- Thai to tổ bố thế... Tôi là tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy nhé.

Máu rồi cũng ngừng chảy. Thêm một giờ nằm lại phòng khám không địa chỉ, không tên tuổi, cái bản và hơi hám. Quân bồn chồn đi ra đi vào. Anh run rẩy mỗi khi nhìn vào mặt cô.

Họ đưa nhau về trong im lặng.

Cô rơi vào cơn mơ lê thê của những dao kéo, những hài nhi đỏ máu, không đầu. Triền miên những tháng ngày sau đó...

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Ác Mộng - 1

Không thể ngủ.

Đầu óc chong chong từ đầu hôm đến sáng.

Mọi thứ trong đêm hiện lên rõ mồn một. Bức ảnh cô mặc áo dài trắng trong buổi chia tay trường cấp Ba với lớp bụi bám dày ngoài mặt kính mà chủ nhân của nó chẳng buồn để ý để lau chùi. Những cuốn sách nằm nghiêm ngặt trên bàn. Chiếc đồng hồ hình quả táo nhẵn nại gõ nhịp. Cái quạt rè rè chạy, tỏa ra một thứ gió khô và nóng.

Không thể thức rờn rã từ đêm này sang đêm khác. Hai hốc mắt thâm sì. Trang điểm cách nào cũng không làm cho chúng mờ đi được. Đầu óc thì rỗng tuếch. Mình mà như không phải mình. Trạng thái ấy khiến cô tự thấy mệt mỏi với chính mình mà không có cách nào thoát ra.

Những đêm mất ngủ triền miên vắt kiệt sức lực của cô.

Mọi chuyện bắt đầu như thế nào? Những cơn mơ kinh hoàng chực ập đến khi cô vừa chợp mắt. Chúng giày vò, hành hạ cô. Chúng khiến cô tan nát, đến mức không thể chịu đựng nổi. Và cô bắt đầu sợ những khi đêm xuống, sợ những giấc ngủ sẽ tiếp tục dung túng cho những cơn mơ nhảy xổ vào mình, mặc sức xâu xé. Rồi từ lúc nào không biết, cô không thể ngủ lại được nữa. Những đêm lê thê nằm đếm tiếng quạt quay. Nhưng cô cũng chẳng đếm nổi bởi đầu óc bả bời, nặng trĩu. Những khoảng tối, sâu hoắm mở ra toang hoác trong đêm như muốn nuốt chửng cô vào đó.

* * *

Viên bác sĩ nghiêm cẩn nhìn cô:

- Suy kiệt cấp.

Cô được người ta hạ xuống một chiếc giường phủ ga trắng toát. Một cách cũng rất nghiêm cẩn. Như chuẩn bị tiễn đưa một người quá cố. Nhưng cô thấy không chút hoảng loạn. Chỉ kiên nhẫn chờ đợi. Mọi việc có xảy ra như thế nào đi chăng nữa, nghĩa là tất yếu nó phải như thế. Cô tự nghĩ.

Nhưng không có cánh cửa nhà vĩnh biệt nào được mở ra. Chỉ có những chai lọ chống ngược trước mặt với những dây dợ trong suốt. Những dòng nước nối nhau chảy và ngấm dần vào người cô, bằng một cách thức rất êm ái. Điều này khiến cô cảm thấy dễ chịu.

Trong lúc chờ đợi sự di chuyển của những dòng nước trong suốt, cô rơi vào một trạng thái mơ hồ thức, mơ hồ ngủ. Ở giữa ranh giới ấy, cô được an toàn. Nhưng sự an toàn ấy trôi qua một cách chóng vánh đến mức làm cô thăng thốt.

- Đã khá hơn rồi đấy.

Ánh mắt của viên bác sĩ nhìn cô vẫn khá thận trọng.

- Đây là thuốc của cô. Nhớ uống thuốc đều đặn, theo đúng chỉ định.

Cô biết chúng là những viên an thần và thuốc bổ.

- Nhưng tôi...

Cô ngập ngừng giữa chừng. Trở về, cô biết chọn cho mình trạng thái nào đây? Thức hay ngủ? Vấn đề của cô không thể giải quyết bằng mấy viên an thần hay thuốc bổ.

Nhưng viên bác sĩ đã dậm gót đi mất. Thời gian này thật đông bệnh nhân. Cô khá hơn họ là đã được về nhà và chỉ phải uống thuốc.

Cô cần môi, trở về.

Phấp phồng...

* * *

Một buổi tối dễ chịu nhờ cơn mưa cuối chiều làm nguội bớt đi cái nắng nóng của mùa hè.

Cô phấp phồng chờ giấc ngủ tiến đến, lại vừa như e ngại, dè chừng. Trong sự chờ đợi căng thẳng, cô nhận thấy những viên thuốc đang tan rữa trong cơ thể mình. Chúng ngấm vào các mao mạch, và tiến dần lên não. Cô cảm nhận được sự chuyển dịch của chúng một cách rõ ràng đến đáng kinh ngạc. Cô cố thả lỏng cơ thể. Một trạng thái hơi lâng lâng. Cô nhắm mắt lại và tự thả mình trôi vào một khoảng không vô định, sâu hun hút. Thoạt đầu, cô trôi đi với tốc độ khá chậm rãi, sau đó thì vun vút với một tốc độ chóng mặt, đến mức không thể kiểm soát nổi. Tựa như bị thả rơi vào giữa một vùng xoáy bão quay cuồng.

Trong lúc cô tối tăm mặt mũi, tuyệt vọng tìm cách xoay sở để thoát ra thì nghe thấy những tiếng khóc rộ lên.

Trận cuồng phong lập tức hất cô ra ngoài. Nó đã chán chơi trò nhào nặn với một “đồ chơi người” tồi tả. Cô hé mắt nhìn chung quanh. Một thứ ánh sáng leo lét bám chằng trên các vệt tường ẩm ướt. Phía dưới là những nấm đất lúp xúp, loang lổ máu.

“Mẹ!”

Một tiếng gọi thoi thóp. Nó khiến cô nhầm với tiếng gió. Nhưng bằng linh cảm của một người phụ nữ, cô biết đó là tiếng gọi của một đứa trẻ. Cô đưa mắt tìm quanh.

Nó kia. Nhỏ nhoi và yếu ớt giữa vạt đất còn mới. Cô nhận ngay ra nó. Lồng ngực thắt nghẹn. Hài nhi cô buộc phải chia lìa dù đã gần năm tháng. Một đứa trẻ đã thành hình với đầy đủ chân tay. Một đứa trẻ bị từ chối vì người làm mẹ là cô chưa sẵn sàng để đón nhận...

Cô nhận ra sự khát thèm tình cảm của nó từ cái mắt duy nhất, ngăn ngạt nước. Tim cô như tan ra thành hàng ngàn mảnh vụn. Những mảnh vụn sắc nhọn.

“Mẹ ơi...”

Sức tàn cuối cùng của nó chỉ thốt lên được chừng ấy. Hai dòng nước mắt trên mặt cô chuyển sang màu đỏ. Chúng thi nhau lăn xuống đất, đọng thành vũng, rồi sôi lên sùng sục. Toàn thân cô đau đớn tột cùng. Những mao mạch phồng rộp. Cả người cô căng lên như một quả bóng, chực nổ tung bất cứ lúc nào. Những vết rạn trên vỏ não của cô nứt toác và bắt đầu chảy vữa ra một thứ nhựa trắng sền sệt. Hai dòng nước mắt cháy xèo xèo trên mặt.

Cô thấy mình không thể sống được nữa. Thu chút lực tàn, cô nhào đến bên đứa trẻ, nhưng hai chân tựa hồ như đóng đá. Cô cứ đứng một chỗ, giãy giụa, bất lực; trong khi con mắt hài nhi đang thu về mình bóng tối của lòng đất.

“Con tôi!”

Cô gào lên mà không thành tiếng. Cổ họng nghẹn tắc.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Tự Nhiên Muốn Văng Tục

Lấy lý do có mẹ lên khám bệnh, Hạ trốn được chuyển đi “công tác” lần hai với sếp. Ông ta có vẻ khó chịu ra mặt, miệng cứ nhai đi nhai lại điệp khúc “Quan trọng là thái độ của mình thôi, Hạ ạ. Phải chứng tỏ lòng tin đối với nhau chứ. Tương lai thế nào là tùy thuộc ở thái độ của mình cả thôi. Mà cô ở đây còn lâu còn dài. Tôi sẽ đợi cô cứng cáp thì mới yên tâm nghỉ hưu được, nhỉ?”

Đột nhiên, Hạ muốn văng tục như chị Quyên. Chả lẽ cứ lôi nhau lên giường là chứng minh được lòng tin à? Chỉ nghe đã thấy buồn nôn rồi.

Nhớ đến chị Quyên, thì chị Quyên về thật. Tóc nhuộm vàng chói. Chửi tục như hát hay. Thuốc lá phì phèo. Cũng có lúc Hạ tự hỏi: Tại sao mình chơi được với chị Quyên nhỉ? Ngẫm ra hai người khác xa nhau một trời một vực: cả về tính cách, sở thích, lối sống... Nói chung là tât tần tật. Hạ thuộc tuýp người “ẩn dật”, ngại va chạm. Quyên lại thuộc tuýp người luôn gây sóng gió và dễ khiến cho người khác dị nghị. Nhưng Quyên lại chẳng mấy bận tâm về “ba cái chuyện lật vật” ấy.

- Sao, Bé con? Lại ngồi mà chảy nước ra đấy à. Đúng là cái giống tiểu thư nửa mùa.

- Chị này! - Hạ cười méo mó - Mấy bữa nay chị đi đâu vậy?

- Thế thằng Quân nó để mày mốc ra rồi hay sao mà nhớ đến bà chị này?

- Em... - Hạ định xả stress, nghe Quyên nhắc đến Quân, cô hết muốn nói

luôn - Chẳng qua là...

- Thôi đi ra ngoài ăn gì đi, chị đói quá. Tự nhiên quên mất hàng bún cá bữa trước, phải vào tìm cô em đấy. Chẳng phải báu bở gì đâu mà chị mày tự nhiên lại thân chinh đến thăm thế này. Thôi nhanh lên.

Quyên bấm bố đóng cửa cho Hạ, đoạn giục nó leo lên xe, phăm phăm phóng đi.

Chị Quyên đói thật. Ăn một lèo hết bát bún cá đầy tú hụ, thấy Hạ ngắc ngư mãi, chị giăng lấy bát, ăn hộ cho đỡ “ngứa mắt”. Xong xuôi chị chở Hạ về nhà rồi còn phải lo chạy đi thu tiền hàng.

- Đòi tiền của mình mà nhục như con chó ấy em ạ.

Quyên lấy son ra tô lại môi, nháy mắt với Hạ rồi vù xe đi luôn.

Còn lại một mình, Hạ buồn muốn khóc. Ngày mai cô phải đi làm. Sếp sẽ gọi điện kêu cô xuống phòng, sẽ lại nhai đi nhai lại cái điệp khúc: “Quan trọng là thái độ của mình thôi”.

Thái độ thế nào đây Hạ ơi? Mà có trốn mãi được không? Móng vuốt ông ta đã chực chờ sẵn để chụp xuống con mồi rồi, mà muốn thoát, có thoát được không?

Mẹ kiếp!

Cuối cùng cục chặn họng cũng vọt được ra ngoài.

Mẹ kiếp!

Mẹ kiếp!

Mẹ kiếp!

Cô thấy dễ chịu hơn nhiều.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Bỏ Rơi

Đứng trước ngôi nhà trống hoác, lạnh lẽo, nó thấy mình như bị đông cứng lại.

Người mẹ đâu rồi? Và đứa trẻ nữa? Nó đã chào đời chưa? Họ đi đâu? Tại sao họ lại bỏ đi? Sao nó không hay biết gì cả?

Nó đã bị bỏ rơi?

Ngôi nhà câm lặng, không một câu trả lời. Nó nấn ná rất lâu bên ngôi nhà ấy. Với chút hy vọng mong manh... Đứa trẻ sẽ được đưa từ nhà hộ sinh về, sạch sẽ thơm tho. Những giày xinh. Mũ xinh. Quần áo trắng tinh. Miệng thơm mùi sữa. Đầu óc trong veo. Và nó sẽ có một khởi đầu mới...

Nhưng mặc nó có đợi đến bao lâu, cũng sẽ chẳng có một ai trở về được nữa. Họ đã bị tai nạn. Bản tin tối hôm trước phát trên truyền hình, nó không để ý. Năm thanh niên đang say máu trong cuộc đua xe, quệt phải cặp vợ chồng đang trên đường đến nhà hộ sinh. Mặc dù được đưa đi cấp cứu ngay, nhưng người mẹ đã tắt thở. Đứa trẻ bị sặc nước ối, chết ngay từ trong bụng mẹ.

Nó đã không hề biết đến điều này.

Và nó tự phải hiểu ra rằng, thực ra ngay cả những việc nó đã tính chắc, thì cũng chẳng có gì đảm bảo cả.

Cảm giác bị bỏ rơi khiến nó tê tái.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Hội Những Người Thích Tự Do - 1

- Thôi, bỏ hết đấy! - “Lò lửa” sùng sục lao đến. Vẫn giày đỏ, áo hai dây đỏ, túi xách đỏ kẹp bên nách. - Đi chỗ này với tao một tí.

- Mà thật là... - Phong càu nhàu, khó chịu ra mặt - Cả ngày không thấy đâu. Lúc người ta đang bận thì...

- Bạn... bạn! Mà biết đặc điểm của dân thành thị là gì không? Bạn rộn là câu cửa miệng và buồn chán là bệnh kinh niên.

- Tao bận thật mà.

- Thì tao đâu có bảo mà nói dối.

- Cãi nhau với mà cứ tức anh ách ấy.

- Thôi, đứng dậy, thay quần áo đi. Bỏ em Hạ của mà ở đấy. Em ấy tự phải biết cách xoay xở. Chả ai lo cho ai được đâu. Mỗi người có cuộc sống của mình và phải tự biết cách chịu trách nhiệm về cuộc sống ấy.

Phong phì cười.

- Hóa ra mà cũng biết tuôn ra những câu sắc mùi công thức ấy. Nói thể hóa bằng chả nói nữa cho xong.

Diệp toét miệng:

- Thì ở lâu với mà cũng bị nhiễm thôi. Nhưng tao thấy em Hạ của mà

cần thay đổi không khí một chút. Năm, sáu năm ở Thành phố tôi luyện con người ta nhiều hơn mày nghĩ đấy. Mày thử nhìn lại chính mày mà xem. Hồi còn học phổ thông, mày bị mẹ bắt ra chợ mua rau. Khi ấy mày thế nào. Mày sợ như nửa đêm phải ra bãi tha ma. Người gặp người sao mà phải sợ. Ấy vậy mà mày nhìn ai ngoài chợ cũng như phường trộm cắp. Bà bán thịt nào cũng như muốn cắt tiết mày. Mày còn nhớ không? Mày chạy vào nhà tao, bắt tao đi chợ cùng. Mua xong mớ rau với ít tôm, mày dắt tao chạy ngay ra khỏi chợ, mặt mũi tái mét. Có tao với mày đây, không thì lại bảo tao bịa.

- Ờ... thì...

- Đã nói, tao nói luôn cho hết cơn. Ngày ấy mày thấy đám đông thì co rúm lại. Tim đập chân run. Bây giờ thì sao? Mày cãi tay bo với con mụ bán gạo vì bán cho mày gạo mốc. Mày tát vào con mẹ ăn xin giả vờ mù lòa, lừa lúc mày quay đi, thó mất cái ví trên bàn. Nói thật nhé. Tao thích mày như bây giờ. Nó thực tế hơn. Nói chung mình phải sống là mình và vì mình. Tự do muôn năm!

- Thôi được rồi. Tao đi với mày. Nghe mày nói mệt

óc quá.

- Đấy, có thế chứ.

Diệp cười hả hê, đoạn lục tủ quần áo, chọn cho Phong một bộ váy màu tím nhạt.

- Hôm nay tiết trời mát mẻ, mày mặc bộ này được đấy.

- Lại còn thế nữa. Mày chỉ đạo tao khiếp quá.

Diệp chả buồn nghe Phong ca thán. Nó xuống sân, nổ máy, chờ Phong khóa cửa. Cũng chả nói là đi đâu, chỉ cầm đầu cầm cổ phóng đi như điên trên phố. Diệp ôm cứng lấy nó, nghe tiếng gió tiếng người ào ào thổi qua tai mà

vài linh hồn.

Xe đỗ lại phải đến vài giây, Phong vẫn ngồi im vì đang còn ngây ngất với tốc độ. Diệp sốt ruột giục:

- Mẹ xuống đi cho con nhờ. Muốn ôm, tối về cho ôm thoải mái. Không những ôm, mà muốn làm gì đây cũng chiều luôn!

Giọng nó oang oác khiến cho cánh đàn ông ngồi gần đấy cười phá lên. Một gã người lòng không như sợi rau muống, đứng dậy - cất giọng à ời:

- Có thiếu người ôm không mấy em?

Diệp trừng mắt:

- Ông anh định cướp bồ của thằng em đấy à?

Sợi rau muống trôn trôn nhìn hai đứa. Được thể Diệp kéo Phong vào sát người mình, thơm đánh choét vào má, giọng giả lả:

- Yêu em quá đi mất.

Phong định đẩy Diệp ra, thì bị nó cấu cho một cái đau điếng.

Sợi rau muống thả người rơi phịch xuống ghế, mắt lăm lét nhìn Diệp. Phong nghe loáng thoáng tiếng mấy gã tặc lưỡi:

- Bọn này xăng pha nhót mày ạ. Cái đám này dạo này ở đâu ra mà lắm thế, ở đâu cũng gặp. Mà trong ngon thế... đúng là phí của...

Hai đứa đi khuất vào thang máy, Diệp buông Phong ra, cười ngả nghiêng.

- Mày thấy đã chưa. Lũ đàn ông dê già. Bà thì bà tát nước vào mặt.

Phong vừa kịp hiểu ra trò đùa tai quái của Diệp. Nó chỉ còn biết tặc lưỡi nhìn con bạn vẫn trong cơn hưng phấn.

Trạng thái hưng phấn của Diệp còn có chiều hướng thăng hoa hơn khi thang máy mở ra, thả hai đứa ra một cái ban công cao chót vót. Nó ôm cứng lấy Phong, cười ha ha. Phong đứng chết trân giữa ban công lồng lộng gió. Vừa may có tiếng người gọi í éo:

- Diệp! Ở đây. Diệp!

Diệp buông Phong ra, tay quệt nước mắt, nhìn ra.

- A, đây rồi. Nhà mình đây cả rồi. Lại đây mà. Chào cả nhà. Đây là bạn em. Phong. Còn đây, mà làm quen đi, Hội những người thích tự do.

Tám cặp mắt nhất tề nhìn xói vào Phong. Nó chợt thấy bủn rủn cả người.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Hội Những Người Thích Tự Do - 2

Trông cô ta ngơ ngác và hơi có vẻ sững sờ.

Hội những người thích tự do. Thế thì đã sao? Có gì lạ đâu? Đừng mới nhìn qua mà đã vội đánh giá là mấy bà sồn sồn dở chứng. Giả sử cô ta thử một lần mắc vào vòng quay của chồng con - nội trợ - công việc - quan hệ nội ngoại... vân vân và vân vân... Khi đó cô ta sẽ hiểu được cái giá của tự do.

Diệp từng có vài lần kể về cô ta. Một con người đầy mâu thuẫn. Như tất cả mọi người. Ai cũng chứa đầy sự mâu thuẫn trong mình.

Cô ta dè dặt ngồi xuống ghế. Đôi kính mắt trễ xuống ngang sống mũi, để lộ một đôi mắt xám xịt vì mất ngủ. Cô ta trông hơi ốm.

Đây là lần đầu tiên mình được tiếp xúc với kiểu người này, một cô nàng được báo chí mệnh danh là "nhà văn mạng". Cái blog ấy nghe đâu cũng đang gây sốt trong giới trẻ. Những chuyện tình yêu hay đại loại thế. Những tình huống ửng xử. Những góc khuất trong đời sống của một cô gái ngoài đôi mươi được phơi mở thẳng thắn... Xu hướng bộc bạch cá nhân giờ trở nên khá phổ biến trong giới trẻ. Họ không ngần ngại bày tỏ những suy nghĩ của mình, cho dù có thể nó rất dị biệt. Đó là điểm khác nhau giữa thế hệ của cô ta và các thế hệ trước.

Đã có lần mình lướt qua blog ấy. Và từng thử hình dung ra chủ nhân của nó: một cô gái rất "thời thượng: tóc high light, ipod nghe 24/24, và (có thể) sở hữu một hình xăm nhỏ xíu trên rốn. Nhưng dường như mình đã lầm. Có ta hầu như không có điểm gì đặc biệt ngoài một đôi mắt khá sâu muện. Suốt

cuộc gặp gỡ, cô ta như bị gắn xi vào miệng. Giương mắt nhìn hết người này đến người kia. Và hơi luống cuống khi bị mọi người quan tâm.

- Em viết văn à. Hay nhỉ?

- Thế em được gọi là nhà văn đấy à?

Lâu nay những người thuộc “hệ viết lách” cũng thuộc nhóm dễ gây tò mò cho người khác. Sẽ là những liên tưởng kiểu như:

A, Hạ có phải em không?

B, Thăng bồ em vợ vẫn nhỉ.

C, Lão sếp của em có phải là thằng cha K. không?

D, Con gái viết văn thì chắc là ghê gớm lắm nhỉ?

Mình thì thấy cô ta chả có gì đặc biệt.

Mình thuộc Hội những người thích tự do.

Mình thích tự do.

Và không văn chương cũng chả sao.

Mình ở đây, không công việc, không buồn phiền.

Tóc cô ta có high light không, rốn có hình xăm nào không, mình cũng chả cần biết.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Tìm Lối Thoát

Chuyện với Quân, bây giờ là chuyện với sếp, Hạ như con mồi bị sa vào lưới nhện.

Cô tự đặt ra các giải pháp cho mình.

Giải pháp 1: Cô sẽ nghỉ việc ở cơ quan, khi đó sếp có là ông Trời cũng chẳng làm gì được cô. Nhưng nghỉ việc ở đây thì cô biết đi làm ở đâu? Tấm bằng đại học cô cầm trong tay chỉ là mớ giấy lộn giữa thời buổi này. Cô học gì nào? Khoa Thư viện, trường đại học Văn hóa. Nghĩa là tốt nghiệp ra trường thì xin mời đi trông coi mấy quyển sách cho gián và chuột nó khỏi xơi mất. Nghĩ đến đã thấy chán rồi. Chẳng hiểu sao ngày xưa cô lại chọn thi khoa này. Hình như có một người quen xa xa nào đó của gia đình làm ở thư viện Quốc gia, cũng thuộc hàng chức sắc. Hôm phải chọn trường để thi, họ đã hứa hẹn học xong khoa này, sẽ xin việc cho. Thế là họ hàng hè nhau bắt cô thi vào khoa này. “Có đầu ra rồi, mày còn kén cá chọn canh làm gì nữa. Nhà mình lấy đâu ra tiền mà chạy việc cho mày”. Và nữa: “Cả nhà đã họp bàn đi đến thống nhất rồi, mày phải thi vào khoa ấy”. Tương lai của cô không còn do cô định đoạt nữa rồi. Nhưng cô chưa kịp học xong, người ấy đã dính xì căng đan gì đấy ở cơ quan (hình như là làm “biến mất” số tiền mua sách hàng năm của thư viện), phải ngồi chơi xơi nước. Mất chỗ bầu vú, cô ngơ ngác ra trường, chẳng biết đi đâu về đâu. Cô tự biết mình không thuộc hàng xuất sắc. Chỉ là một đứa hiền lành, và hơi sách vở. Gì chứ học thì cô học cả đời cũng được. Nhưng học mãi thì cũng phải ra mà kiếm việc làm nuôi thân chứ. Có bố mẹ nào nuôi báo cô mãi được.

Nhưng tuột khỏi trường đại học, cô lơ ngơ như bò lên phố. Cũng may Quân có người quen, chạy được cho cô vào chỗ làm hiện nay.

“Vào được rồi, ở được hay không là do mình, em phải năng động lên.”

Bước đầu coi như là ổn. Cô ngồi trông coi phòng sách của Viện. Ngày tha thần quét tước, lau chùi, lấy sách ra, cất sách vô. Lương nhúc nhắc đủ tiêu một cách dè xẻn. Chỗ thuê nhà - cũng là chỗ người quen biết của Quân - người ta chỉ lấy giá thuê hữu nghị, “chủ yếu là trông coi nhà cửa cho sạch sẽ”.

Ai cũng bảo số cô thế là sướng. Ừ, thế là sướng. Cô đang toan tính bỏ chạy khỏi chỗ sung sướng ấy đây.

Nhưng bỏ đi, cô biết đi đâu? Cô chưa nhìn thấy ánh sáng nào ở “cuối đường hầm” cả.

Giải pháp 2: Cô sẽ tiếp tục ở lại cơ quan. Nhưng nếu ở lại, có chống đỡ nổi với móng vuốt của sếp hay không? Ông ta nắm quyền sinh quyền sát trong tay, cô chống đỡ sao đây? Các phương án phòng chống sẽ là:

- Tìm kế “hoãn binh” càng lâu càng tốt. Cách này không bền, thậm chí có thể làm cho sếp nổi giận.

- Từ chối thẳng thừng. Cách này sẽ khiến cô bị trù dập, không góc đầu lên được. Nhưng không có lý do chính đáng, sếp cũng chẳng thể đuổi việc được cô.

Bất chợt, cô lóe lên một ý tưởng.

COMMENT:

@bandoc1: Theo em phải trị cho con dê già một trận. Cái ý tưởng băng

ghi âm cũng hay đấy. Có băng ghi âm rồi mình có thể khống chế được hẳn. Quyền cao chức trọng bao giờ chả sợ mất ghế.

@bandoc2: Theo tôi, cho Hạ bỏ bég nó cái chỗ làm ấy đi. Thất nghiệp, làm lại từ đầu. Đẳng nào thì bây giờ Hạ cũng có gì đâu mà mất.

@bandoc3: Hạ bỏ xừ nó thằng người yêu vô tích sự đi. Trinh tiết cũng có dăm bảy đường. Giờ ai còn nặng nề chuyện ấy nữa đâu.

@bandoc4: Cái câu “Bất chợt, cô lóe lên một ý tưởng” nghe có vẻ như đã có lối thoát rồi thì phải???

@bandoc5: Cô Hạ này tâm lý có vẻ phức tạp. Chả biết cô ta muốn gì đây? Ngại va chạm, ngại thay đổi. Cô ta chứa đầy sự mâu thuẫn. Tóm lại là khó hiểu quá.

@bandoc6: Nên có ít nhất ba giải pháp thì tốt hơn.

@bandoc2: Nhiều giải pháp không quan trọng bằng giá trị của những giải pháp ấy.

@bandoc 3: Nói như thế thì ai mà chả nói được.

@bandoc5: Tóm lại là tác giả có kế hoạch gì cho nhân vật thì nên tiếp tục triển khai đi thôi. Sốt ruột quá rồi.

@bandoc1: Bác bandoc5 chả hiểu thế nào là “tương tác” trong sáng tác văn học mạng gì cả. Ai có cao kiến gì thì cứ trình bày đi ạ.

@bandoc7: Tôi là một độc giả lớn tuổi. Nhưng thấy rất thú vị với cách mà nhà văn trẻ của chúng ta đang tiến hành với tác phẩm này. Mong được đọc tiếp. Bản thân những người lớn tuổi chúng tôi khi theo dõi tác phẩm cũng buộc phải suy nghĩ rất nhiều. Tôi có con gái cũng bằng tuổi cháu. Và cũng

đang phải tự tìm một con đường cho mình. Chúc cháu luôn xinh đẹp và viết ngày càng hay.

@bandoc8: Em cũng bảy năm lẫn lộn ở chốn này, cũng đang bế tắc quá...

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Rời Bỏ

Nó tiếp tục suy nghĩ về việc bỏ đi. Lối thoát duy nhất lúc này. Nó đã uống phí quá nhiều thời gian. Nó đã có thể sống tốt hơn.

Bằng cách ấy - chấm dứt những xung đột không đáng có giữa nó và Bé con. Giữa chúng không thù không oán. Việc chung sống với nhau chừng ấy năm trong cùng một cơ thể đã là điều phi thường. Bởi vậy, nếu có cách nào tốt hơn để giải thoát những mâu thuẫn ngày một gia tăng giữa hai bên, thì nhất định nó phải tìm đến. Có những thứ không thể cứ cố mà được.

Bỏ trốn - đó là điều tốt nhất lúc này.

Nó yêu quý những đứa trẻ. Nhưng liệu có nên chẳng khi quyết định quay trở lại với hình hài một đứa trẻ? Dù nó luôn khát thèm được quay lại những năm tháng ấu thơ, sống vô tư, hồn nhiên như trẻ nhỏ. Song, bắt đầu lại một cuộc hành trình dài dặc mà nó đã sống qua hơn hai mươi năm - thì lại là chuyện khác. Nó sẽ nhanh chóng trở nên xa lạ và lạc lõng với cơ thể của một trẻ nhỏ. Đó là điều có thể lường trước được.

Giờ đây, nó là một sinh linh đủ cứng cáp và trưởng thành. Bởi vậy, nếu có một sự chuyển dời - đổi thay, nó cần tìm đến một nơi trú ngụ mới phù hợp với mình.

Nhưng ai là người sẽ tiếp nhận nó? Khi bước vào một cơ thể trưởng thành, nó phải qua giai đoạn thích nghi. Nếu cơ thể kia từ chối tiếp nhận, nó không thể quay lại cơ thể Bé con được nữa. Và cũng đồng nghĩa với việc nó tự làm mất đi cơ hội HIỆN HỮU.

Lần này, nó phải bám chắc lấy cơ hội. Không thể để tuột mất lần nữa.

Điều này khiến nó phấn khích.

Nó thường xuyên bỏ trốn ra ngoài.

Tìm kiếm và tìm kiếm. Kế hoạch mới khiến nó phấn chấn. Các cuộc xung đột giữa nó và Bé con giảm xuống đáng kể.

Nhưng trong thâm tâm, nó vẫn phấp phỏng rằng mình - một lần nữa - nhầm lẫn.

Bởi vậy nó tự nhắc mình phải hết sức cẩn trọng.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Hội Những Người Thích Tự Do - 3

Phong không nhớ hôm đó hai đứa đã về nhà bằng cách nào. Nhưng cái đoạn lặn cu lơ ra trước cửa phòng thì vẫn còn nhớ. Một cái chìa khóa một ổ khóa. Sao mà cứ trật. Rồi thì ngã vật xuống. Mập úp sấp xuống một chỗ vừa lạnh lạnh, vừa nhơm nhớm. Hóa ra là vũng nước tạo thành từ dây quần áo phơi lũng liếng trên đầu, mới kịp ráo. May mà có nó. Giúp cô tỉnh táo hơn chút ít. Phong vịn tường đứng dậy. Lần này thì chìa khóa đã chui vào đúng lỗ khóa.

Lấy bấy, lật bật.

Cuối cùng cánh cửa cũng bật mở.

Cô nhào vào giường, ngã vật ra. Mê man đến tận trưa ngày hôm sau. Cho tới lúc đám quảng cáo dầu gội đầu đi phát quà tặng, đập cửa thành thành khua cô dậy.

Đầu đau nhức đến độ tưởng như có ai lừa lúc cô ngủ say, phang cho một nhát chí mạng.

Rồi thì bần thần cả ngày hôm đó, không muốn ăn uống hay đụng cựa làm bất cứ việc gì.

Cô gặp một đám người kì quặc. Những người phụ nữ thành đạt. Và xinh đẹp. Và đầy sức sống. Vậy mà họ lại có chung một nỗi SỢ HÃI - CĂM GIẬN - KHINH BỈ - OÁN GIẬN đàn ông. Nhưng họ tuyệt nhiên không phải là giới thứ ba. Câu chuyện hôm ấy, họ nói với cô về đàn ông. Trong tư cách

của những người đàn bà từng trải. Với một kẻ thiếu kinh nghiệm - là cô - nếu không, rất có thể cô sẽ vấp ngã - vì không được CẢNH BÁO kịp thời.

Đó không phải là một cuộc tổng xỉ vả. Họ thảo nhiên kể về câu chuyện mình từng trải qua. Không sục sùi nước mắt. Không oán trách lâm li. Những câu chuyện kể - giống như người ta đọc một bản tin trên truyền hình. Hết bản tin nọ đến bản tin kia. Tuần tự.

Một cô gái cưới chồng được gần một năm, đang có thai sắp đến ngày sinh, phát hiện ra chồng có bồ. Và bồ của chồng cũng bắt đầu có thai. Chết điếng!

Một cô gái không chịu nổi nhu cầu tình dục quái gở của người bạn đời. Những vật quái đản được chồng cô đưa vào âm hộ để tăng cảm giác mạnh. Kinh hãi!

Một người phụ nữ - chung sống êm đẹp hơn hai mươi năm với chồng - vốn là người bạn học của mình, những tưởng chẳng gì có thể làm sứt mẻ mối quan hệ nghĩa tình bền chặt đến thế. Một ngày đẹp trời nọ, anh chồng tuyên bố anh ta đã tìm được người yêu mới. Họ cùng công ty. Họ đi công tác cùng nhau. Ngủ cùng nhau. Đường nhiên thế. Và trước mặt chị, anh nhả tin cho tình nhân một cách công khai. Thế thì quá bằng xử ép nhau! Hai mươi năm, người phụ nữ mẫn cán với chồng con - giờ làm lại thế nào đây? Thất vọng!

Một nữ doanh nhân thành đạt. Những người đàn ông tìm đến với chị nhiều không kể xiết. Họ sẵn đón và mơn trớn. Rồi giữa các cuộc làm tình - sớm hay muộn - sẽ là những câu hỏi đại loại: tài sản của em gửi ngân hàng Anh hay Pháp? Bao nhiêu? Mã khóa két sắt thế nào? Chán chường!

Họ quyết định lựa chọn cho mình tự do. Sẽ chỉ có tự do. Không đàn ông trong thiên đường có hai chữ TỰ DO ấy.

Thực ra thì những trường đoạn buồn đau, nước mắt hai hàng, tim đau thắt

nghe... họ đều đã đi qua hết rồi. Như vết cửa đã liền da. Thế thôi.

Sau khi các câu chuyện dừng kể - thì chính cô lại là kẻ bị hoang mang.

Tại sao lại có những chuyện như thế xảy ra? Tại sao?

Nếu rơi vào tình huống ấy, cô sẽ ra sao?

Điều này thật vượt quá sức tưởng tượng của cô.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Copy And Paste: Một Tình Huống Không Giả Định

Heli...@yahoo.com: Anh đã rời xa gia đình!

Chúng tôi gặp nhau và yêu nhau từ những năm thứ hai trên giảng đường đại học. Tình yêu của chúng tôi cũng đã được thử thách gần năm năm trước ngày cưới.

Đến bây giờ chúng tôi lấy nhau đã được hơn mười lăm năm và có với nhau hai mặt con, một cháu gái năm nay mười bốn tuổi và một cháu trai mới được gần chín tháng. Đó là những đứa trẻ khỏe mạnh, xinh đẹp, ngoan ngoãn và là kết tinh của tình yêu giữa hai vợ chồng. Chúng tôi đã có những tháng ngày sống rất hạnh phúc và với những gì mà chúng tôi đã tạo dựng được - cuộc sống của chúng tôi đã từng là niềm mơ ước của nhiều gia đình khác.

Chúng tôi đã cùng nhau gây dựng gia đình từ hai bàn tay trắng và đến bây giờ tôi vẫn tự hào về những gì mà vợ chồng tôi đã có! Trước đây hai năm chồng tôi là giảng viên của một trường đại học lớn. Và gần đây anh chuyển ra ngoài cùng một số bạn bè thành lập một công ty riêng với chuyên ngành phát triển năng lực tổ chức. Nói chung công việc của anh khá

thành công!

Chồng tôi rất bận rộn (theo như anh nói), vì vậy anh thường xuyên về nhà muộn. Hầu hết anh về nhà khi chúng tôi đang ăn cơm, khi anh tắm rửa xong thì cũng là lúc mọi người ăn cơm gần xong. Tôi và con gái đã từng rất cô đơn trong ngôi nhà của mình mỗi khi hoàng hôn xuống, mỗi khi ánh điện thấp sáng từ những căn nhà... Hai mẹ con tôi đã từng nhiều lần nhắc nhở sự cần

thiết của những bữa cơm gia đình ấm cúng và mong muốn anh cố thu xếp công việc để về ăn cơm cùng vợ con. Nhưng vì công việc (như anh nói) nên những bữa cơm như thế này rất ít được thực hiện. Bù lại cuối tuần anh cũng bố trí đưa mẹ con tôi đến những quán ăn bên ngoài để gia đình được đoàn tụ.

Tôi rất yêu chồng và luôn tin tưởng vào chồng tôi. Vì vậy mặc dù chồng tôi luôn bận rộn, luôn phải có những chuyến công tác xa nhà, nhưng tôi luôn tin tưởng và luôn cố gắng làm tròn nghĩa vụ của một người vợ, người mẹ để anh yên tâm công tác. Nhưng rồi sóng gió đã đến với gia đình tôi khi tôi phát hiện ra chồng tôi có quan hệ trên mức tình cảm với một nữ đồng nghiệp cùng công ty, khi tôi vừa sinh cháu thứ hai chưa đầy ba tháng. Tôi và hai bên gia đình nội ngoại đã khuyên giải anh và mong anh vì vợ, vì những đứa con mà cắt đứt mối quan hệ ngoài luồng kia. Nhưng anh đã ngang nhiên khẳng định tình yêu ngoài luồng của mình bằng những lời rất hùng hồn: Anh tự hào với tình yêu của mình, anh tuyên bố không còn là chồng tôi, trước sau cũng đi khỏi ngôi nhà chúng tôi đang ở, thường xuyên nhắn tin với những lời lẽ yêu thương với bạn gái tận đêm khuya trong khi vợ đang một mình chăm sóc con trai bé bỏng...

Tôi đã cố gắng rất nhiều để níu giữ gia đình. Vì tôi vẫn còn yêu chồng và thương các con tôi vô cùng. Vì vậy, mặc dù biết anh đã có người phụ nữ khác, tôi vẫn hết lòng với anh và gia đình. Tôi đã nhiều lần nói chuyện với anh và mong thời gian trôi qua sẽ giúp vợ chồng tôi có thể hàn gắn, rằng anh chỉ vì những phút yếu lòng hân hỷ của người đàn ông khi vợ trong thời kỳ thai sản lại thường xuyên công tác xa nhà trong những hoàn cảnh đặc biệt - đi công tác cùng đồng nghiệp nữ, ở cùng khách sạn trong thời gian dài và vì những sẻ chia về công việc, về chuyện nhà chuyện cửa với người đồng nghiệp cùng tâm trạng - người nữ đồng nghiệp anh quan hệ cũng có hoàn cảnh đặc biệt: cô ta vừa ly dị người chồng vì rượu chè cờ bạc giữa năm 2006 và hiện đang nuôi một đứa con trai gần ba tuổi - mà sa chân lỡ bước...

Nhưng càng chờ đợi, tôi càng thấy vô vọng vì anh đã dẫn quá sâu vào cuộc tình kia. Anh không những công khai đưa đón tình nhân mà anh còn lừa dối trong những chuyến công tác để đi quan hệ với cô ta. Tôi đã rất xót xa, cay đắng khi nhận ra rằng tình nghĩa hơn mười lăm năm của vợ chồng tôi đã chấm hết. Anh đã thực sự không còn quan tâm đến tôi và các con nữa. Cho đến thời điểm này chúng tôi đã sống ly thân với nhau được hơn bốn tháng. Anh nói với tôi rằng nếu tôi chấp nhận cuộc sống như hiện nay, đó là tôi không can thiệp vào những mối quan hệ bên ngoài của anh, chờ cho con trai của chúng tôi lớn hơn và trong thời gian đó chúng tôi sẽ cùng bàn bạc để tìm ra giải pháp an toàn hơn... Và rằng tôi sẽ chỉ là người mẹ của những đứa con anh và anh sẽ vẫn lo cho cuộc sống gia đình - tức là vẫn chu cấp về tài chính cho mẹ con tôi - vì hiện tại anh có thu nhập cao hơn nhiều so với thu nhập của tôi hiện có.

Tôi đã hy sinh rất nhiều cho anh để anh theo đuổi con đường sự nghiệp để được thành đạt như ngày hôm nay thì chúng tôi sẽ cứ sống như thế! Ngoài ra sẽ không có điều gì khác hơn vì theo anh chúng tôi không thể quay trở lại như ngày xưa được nữa vì giữa chúng tôi khoảng cách tình cảm không thể lấp đầy và con cái chúng tôi không thể sống trong cảnh bố mẹ chúng giả vờ thương yêu nhau... Tôi đã suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều khiến bạn bè thấy tôi già và gầy sọp hẳn đi. Nhiều lúc tôi cũng đã từng mơ tưởng rằng anh sẽ suy nghĩ lại: suy nghĩ đến tình yêu đã được thử thách sau nhiều năm giữa tôi với anh, đến nghĩa vợ chồng đã hơn chục năm trời giữa hai chúng tôi và vì trước đây anh vẫn là một người rất mực thương vợ quý con, đến những mối quan hệ bè bạn, gia đình ngoại tộc... nhưng những gì anh làm đã làm tôi suy kiệt hoàn toàn.

Tôi đã phải nghĩ đến việc chia tay vì đến giờ - ngay khi tôi đang ngồi viết những dòng này - anh cũng lại đang lừa dối mẹ con tôi: anh đã về chuyến 17 giờ 30 nhưng lại nói với tôi là về chuyến 20 giờ - để có thời gian dành cho mối quan hệ ngoài luồng của anh. Khi quyết định phải chia tay nhau, tôi biết

rằng các con tôi sẽ thực sự thiệt thòi và đau khổ, nhưng tôi thấy sẽ không thể kéo dài hơn cuộc sống này được nữa. Cuộc sống mà tôi không còn là vợ anh theo đúng nghĩa của nó. Một việc tôi cũng phải suy nghĩ rất nhiều đó là các con tôi sẽ ra sao khi bố mẹ chúng ra tòa ly hôn: con trai tôi thì còn quá nhỏ và con gái tôi thì đã nhiều lần nói: sẽ bỏ nhà đi nếu phải sống với bố vì theo cháu bố cháu không xứng đáng để được quyền nuôi dạy cháu...

Trong khi tôi hiện nay chỉ có thu nhập thấp không thể cáng đáng nổi việc nuôi dạy cả hai cháu. Hãy giúp tôi những lời khuyên để tôi có một điểm tựa đủ sức vượt qua được giai đoạn khó khăn nhất này. Cảm ơn các bạn.

PHẢN HỒI:

trong - - ...@yahoo.com

Đọc thư của chị tôi không biết phải nên khuyên chị như thế nào nhưng tôi cảm thông và chia buồn với hoàn cảnh của chị. Câu chuyện của chị cũng đã từng xảy ra với người bạn của tôi, tôi rất hiểu hoàn cảnh bế tắc hiện nay của chị đó là một bên là tình cảm đã hết và một bên là cuộc sống với tiền bạc, và nhiều khoản phải lo lắng khác mà một người như chị phải gánh vác khi quyết định ly hôn.

Nhưng theo tôi nghĩ thì khi tình cảm không còn thì sống với nhau sẽ càng thấy đau khổ và bế tắc hơn. Tôi nghĩ, nếu chị quyết định ly hôn thì tòa án sẽ có trách nhiệm giải quyết vấn đề phân chia tài sản giữa hai bên, tiền chu cấp cho con cái của người cha, nếu quyền nuôi con thuộc về người mẹ. Đàn ông khi đã hết tình cảm với gia đình, chạy theo người phụ nữ khác thì anh ta cũng không còn biết quan tâm và có trách nhiệm với con cái của mình đâu. Xét cho cùng thì anh ta cũng chỉ chu cấp tiền cho con chứ không dành một chút tình cảm nào cho con cái cả, nhất là trong hoàn cảnh của chị con nhỏ mà anh ta bất chấp chạy theo một người khác mà không hề quan tâm tới đứa con bé bỏng chưa tròn một tuổi của mình.

Tôi nghĩ chị nên mạnh mẽ hơn vì những đứa con của mình khi đi đến quyết định ly hôn. Tôi hy vọng chị sẽ vượt qua thử thách lớn lao này... Chúc chị mạnh khỏe và sáng suốt trong quyết định của mình.

Babycat - HN ...@yahoo.com

Theo tôi nghĩ chúng ta cùng là phụ nữ nên hy sinh cho con là chính. Chị nghĩ xem cái gì có nhiều lợi ích nhất trong quyết định của mình. Thứ 1: Nếu chị không ly dị cứ vờ như mình mù và điếc không biết anh ta có mối quan hệ bên ngoài chị sẽ được lợi là 1. Luôn có các con bên cạnh là 2. Không phải lo nghĩ đến kinh tế có thể yên tâm chăm sóc con là 3. Có thời gian để tìm hướng tự lập cho mình và các con là 4. Có thể anh ấy sẽ quay lại khi phát hiện mình sai là 5. Con chị sẽ tránh được cảnh bố dượng là 6. Nếu chị ly dị con gái sẽ bỏ nhà đi, nếu không cẩn thận sẽ hư hỏng ảnh hưởng đến tương lai của cháu là 1. Chị sẽ bị tổn thương (kể cả khi chị ly dị) là 2.

Thứ 2, khi ly dị, có lợi: 1. Chị sẽ thành thoi và quên đi nỗi đau. Hại: 1. Chị sẽ phải chia sẻ con. Nếu không kinh tế của chị chưa vững thì sẽ rất vất vả; 2. Con chị sẽ bỏ đi (có thể), đây là suy nghĩ của tôi. Chị cứ tham khảo nhé. Chúc chị có lựa chọn sáng suốt.

Kim Thu ...@yahoo.com

Chị ạ, đọc xong những dòng tâm sự của chị, em cảm thấy thương chị ghê, tuy em chưa lập gia đình nên chưa có kinh nghiệm để chia sẻ cùng chị nhưng theo em nghĩ người chồng thiếu trách nhiệm như anh ấy chị cũng không nên níu kéo để làm gì.

Mặc dù em biết chị sẽ buồn lắm khi quyết định như vậy, nhưng chị ạ, thà một lần đau để rồi quên còn hơn cứ kéo dài tình trạng như hiện tại. Làm sao người phụ nữ có thể chia sẻ tình cảm với một người khác, vậy mà chồng chị đã đề nghị với chị như vậy thì không còn gì để cứu vãn được nữa.

Chị hãy mạnh mẽ lên để mà còn nuôi dạy các con. Em chúc chị sẽ vượt qua được thử thách này. Chúc chị may mắn!

camtu - - ...@yahoo.com

Chào cô! Câu chuyện của cô thật buồn và cháu thấy chuyện đó cũng là câu chuyện hình như là bình thường trong xã hội hiện nay. Người ta bây giờ hình như không coi trọng cuộc sống gia đình. Trong công ty cháu làm có một chị vì chồng theo người khác mà chị ấy đã bỏ chồng khi mới ba mươi tuổi, một mình chị ấy bươn chải kiếm sống nuôi hai con khôn lớn, bây giờ chị ấy đã bốn mươi hai tuổi rồi và có cuộc sống rất tốt cô ạ!

Bản thân cháu cũng là người con sống trong gia đình mà sau ba mươi năm chung sống bố cháu cũng đã bội tình với mẹ con cháu nhưng mẹ cháu không bỏ vì mẹ cháu bảo mẹ đã già rồi mà bố cũng có ý hối cải, mẹ cháu cũng bảo "đánh người chạy đi không đánh người chạy lại", nhưng cháu vẫn thấy cuộc sống gia đình nhiều lúc thật tù ngục.

Mẹ cháu là người phụ nữ biết chịu đựng và nhẫn nhịn nhưng cô và cháu là người sống trong thời đại khác, chúng ta phải biết làm chủ cuộc sống không được bỏ cuộc. Cô có thể sống khó khăn về vật chất trong thời gian đầu nhưng ly dị thì cô sẽ được sống thanh thản hơn.

Cháu đứng trên cương vị là một người con trong gia đình giống như hoàn cảnh cô cháu thấy thà chia tay với nhau còn hơn cứ sống giả dối như vậy cô à, rồi các em cũng lớn và sẽ hiểu được hoàn cảnh của cô.

Chúc cô có được một quyết định sáng suốt và đúng đắn!

THP - - ...@yahoo.com

Có thể chị nên gặp bạn gái của chồng mình một lần, không phải vì đánh ghen mà trước hết để hiểu về bản thân cô ấy, nói chuyện với cô ấy. Tôi nghĩ

chị là người hiểu biết nên sẽ có thêm được hướng giải quyết cho mình.

Hoa Anh Hùng ...@yahoo.com

Theo tôi người đàn ông nào khi đi theo tình nhân đều nói xấu vợ mình cả. Nếu như anh ta đã gặp phải cô ả nạ dòng một đời chồng rồi thì khó có thể kéo lại anh ta về mình được lắm. Cô ta có thừa kinh nghiệm để dụ dỗ, lôi kéo người chồng của bạn, bản thân cô ta cũng đang cần một chỗ bầu vú mà.

Chị hãy nói chuyện thẳng thắn với chồng mình và nếu anh ta dứt khoát ra đi thì cũng không nên giữ làm gì cả. Hãy sống vì con mình. Các con chúng nó sẽ hiểu thôi. Trẻ con bây giờ chúng thông minh, có sự nhận xét và thái độ chính xác lắm. Một người bố như thế chắc chúng cũng hiểu ra thôi.

Chúc chị có nghị lực để vượt qua và tìm được hạnh phúc mới của mình.

Nguyễn Ngọc Thanh ...@hotmail.com

Chào chị, em cảm thấy trong câu chuyện của chị có chút mâu thuẫn, chị vẫn rất yêu chồng và con mặc dù rất thiệt thòi cho chị nhưng theo tôi chị còn có thể chịu đựng được thì hãy cố gắng vì con của chị vì tương lai của chúng.

Khi mà chị ly hôn chúng sẽ là những đứa trẻ bị thiệt thòi nhất. Về mặt kinh tế, chị không thể lo cho chúng tới nơi tới chốn. Chị có khẳng định được nếu ly hôn chúng không bị mất cân bằng không. Bất kì một đứa trẻ nào khi biết sự thật về bố hoặc mẹ của chúng đi ngoại tình đều có những phản ứng như con gái chị. Nhưng đó là phản ứng nhất thời trong lúc không suy nghĩ của trẻ con thôi.

Tôi là một người đã từng chứng kiến một cảnh mà sau này cái tác hại của hành động không kín kẽ của chị hiện nay sẽ gây ra cho con chị. Một người tôi quen cũng có bố đi ngoại tình khi chị ấy cũng mười bốn tuổi và bố mẹ chị ấy cũng ly dị bằng tuổi con gái chị hiện giờ và khi hai mươi tuổi chị ấy có người

yêu và chị biết họ nhìn chị ấy như thế nào không?

À bố nó đi ngoại tình thì nó có tốt đẹp gì. Và tôi nghĩ chị nên sống vì con mình thì tốt hơn, hãy dành tình yêu và tình thương tất tậ cho con cái của chị. Chúc chị sớm lấy lại được sự vui vẻ.

Hoa Hue ...@yahoo.com

Tôi nghĩ chị nên ly hôn, có như vậy chị mới cõi trời cho mình, đừng ràng buộc bởi một người đàn ông như thế. đời chị còn dài, vả lại chị còn phải nuôi dạy các con chị nữa. Chị không thể đắm chìm trong bể khổ để chờ một mối hy vọng mỏng manh. Còn việc nuôi con một mình, tòa án cũng sẽ giải quyết anh ta phải có trách nhiệm chu cấp để chị nuôi con.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Mẹ Chồng Hờ - 1

Mẹ Quân quyết định dọn lên phố ở với con trai. Sau chục năm cả nhà xúm vào thuyết phục với cả rổ lý lẽ và những “giả sử”, những dối dẫn - rồi cũng có kết quả.

Bà vốn gốc gác nông dân, lại hơn chồng gần chục tuổi, nên nghĩ suy nó khác. Ủ thì đành rằng chồng con lên phố cả. Nhưng là lên làm việc cơ quan đoàn thể. Bà biết gì đâu mà cũng đòi bon chen lên chốn ấy. Bà sẽ phải ngồi giữa bốn bức tường - của một tòa nhà dễ cao tí nữa thì chạm trời.

Ở đấy, bà chỉ suốt ngày nôn ọe vì chóng mặt.

Bà chỉ suốt ngày âu sầu vì buồn chán.

Bà chỉ suốt ngày cáu kỉnh vì chồng con không chịu theo ý mình.

Bà chỉ - luôn - thấy - khó chịu vì tiếng nện thành thành có xuất xứ từ căn hộ ở tầng trên.

Bà chỉ nghe tiếng kẹt cửa nhà hàng xóm mà giật mình thon thót.

Thế thì lên làm gì? Thôi thì ở lại quê nhà trông con cho thẳng cả. Còn hàng xóm láng giềng. Còn miếng trầu chia nhau. Lên phố, chả nhẽ nhổ bã trầu ra nền gạch hoa?

Nhưng vợ không thể xa chồng. Ông năm nay về hưu. Giờ đứa cháu dưới quê đã lớn tướng rồi. Nó thích ra hàng nét niếc hơn ở nhà với bà. Nó mở

miệng là chê bôi bà cà tằm cà tịch. Nó đua bạn đua bè cũng áo hai dây quần trễ hờ cả lông lá bên trong. Bà mắng nó thì nó khóc bù lu bù loa. Bố mẹ nó không dạy con, lại hè nhau vào trách bà. Cháu hư tại bà. Bà có làm gì đâu để nó hư.

Rồi bà đâm ra nghĩ ngợi. Bà đâm ra chán nản. Bà thành người thừa trong nhà.

Thôi thì lên phố đoàn tụ với chồng. Chứ còn biết đi đâu.

Bữa cơm họp mặt gia đình, Quân cũng dẫn Hạ về. Hạ nem nép nhìn mẹ chồng tương lai (thực ra có bao giờ Quân đề cập chuyện cưới xin với cô đâu). Nhưng quan hệ hai người bấy lâu - cũng coi như vợ chồng rồi. Bằng chứng là mẹ lên, Quân cũng dẫn cô về giới thiệu đấy thôi.

Bà nhìn cô chăm chăm. Bằng ánh mắt dò xét và thiếu cảm tình ra mặt. Ánh mắt của bà khiến Hạ luống cuống. Cô gần như chỉ ngồi chống đũa suốt bữa, ai hỏi gì nói nấy. Lúc rửa bát - luống cuống thế nào cô làm rơi cả chồng bát.

Mẹ chồng hờ nhõ toẹt miếng nước trong mồm ra, ngồi thụp xuống, mân mê từng mảnh bát vỡ. Giời ơi là giời. Cả chồng bát như vàng như ngọc của người ta.

Quân gắt: “Mẹ thì...”

Mẹ tru tréo: “Mẹ thì làm sao?”

Cô ấp úng: “Cháu xin lỗi bác. Tại cháu hậu đậu quá.”

Mẹ chồng hờ nhìn xéo vào mặt cô rồi bỏ vào trong buồng xem vô tuyến.

Cô quỳnh quáng dọn dẹp cho xong rồi cũng xin phép ra về. Quân mãi nói

chuyện với ông anh trai ở quê lên, cũng không dă động đến chuyện đưa cô về. Thôi thì tự lấy xe, mở cửa mà về. Với những linh tính bất ổn.

* * *

Chả phải đợi lâu. Ngày hôm sau, mẹ Quân gọi điện cho Hạ:

- Thằng Quân nhà tôi đã có chỗ rồi. Cô đừng làm phiền nó nữa. Hôm qua đông người, sợ cô mất mặt, tôi không tiện nói. Hai nhà chúng tôi đã đi lại với nhau và thống nhất cả rồi.

Hạ ngẩn tò te. Lẽ nào có thể thế được. Hẳn là bà không ưa cô nên bịa đặt ra chuyện tà trời này. Nhưng mới gặp nhau có một buổi. Ừ thì cứ cho là cô đẽnh đoảng làm vỡ bát đi, nhưng ai mà chả có lúc sơ sẩy.

Cô bần thần, không biết trả lời làm sao, lí nhí trong máy điện thoại:

- Thế cháu chào bác ạ.

Bà già đập máy xuống. Chắc rất hả hê với thông báo “sấm sét” vừa rồi. Hoặc coi thể là xong việc nhé. Rõ ràng, không phải quanh co gì nữa nhé. Tao đã không cho phép thì chúng mày cũng đừng cố mà làm gì.

Cả ngày hôm đó, cũng không thấy Quân í ới gì. Hạ sốt ruột, đành phải chủ động gọi điện cho Quân:

- Mẹ gọi điện cho em... - Cô chưa biết bắt đầu câu chuyện thế nào thì Quân đã gạt phăng:

- Em chấp bà già anh mà làm gì. Vợ va vợ vẫn. Tự nhiên hên hên hò hò với bà hàng xóm. Cái con oắt con ấy, đang học trung cấp kế toán dưới quê. Lấy là lấy thế nào. Mà giờ là thời nào rồi. Em lo mà làm gì.

Hạ không lo không được. Chuyện giữa hai người vốn đã có xu hướng nhạt

nhèo đi, giờ lại thêm trở lực từ phía mẹ Quân. Lý do gì đó, bà không ưa cô. Bà không đồng ý thì thử hỏi đám cưới có diễn ra được không?

Bữa trước mẹ Hạ ở dưới quê lên chơi, hỏi thẳng Quân chuyện cưới xin. Cô đứng bên ngoài, nghe rành rọt không sót chữ nào. Tóm lại là Quân muốn mọi việc ổn thỏa đã.

- Ổn thỏa cái gì? - Mẹ cô căn vặn.

- Thì nhà cửa.

- Nhà cửa cháu đang ở không được à?

- Đây là nhà của anh hai cháu. Phải trả lại.

- Không có nhà thì hai đứa thuê nhà mà ở. Đây người đang ở nhà thuê cả ra đấy, có phải ai ra phố cũng có nhà ngay đâu.

- Thế thì bác cứ để cháu tính từ từ.

- Con gái người ta có thì.

- Vâng, cũng phải từ từ.

- Từ từ là bao giờ. Cậu phải rõ ràng ra chứ. Từ từ là một năm, hay năm, mười năm?

- Thì... cứ từ từ. Cháu chả biết được.

Mẹ Hạ bực quá, gắt:

- Cậu cứ thiếu quyết đoán thế thì có còn đáng mặt là cái thằng đàn ông không!?

Quân ngồi trôn trôn, không nói năng gì. Hạ nén giận, đi vào phòng nói dăm ba câu chuyện vu vơ để giảng hòa đôi bên.

Quân về, mẹ cô đã than ngay:

- Thế này không ổn rồi con ạ. Nó thuộc tuýp người chưa muốn mắc vào chuyện gia đình. Mà sớm mà lo đám khác đi.

Hạ gắt:

- Mẹ hay thật! Chuyện tình cảm mà...

- “Mà” là “mà” làm sao. Nó ông chẳng bà chuộc thế, mà đợi để chết già à. Hai đứa hơn kém nhau một tuổi. Nó đừng đỉnh ba mươi, ba năm chả sao. Mà đợi đến lúc ấy để mà chết già hả con. Tao nói thật, tình yêu từ thời sinh viên, đẹp thì có đẹp, nhưng chả mấy đôi thành đâu. Tao để ý rồi.

- Ôi! Mẹ chỉ lảm chuyện.

- Lảm chuyện là lảm chuyện thế nào. Mà ngu lảm con ạ. Bao nhiêu thằng tử tế thì chả yêu, yêu ngay phải cái thằng dở hơi.

- Mẹ hay thật. Có chuyện gì đâu mà bảo người ta là

dở hơi.

- Thì lại không hả. Làm cái thằng đàn ông thì phải quyết đoán. Không thì vứt con ạ.

- Thế mẹ bảo con bây giờ phải làm thế nào?

- Còn thế nào nữa. Bỏ. Bỏ ngay. Bỏ bây giờ chưa muộn đâu. Mà còn trẻ, sợ gì.

Bỏ?

Bỏ là bỏ thế nào?

Chẳng thà cãi vã, mâu thuẫn mà chia tay nhau.

Cô cũng chẳng còn hào hứng với ba cái chuyện yêu đương. Đọc báo thấy ba cái chuyện nền hồng tình yêu,

lời tỏ tình trước cổng trường đại học thấy giả tạo không chịu được.

Sao tự nhiên cô lại ra nông nổi này?

* * *

- Em đừng gây sự với bà già anh đấy nhé.

Quân sùng sộ.

- Em làm gì nào. Em gọi điện tới nhà, hỏi anh về chưa. Mẹ anh tự nhiên xổ ra cả tràng xúc phạm em. Anh muốn nghe không? Cái gì mà đồ lằng lộn. Thôi thôi... nhắc lại điên cả đầu.

- Kệ bà già, chấp làm gì.

- Mãi tình trạng này, em mệt mỏi lắm rồi. Em với anh tự đi đăng kí, rồi về đây mà ở.

Nói xong, tự nhiên Hạ thấy mình muốn khóc. Cô đang rơi vào tình cảnh gì mà khốn nạn thế này. Chuyện ở cơ quan đã thế. Giờ đến cả người yêu cũng trở nên bấp bênh.

Quân chả nói chả rằng, quay sang cái ti vi, tìm kênh thể thao. Chưa được năm phút, điện thoại di động đã giãy lên đành đạch. Hạ liếc nhìn thấy số nhà

Quân hiện lên trên máy.

Quân ra hiệu cho Hạ im lặng rồi nhấn nút nghe.

- Quân hả. Mẹ đây. Hết giờ làm, mà không về ăn cơm, còn đi đâu hả? Lại qua chỗ con nặc nô đấy hả. Cái đồ con gái mặt dạn mày dày.

Điện thoại của Quân để tiếng quá to. Hạ không thể không nghe. Cô mệt mỏi giục Quân:

- Anh về đi. Về với mẹ yêu của anh đi.

- Em thì chỉ lắm chuyện.

Em thì làm sao? Làm sao? Hạ muốn gào lên. Cô bật khóc tức tưởi.

- Thôi anh về đây không bà già lại nhảy chồ chồ lên. Em chấp mẹ anh mà làm gì.

Hạ gần như sắp khóc đến nơi. Quân ơi là Quân, vấn đề không phải ở chỗ mẹ anh, mà chính là anh đấy - Quân ạ!

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Mẹ Chồng Hờ - 2

Vâng - tôi - bà già nhà quê.

Hơn sáu chục tuổi đầu, từng ba lần đẻ ra ba thằng con trai, cộng thêm bảy lần nạo. Nạo xong đi thẳng ra ruộng làm cỏ lúa luôn. Quê nhà tôi, không làm chỉ có nước ôm nhau mà chết đói. Không được một bước lên xe, ốm đau chồng đổ, thuốc nước mang đến tận giường như các chị Thành phố. Nên bây giờ, tôi chả biết mình sẽ chết lúc nào. Phải hôm giờ giờ, người ngợm cứ là long ra từng khúc. Đầu nhức như búa bổ. Chân tay nặng trịch trịch. Đêm nằm chong chong, dậy ba, bốn bận trời vẫn chưa buồn sáng.

Tôi cũng muốn con cái ổn định công ăn việc làm, yên bề gia thất.

Nhưng con bé ấy làm cho tôi khó chịu.

Nó có đôi mắt lạnh lẽo. Nó có khí âm âm theo.

Tôi cũng không ưa những đứa con gái quê cứ muốn ở lại Thành phố. Thuê nhà ở một mình, biết thế nào? Đêm hôm một mình, biết thế nào?

Mình nhà quê thì về quê mà sống. Thành phố thì có gì hay ho? Nhà cao cao là, nhìn xuống chỉ chực buồn nôn. Tôi còn chả dám đứng ngoài ban công. Gió thế. Người thế. Nó chả cuốn ào cái là xong đời còn gì.

Thằng con tôi là một thằng quen thói ỉ lại. Nó cần một con vợ tháo vát đảm đang. Con bé ấy không có vẻ tháo vát, hay đảm đang.

Người nó xanh rớt. Nói năng thì ấp a ấp úng. Làm việc gì thì rón ra rón rén.

Mà lão. Nó dám dọa sẽ kiện tôi. Ủ, tôi chửi nó là đồ lăng loàn, dĩ thửa. Nhưng nó lại dám dọa bà già này à. Nó bảo tôi xúc phạm nhân phẩm danh dự nó à. Nó bảo tôi còn nói nữa thì sẽ kiện tôi ra tòa.

Tòa là cái gì. Tôi mà sợ cái tòa gì gì của nó ấy à.

Đồ con gái dĩ thửa, lăng loàn. Không lăng loàn sao đêm hôm còn nhắn tin nhắn tiếc dụ con tôi đến đấy.

Cũng may mà tôi kịp lên đây, mở mắt cho thẳng con đại dột.

Tôi - bà già hơn sáu mươi tuổi, chả biết chết lúc nào. Nhưng chết đến nơi thì tôi cũng nhất định không cho con ranh ấy bén mảng lại cái nhà này. Đừng có nói chuyện làm con dâu tôi. Tôi còn chưa chết đâu! Có chết làm ma tôi cũng đừng hòng cho nó bén mảng đến cái nhà này.

Nhớ đấy.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Một Cuộc Hôn Nhân?

Trong cơn hoang mang, Hạ tự hỏi: Mình có thật sự cần một cuộc hôn nhân?

Với Quân. Đương nhiên thế. Ngoài anh, cô chưa từng có người đàn ông nào khác. Nhưng một cuộc hôn nhân sẽ mang lại cho cô điều gì? Thay về việc đến chơi nhà cô vào mỗi tối, họ sẽ gặp nhau hàng ngày. Tan giờ làm, cô sẽ vòng qua chợ, mua mớ rau, ít thức ăn. Rồi quày quả trở về, vo gạo, bật bếp, nhặt rau rồi tranh thủ quay ra giặt giũ, lau nhà. Mọi việc xong xuôi thì Quân về. Hai người ngồi đối diện nhau qua một mâm cơm tuềnh toàng. Quân sẽ không bận tâm nhiều đến điều đó. Bản tính anh đơn giản. Ăn gì cũng được. Không thì úp bát mì tôm cũng xong bữa. Rồi cô dọn dẹp. Quân nằm xem vô tuyến. Các trận bóng đá. Bao giờ cũng thế. Rồi đi ngủ. Sáng dậy đi làm. Chiều về lại “thực đơn” như vậy. Thậm chí ngay cả việc làm tình của họ - cũng sẽ thành một thứ công thức buồn tẻ và nhàm chán.

Cuộc sống ấy liệu có gì hay ho hơn cuộc sống mà cô đang sống đây?

Hình như giữa họ, những xúc cảm lãng mạn không còn chỗ. Quân không thích đi chơi. La cà phố xá vừa khói vừa bụi vừa tắc đường. Vào quán thì tốn tiền. Quân cũng không thích những cuộc picnic. Một người, mất thời gian. Đi làm cả ngày đã đủ mệt rồi.

Cô kiếm thêm việc bằng cách dịch các bản tin mới trên mạng rồi gửi qua email cho các báo. Cuối tháng lĩnh nhuận bút, đủ để chi tiêu lát vạt. Quân chỉ mãi mê bóng đá. Những cuộc nói chuyện thừa thớt và nhạt nhẽo. Quân lướt

qua mặt cô ơ hờ. Cô trang điểm hay không. Áo mới hay cũ. Cũng thế cả. Với Quân, với cô, họ không còn những bí ẩn với nhau.

Liệu một cuộc hôn nhân có thực sự cần không?

Hôn nhân là kết của tình yêu. Họ yêu nhau gần ấy năm, tại sao lại không tiến tới hôn nhân. Mẹ cô sốt ruột. Các bạn bè cùng lớp thắc mắc. Vậy thì hôn nhân là chuyện đương nhiên thôi. Ai chẳng cần có một gia đình. Người chồng và những đứa con. Nhưng cô biết Quân chưa sẵn sàng cho những điều ấy. Anh đang tìm cách trì hoãn. Anh sợ thay đổi tình cảnh hiện thời. Ngoài cô, anh không có người con gái nào khác. Anh đến với cô mỗi tối như thói quen. Bật ti vi xem tin tức thể thao như thói quen. Và thay đổi một thói quen với anh không phải là điều thích thú gì. Hạ hiệu điều ấy. Cô khép mình bên Quân. Ừ đột như một cái bóng.

Một cuộc hôn nhân sẽ mang lại cho cô điều gì?

Ừ thì một người chồng cho khỏi mang tiếng ế ẩm. Một mái nhà cho hết cảnh tạm bợ. Nhưng dầu có lấy nhau thì cũng vẫn là ở trọ, tiền lương hợp đồng ba cọc ba đồng. Và cái sự tạm bợ, mong manh trong tình cảm là điều cô lo sợ nhiều nhất.

Hôn nhân? Ừ thì sao?

Có nên trông chờ vào nó như một lối thoát?

Hôn nhân? Ừ thì sao?

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Diệp

Thực ra Diệp đã có một đời chồng. Đám cưới diễn ra vào năm thứ ba đại học. Bốn tháng sau đám cưới, Diệp vác bụng lùm lùm đi thi học kì. Giám thị nhìn Diệp, nhìn quyển giáo trình nằm dày cộm dưới lớp váy bầu, thở dài, xếp cho Diệp ngồi xuống cuối lớp. “Bầu bí” sắp đến ngày sinh nở thế, tâm trí nào mà học với hành nữa. Tìm đúng chỗ mà chép đã là may rồi.

Tốt nghiệp đại học, nhiều đứa còn ngổn ngang lo công việc, cưới xin, Diệp thành thoi ở nhà ôm con.

Thực ra chẳng có gì đáng kể ở cuộc hôn nhân ấy. Diệp và chồng là hai đứa bạn từ hồi còn vận quần đùi chơi đánh bi với nhau. Cứ chơi mãi với nhau, thân mãi với nhau thì thành quen, thành yêu. Và trong một lần hai đứa rủ nhau “chơi trò của người lớn”, Diệp có bầu. Có bầu thì cưới. Hai bên gia đình chẳng ai phản nản gì. Chúng chơi với nhau mười mấy hai chục năm. Gia đình hai bên, đến cái lọ mè, hay chai tương nhà này để ở đâu, nhà kia còn biết. Chúng lấy nhau cũng tốt.

Diệp học giỏi, thi năm đầu đã đậu đại học. Chồng Diệp mãi chơi, thi đi thi lại vẫn trượt. Thôi thì học thêm nghề điện tử, mở cửa hàng nho nhỏ, chọc chạch cái ti vi, cái quạt cũng đủ tiền tiêu.

Lớp đại học của Diệp vẫn nhớ như in cái đoạn Diệp đau đẻ. Chồng Diệp ngồi viết tiểu luận cho vợ. Thực ra là tiểu luận chép lại của bạn. Bây giờ đại học toàn theo kiểu chép chỗ nọ vào chỗ kia, thầy cô chấm bài cũng là chấm xem học trò học vẹt có tốt không, nên chịu chép đã là tốt lắm rồi. Không ai

bàn đến chuyện chép chiếc ấy cả. Nhưng anh chồng thợ điện máy móc và thật thà tới mức có gì chép nấy. Kể cả phần “mày nhớ đổi tên đi nhé” cũng được copy sang nguyên xi “mày nhớ đổi tên đi nhé”. Bài tiểu luận mượn về có phần mở ngoặc ghi: chép bổ sung trang 68 - giáo trình X., đoạn từ... đến... Tới chỗ này, anh chồng thợ điện ngờ ngợ hỏi lại vợ: Thế này là sao em? Cô vợ vừa đau đẻ vừa gất: "Thì có thế nào thì cứ thế mà chép" (cái này nghe như tên một bài thơ: Em thế nào thì cứ thế mà đến, khiến cô vợ vừa nói vừa phì cười). Cười xong thì nằm lăn ra đẻ luôn. Một thằng cu nặng ba cân tư. Hai bên nội ngoại mừng hú. Con đầu, cháu sớm. Mẹ khỏe con khỏe. Chả khỏe mà cười cái đã đẻ được ngay. Chả khỏe mà thằng cu cháu khóc từ sáng đến tối không biết mệt. Chả khỏe mà đánh bay hai bầu ti nhưng nhức sữa mà miệng vẫn còn chóp chép, thèm thường.

Nhưng vợ chồng trẻ con, ở với nhau ba bữa, cãi nhau bốn bận. Thân đến độ thuộc cả nốt ruồi trên bắp chân của nhau, nhưng dàn xếp chuyện thức đêm trông con thì lại là chuyện khác. Dàn xếp chuyện kiếm đủ tiền trả các khoản sinh hoạt trong tháng, mua điện thoại di động năm triệu hay năm trăm nghìn đồng là chuyện khác.

Hai bên bố mẹ sốt ruột. Hàng xóm sốt ruột. Con nheo nhéo khóc. Nay ăn bên bà ngoại. Mai nường nhờ bà nội. Vợ chồng trẻ con, cửa mở hai hướng, cơm bụi ngồi hai đầu phố.

Thôi thì bỏ nhau. Ở chẳng được thì cũng chả nên hành hạ nhau làm gì.

Từng thân như hai đứa con trai với nhau. Từng thân như hai đứa con gái với nhau. Đứa này chưa nói hết câu, đứa kia đã hiểu. Nhưng sống như hai vợ chồng thì lại là chuyện khác.

Chia tay, đứa nào về nhà đứa ấy. Những lục đục thức đêm thức hôm, canh mận cơm nhão không còn. Nhìn nhau cũng thân thiện hơn. Ừ, bạn là một chuyện. Yêu là một chuyện. Sống với nhau là chuyện khác. Thôi thì ai nấy,

cứ ở đúng vị trí của mình.

Đây là chuyện của Diệp.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Bế Tắc

Phong nghĩ đến đám bạn của Điệp. Đám bạn với tuyên ngôn hùng hồn: “Nói Không với Đàn ông”. Cái này na ná kiểu: Nói Không với Ma túy. Nói Không với Tiêu cực. Nhưng đàn ông không phải là Ma túy. Đàn ông cũng không phải là Tiêu cực. Đàn ông mà là Ma túy hay là Tiêu cực thì xã hội này đã bị đàn ông đầu độc cho chết từ lâu rồi.

Thế thì đã sao nào? Cái này luẩn quẩn trong đầu cô. Không ra giễu cợt. Không ra thách thức. Nhưng rất khó chịu.

Cả tuần nay, cô không thể viết tiếp cuốn sách của mình.

Chuyện của Hạ.

Chuyện của Điệp.

Chuyện của cô.

Những câu chuyện trong những câu chuyện. Chúng đan cài trong nhau. Phức tạp. Mệt mỏi.

Cô tạm đóng cửa blog, mặc cho các friend list vào quick comment giục giã, động viên.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Nhân Viên Mới

Buổi sáng thứ hai ở cơ quan luôn là thời điểm bận rộn nhất. Viện chuẩn bị được nhận một đợt dự án mới, thành thử ai cũng có vẻ tất bật hơn.

Chị An chạy lên chạy xuống, nghe ngóng việc điều chuyển cán bộ, mặt mũi đỏ gay. Gặp Hạ đi xuống cầu thang, chị An gườm gườm nhìn lại, chẳng nói năng câu nào. Chị Lệ cười hé hé:

- Cơ quan mình điên hết cả một lũ rồi.

Gần đến trưa, trưởng phòng mắt lé dẫn về một em da trắng, tóc đuôi, áo trễ đến nửa ngực, người chừng một mẫu, trèo lên đôi giày như đôi cà kheo - trình trọng giới thiệu.

- Đây là Hòa, tốt nghiệp kinh tế, bây giờ sẽ nhận việc ở phòng chúng ta.

Chị An nhìn xối vào ngực Hòa, chửi đồng:

- Mẹ kiếp, mặt ít ruồi nhiều.

Trưởng phòng lằng xằng đi xếp chỗ cho nhân viên mới thì sếp lên. Chân bước nhẹ như một con mèo rình chuột. Sếp vào đến gần giữa phòng mọi người mới biết.

- Thế nào, tốt cả chứ?

- Vâng, tốt cả ạ! - Trưởng phòng mắt lé lằng xằng chạy ra.

Hạ bật cười trong bụng về cái kiểu trò chuyện giữa hai người. Sếp lúc nào cũng có cái điệu chấp tay sau đít hỏi “tốt cả chứ”. Cái gì tốt mới được chứ? Và thế nào là tốt đây? Hình như chưa bao giờ - sau cái điệp khúc “tốt cả chứ” - mà câu trả lời là không tốt cả. Ừ thì miệng gần tai, miệng nói tai nghe. Cô cười thầm, đoạn vờ soạn đồng tài liệu trên bàn làm việc của mình, phấp phồng chờ xem tiếp “màn diễn”.

- Anh xem, chỗ ngồi cho em Hòa, em xếp thế này được chưa?

- À... ừ... nhân viên của cậu, thế nào là do cậu.

- Ồi, sao anh lại nói thế. Chúng em thì cũng chỉ là con sâu cái kiến. Có gì anh cứ phải chỉ bảo chứ.

Sếp cười khùng khục, nghe như có cả đồng hồ đang mắc trong cổ. Ngó nghiêng một hồi rồi lượn sang chỗ Hạ ngồi, sầm soi đồng giấy tờ trước mặt cô. Hạ nín thở, chờ đợi. Năm phút. Bảy phút. Cô lật giờ đồng tài liệu đến nát nhừ. Mồ hôi rịn ra dọc sống lưng.

- Cô Hòa xuống chỗ tôi nhận nhiệm vụ nhé.

Hạ ong cả đầu. Hạ? Hòa? Hoa hay Hạ? Cô ngỡ như mình vừa nghe nhầm.

- Vâng ạ, em xuống ngay ạ.

Nghe cái giọng đưa đẩy của Hòa, Hạ mới thở phào. Thoát rồi Hạ ơi.

Cửa vừa đóng lại, chị Lệ đã hồ hởi đưa thông tin:

- Con bé này là người nhà sếp. Hai bằng đại học hẵn hoi.

- Bằng cấp gì cũng không bằng năm ngựa. - Chị An đề môi.

Trưởng phòng lăm lét:

- Sao cô dám nói thế. Điên quá hóa liều hả. Cứ liệu hồn.

Chị An dẫu môi lên:

- Bà thì bà cứ nói toẹt ra đấy. Ai dám làm gì bà nào.

Trưởng phòng giậm chân bình bịch xuống đất, đầy bức xúc, đoạn bỏ đi chẳng buồn nói câu nào. Chị An cũng khoác túi đi theo. Còn lại Hạ và chị Lệ trong phòng.

- Cơ quan này toàn chuyện tà đình thôi em ạ. Mà em biết không, bà An phòng mình một thời cũng gắn bó với sếp lắm đấy. Chẳng thế mà lên được chức phó phòng. Mua bằng tại chức. Ai cũng biết. Chả hiểu sao... Loạn hết cả rồi. Chị nghe đâu đơn từ khiến nại gì gì ấy gửi loạn cả trên Bộ. Nào thì chứng từ giả. Nào thì bằng cấp giả. Nào thì nhận người không thông qua cấp trên... Ai viết đơn á? Người của Viện chứ còn đâu. Không thì biết làm sao tường tận thế được. Ở trong chăn mới biết chăn có rận mà.

Hạ thở dài:

- Thôi em đi ăn trưa đây.

Chị Lệ cụt hứng, ton tons chạy ra bàn gọi điện thoại, miệng lẩm bẩm:

- Cái con bé này chán chuyện. Toàn chuyện tà đình thế cơ mà. Lơ mơ, mà bị mắc chứng lãnh cảm đến nơi rồi em ạ.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Xung Đột - 1

Cuộc chiến rồi cũng nổ ra.

Nguyên do: Hòa cầm giấy mời họp của chị An, nhưng quên/không muốn đưa cho chủ nhân. Đến cuộc họp, sếp tổng điểm danh thấy thiếu, mới nã pháo xuống cơ quan.

Ai lạ gì các mối quan hệ của chị An. Chị luôn có những cái gối êm để dựa dẫm lúc cần.

Lập tức có cơ để chị An về cơ quan làm ầm ĩ lên. Phòng làm việc bị lục tung. Giấy mời được tìm thấy ở thùng rác, cạnh bàn làm việc của Hạ. May quá, hôm đó Hạ xin nghỉ về quê làm lại chứng minh thư. Cô bị loại khỏi danh sách “chiến đấu” của chị An. Còn lại trưởng phòng mắt lé, chị Lệ và Hòa. Trưởng phòng có tư cách để không cần làm việc “vớ vẩn” thế. Chị Lệ sợ bị “đấu tố”, toang toác khai: em thấy thư của chị dưới văn phòng, nhưng không biết ai cầm lên. Văn phòng đâu? Chị Thu lút cút chạy lên. Em không nhớ.

“Cô phải nhớ. Không nhớ thì mai nghỉ ở nhà luôn.”

“Vâng, em nhớ... em nhớ...”

Chị Thu nhìn ra nhìn vào. May quá, trí nhớ đi tới(!) Chị hồi hải tẩu lấy “nó”:

- Em nhớ rồi. Cô Hòa. Đúng rồi. Cô Hòa vào lấy giấy giới thiệu, thấy thư của chị, có cầm lên đọc.

Hòa xô tới:

- Tôi đọc với việc tôi cầm thư là hai chuyện khác nhau.

Chị vẫn thư mặt xanh lè. Hai con hổ, con nào cũng kinh. Con nào cũng có cả dãy núi Thái Sơn to lù lù ở phía sau. Phen này con tép riu như chị bị đè là cái chắc. Biết chắc kết cục, chị lặn đùng ra ngất. Ngất đúng lúc quá. Hạ và chị Lệ phải lòi xuống phòng dưới cho “dễ thở” hơn. Cũng là tránh khỏi nhìn thấy cuộc hỗn chiến có nguy cơ nổ ra.

Y như rằng, vừa đi một đoạn, đã nghe thấy tiếng bôm bốp. Vải xé roàn roạt. Chân chạy thành thạch. Các phòng khác nghe thấy, chạy xô tới. Sếp nghe có biến, lên xe ô tô đi họp luôn.

Đi đến đầu phố, gọi điện thoại cho Chủ tịch Công đoàn và Hội phụ nữ đến giải quyết.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Biến Cố Mới

Đương lúc đang xôn xao chuyện “hồ trẻ hồ già” hỗn chiến, thì cơ quan lại nhộn nhạo lên chuyện khác. Sắp có sắp mới. Cơ quan xốc lại nhân sự. Ai đến tuổi, xin mời về hưu. Không có chuyện tình nghĩa “chúng em giữ anh lại thêm vài năm” như trước nữa. Cán bộ về hưu rào rào. Biên chế không mở rộng. Có bao nhiêu làm bấy nhiêu. Ai có khả năng, sẽ được sắp xếp công việc phù hợp. Ưu tiên cán bộ trẻ, có khả năng.

Đám trẻ trẻ nức lòng lắm. Thì từ trước đến nay, chúng vẫn bị nhìn nhận là đám “vắt mũi chưa sạch”, bị mấy bác cao niên nhìn bằng nửa con mắt, mặc cho chúng làm việc trối chết. Giờ thì vui rồi đây.

Cũng đúng lúc cao điểm của chiến dịch sắp xếp nhân sự, những kế hoạch hạ bệ nhau được dịp tung ra. Vây cánh sắp cũ bỏ như gạch non. Đám “quần thần” thân tín từ từ lảng ra để “phòng thân”.

Điều Hạ không ngờ nhất là mình cũng bị “dính chương”!

Cô quá ngây thơ tưởng rằng mình có thể nằm ngoài lò vôi đang sôi sùng sục ấy.

* * *

Hóa ra chuyến taxi đi “công tác xa” với sắp đã bị phát hiện. Cô nhớ lại nụ cười ranh mãnh của gã lễ tân bữa ấy. Nó đã khiến cô sồn da gà. Nhưng không nghĩ mọi chuyện còn bị đẩy xa hơn cô tưởng. Hóa ra khi người ta muốn hạ bệ nhau thì không thủ đoạn nào bị khước từ.

Cô - giờ đây hiện nguyên hình là bồ nhí của sếp cũ. Người ta nhìn sự việc để suy đoán. Rõ ràng như ban ngày còn gì. Sếp chính là người nhận cô về. Hai người hẹn hò, bồ bịch với nhau. Chứng cứ rõ ràng còn gì? Thế chẳng lẽ hai người rủ nhau chui vào xe taxi, chạy xa hàng chục cây số, trốn vào nhà nghỉ - một nam một nữ trong phòng kín - để trao đổi kinh nghiệm làm việc chắc? Nghe thấy đã tức cười.

Đơn thư được soạn thảo chi tiết, bài bản. Vợ sếp trong "cơn Hoạn Thư" ký cái roạt. Thế là có cứ rồi nhé.

“Chương độc” được tung ra vào đúng thời điểm người ta cần hạ bệ một con thú lớn, nghênh ngang ghế cao đã quá lâu. Cô phận ruồi muỗi, trót sa chân vào cuộc hỗn chiến, giữ được mạng là may!

Hạ không dự cuộc họp “quan trọng” ấy. Nhưng sau đó, cô được một cán bộ Công đoàn gọi ra trò chuyện riêng. Công đoàn không làm nhiệm vụ bảo vệ cô trong thời điểm này. Chỉ là truyền đạt thông tin. Cô cần biết điều ấy. Thế thôi.

- Cô có tin cháu không?

Cô nhìn Công đoàn. Công đoàn nhìn cô xa xót. Đó là một người phụ nữ nhiều lời nhưng tốt bụng.

- Cô tin là cháu bị ép.

- Cháu chẳng làm gì cả.

Cô nuốt nước mắt vào trong.

Cô chẳng làm gì cả, trừ việc tự mình bảo vệ mình.

Tại sao những lúc nguy khốn ấy không có Công đoàn nào đứng ra che chở

cho cô? Còn bây giờ thì...

Nhưng chuyện chưa dừng ở đó.

Sau Công đoàn là Hội phụ nữ. Hội phụ nữ cũng không làm nhiệm vụ bảo vệ cô trong lúc này. Chỉ là hỏi han và nhắc nhở.

Sau Hội Phụ nữ là Đoàn Thanh niên.

Sau Đoàn Thanh niên là trưởng phòng mắt lé.

Sau trưởng phòng mắt lé là chị tạp vụ nhiều chuyện.

Sau chị tạp vụ nhiều chuyện là...

Sau... sau... là...

Chuyện được lan truyền với tốc độ chóng mặt. Như một vệt dầu loang không thể kiểm soát.

Hôm đó, là một ngày thê thảm. Cô thấy mình có thể chết ngay đi được.

Tan tằm, bằng cách nào đó, cô cũng dắt được xe ra khỏi bãi gửi xe của cơ quan, và phóng đi.

Trong hoang mang

hỗn độn

u mê

đau đớn

tê điếng...

Chiếc xe bus rê qua người cô. Chiếc xe đỗ vật xuống. Cô không biết gì nữa...

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Copy Paste: Bản Tin Trên Báo

Xe buýt va chạm xe máy, một cô gái bị chết. (1)

10h30 sáng nay (29-1), trên đường Kim Mã (Hà Nội) đã xảy ra vụ tai nạn giữa xe buýt và xe máy. Người điều khiển xe máy chết ngay tại chỗ cùng mũ bảo hiểm vỡ nát.

Nạn nhân là cô gái ngoài hai mươi tuổi, đi xe biển ngoại tỉnh. Chiếc xe buýt chạy tuyến 201, Kim Mã - Sơn Tây. Tai nạn xảy ra ngay tại điểm đón trả khách đối diện khách sạn Daewoo.

Theo anh Phạm Đình Tân (quận Hoàng Mai), người chứng kiến vụ việc, người đi xe máy va quệt vào thành xe buýt, ngã xuống và bị bánh sau xe buýt cán qua đầu.

Toàn bộ hành khách trên xe buýt đã rời khỏi xe. Cảnh sát giao thông Hà Nội đang tiến hành xác minh sự việc.

(1) Theo vnmedia (29-1-2008).

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Tranh Cãi Kịch Liệt

- Đồ điên. Ai lại phóng xe như thế! Hoặc là cậu sẽ chết, hoặc sẽ thương tật suốt đời. Thế thì có gì tốt đẹp nào? Bố mẹ cậu sẽ là người phải chịu khổ vì cậu. Cậu đổ nỗi khổ của mình sang cho người khác! Cậu không thấy như vậy là quá nhẫn tâm sao? Nói thật nhé, cậu hành xử ngày càng giống một kẻ mất trí vậy.

- Cậu im đi cho tôi nhờ. Tôi quá mệt mỏi rồi. Tôi không muốn tiếp tục sống với một kẻ thích gây sự, thích quấy rối như cậu!

- Cứ tiếp tục tình trạng này, cậu sẽ đến đâu?

- Tôi không cần biết. Tôi không muốn biết! Mà cậu thấy đấy, có phải lỗi của tôi đâu? Tại sao mọi thứ cứ dồn dập đổ vào đầu tôi vậy. Kể cả việc phải chung sống với cậu. Tại sao tôi lại phải chịu đựng điều này. Tôi chịu không thấu nữa rồi! Làm ơn để tôi yên. Làm ơn đi mà. Chết! Giá như có thể chết được. Tôi muốn điều đó đấy. Tôi đón hèn, tôi không thiết sống nữa. Tôi chả biết thế nào là nhẫn tâm cả. Tôi không thiết sống nữa.

- Cậu bình tĩnh lại đi. Tôi đã nói với cậu ngay từ đầu rồi. Những việc cậu làm - nói thế nào nhỉ - ngớ ngẩn hết mức. Cậu định mạo hiểm trong trò chơi với ông ta nhưng thực ra cậu không bao giờ hợp với những trò mạo hiểm kiểu như vậy. Cứ nói thẳng toẹt ra từ đầu. Ông ta ăn thịt được cậu chắc. Cái kiểu hành xử ngớ ngẩn của cậu mới đẩy mọi việc ra nông nổi này. Rồi đấy cậu xem, mọi việc còn chưa kết thúc đâu. Còn chết ư? Quá đơn giản. Mua một liều thuốc chuột mà uống. Lao đầu vào đoàn tàu đang chạy. Nhảy từ cầu

Long Biên xuống. Đấy, cậu thích chọn cách nào? Mà cậu có dám không? Đồ điên. Ngớ ngẩn hết sức!

- Đừng có tiếp tục lải nhải nữa. Ừ thì tôi ngớ ngẩn. Ngu si. Việc của tôi, tôi tự biết cách giải quyết. Không khiến cậu phải lo. Tốt nhất là cậu biến đi. Biến ngay đi! Cậu thông minh lắm cơ mà. Sao cậu không chịu hiểu nhỉ. Tôi nói lại nhé: Cậu cút đi!

Cô ta - hai tay tự đâm vào đầu. Mặt mũi tím tái, nước mắt ròng ròng. Thân hình xơ xác. Cô ta đang tìm cách tống nó ra khỏi cơ thể mình. Bằng cách tấn công vào chỗ ẩn náu bấy lâu của nó. Chưa bao giờ cô ta hành xử một cách quyết liệt như thế.

Nó - câm lặng - thu mình vào một xó xỉnh, hoang mang, bấn loạn. Nó hoàn toàn bất lực trước cô ta.

Nó - và Bé con, đã thành hai chiến tuyến không thể thỏa hiệp.

Hai chiến tuyến mọc lên trong cùng một cơ thể. Điều ấy khiến cả hai bên cùng hết sức bức xúc - đau đớn, và bế tắc.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Vô Nghĩa

Thứ bảy.

Thứ bảy.

Thứ bảy.

Thứ bảy.

Thứ bảy.

Thứ bảy.

...

Người ta cứ nói liên tục một từ. Tự nhiên từ ấy sẽ trở nên vô nghĩa. Những âm thanh vang lên và tan rữa trong không khí. Không một chút vương vấn lại.

Thứ bảy.

Thứ bảy.

Thứ bảy.

Thứ bảy.

Hạ sẽ chỉ có một mình trong căn phòng trọ ẩm thấp. Ngồi trên trên nhìn vào màn hình vi tính xanh lét. Gõ những phím chữ lả tả, vô vị. Đợi những

khoảng thời gian trôi đi vô nghĩa. Thấy mình cũng vô nghĩa hết sức.

Từ rất lâu, Quân không có ý thức về những ngày thứ bảy.

Hạ đã có lần khóc trước mặt Quân. Khóc như một thứ vũ khí của đàn bà. Nhưng thứ vũ khí ấy với Quân - hoàn toàn vô nghĩa.

- Em chỉ vợ vấn. Thứ bảy thì sao nào. Ra đường thì có gì hay ho.

Và Quân sẽ nhanh chóng rời đi khi đến giờ bóng đá. Thời gian gần đây, Quân đã tìm được một đám bạn mới để cùng xem bóng đá, cùng hò hét cho đã đời. Chứ không phải ngồi chân co chân duỗi trên chiếc giường ọp ẹp trong phòng Hạ, lờ hết to một tiếng hàng xóm đã chạy sang nhắc nhở.

Căn phòng của Hạ - giờ đây đã đầy chật những nổi tù túng, ngọt ngào và chán nản.

Thứ bảy.

Thứ bảy.

Thứ bảy.

Thứ bảy.

Thứ bảy.

Thứ bảy.

...

Hạ thấy mình đang chết dần trong mỗi thứ bảy.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Đổi Đầu

Nó không thể tiếp tục tình trạng này. Bé con từ chối mọi cuộc tranh luận với nó. Tình hình còn tệ hơn. Bé con chính thức lên tiếng xua đuổi nó, đày đọa nó.

Nó biết phải làm sao đây? Chỗ nường nấu bấy lâu của nó đã từ chối dung dưỡng nó. Mà thực ra, kể cả Bé con không trực tiếp nói ra điều đó thì nó cũng tự biết tình trạng đôi bên đã quá mức tồi tệ. Chỉ có điều, nó vẫn tự cho mình cái quyền ra đi khi nào muốn. Nó là người từ bỏ Bé con, chứ không phải là bị Bé con từ chối. Nó đã cùng chung sống, đã làm người bạn tâm tình với Bé con ròng rã hơn hai mươi năm.

Vậy mà chỉ trong một chốc, hai mươi năm có lẽ ấy bị xóa sổ. “Biển đi! Biển ngay đi”. Một sự xua đuổi dứt khoát và quyết liệt. Nó không ngờ Bé con có thể đối xử với nó như vậy. Cách thức Bé con gào lên một cách hung dữ - nó chưa từng gặp lần nào. Vậy mà... Nó chẳng còn chút nghĩa lý nào với Bé con nữa.

“Biển đi! Biển ngay đi.”

“Biển đi! Biển ngay đi.”

“Biển đi! Biển ngay đi.”

“Biển đi! Biển ngay đi.”

Tâm trí nó chỉ ong ong duy nhất những tiếng gào thét ấy - với hoang

mang tội cùng.

* * *

Cô ta đã từng nói “TÔI KHÔNG HOAN NGHÊNH CẬU!”. Nhưng cũng chưa bao giờ phũ phàng thốt ra cái từ như mỗi nỗi sỉ nhục với nó. “BIẾN ĐI!”, “CÚT ĐI!”.

Nó - cho dù chỉ là một thứ vô hình vô ảnh, nhưng cũng có cảm xúc, cũng biết buồn, biết vui. Vui buồn ấy - nó đã chia sẻ với Bé con suốt những năm qua. Dù không tránh khỏi những cuộc cãi vã, nhưng rồi mọi thứ cũng có thể dàn xếp được. Bây giờ cơ hội dàn xếp đã bị từ chối. Nó là người phải ra đi. Đương nhiên thế.

Nó tồn tại và cũng chẳng tồn tại. Một sự thực đau xót.

OK! Nó sẽ đi! Còn luyến tiếc gì nào? Chẳng có gì hết. Chẳng phải chính cô ta đã làm nó chán ngán lên đó sao? Chẳng phải nó đã có ý định bỏ đi đó sao. Lần này thì hay rồi. Cô ta đã tăng thêm quyết tâm cho nó. Sự giải thoát cho cả đôi bên - càng tốt!

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Đi Làm Trở Lại

Tuần sau đó, Hạ vẫn gắng đến cơ quan, trong khi thể xác đang bị hành hạ bởi trận ốm. Sức khỏe suy kiệt.

Mất ngủ. Cổ họng đau rát. Người ngầy ngấy sốt. Cô

không muốn sự vắng mặt của mình sẽ chất thêm những lời đàm tiếu.

Đồng nghiệp đón Hạ trở lại bằng những nụ cười vừa nghi hoặc vừa giấu cợt.

Cô bước lên cầu thang như người đi chân trần đang phải bước trên những bàn chông lờm chớm, nhọn hoắt.

Ngồi tại nơi làm việc, giữa những giấy tờ, tủ kệ, cô bỗng thấy mình giống như sọt rác đã đầy ứ, và đang phân hủy, cần được đổ sạch, cần được tẩy rửa kỹ càng. Nói chính xác là phải được TẮY UẾ.

Cô muốn rời bỏ chỗ này. Nó chưa mang lại điều gì tốt đẹp cho cô cả. Nhưng tự trong thâm tâm, cô xác định đây chưa phải là thời điểm thích hợp để bỏ đi. Cô không muốn sự ra đi của mình giống với một cuộc tháo chạy nhiều tai tiếng.

Dường như sau những đổ vỡ, vấp vấp dòn dập trong thời gian qua, con người cô đã biết trơ lì hơn - để SỐNG.

“Vỡ kịch” mà cô vô tình can dự - cô muốn đóng nốt vai diễn của mình tới

khi nào hạ màn, kết thúc vở diễn.

* * *

Sự xáo trộn trong Viện thực ra cũng không đến mức một cuộc cách mạng như nhiều người kì vọng. Chỉ là việc đại loại như “quét qua loa căn phòng đã quá ư nhiều bụi rác”. Nhưng việc nghiêm trọng như “mái tróc, tường lở, cửa long bản lề”... thì chả ai đụng tới, hoặc là việc không thể nào khác.

Nguyên do cũng bởi sếp mới chưa thạo việc. Lại quá đôn hậu và cả nể. Bởi vậy sếp cũ - với ê kíp “cáo già” hình thành bao năm qua “tiền hô hậu ủng” nên rốt cuộc vẫn được nắm tài chính và nhân sự.

Cô được yên ổn làm công việc chuyên môn.

Sự cố xảy ra khiến cô bị sốc mất một thời gian, còn với mọi người trong cơ quan, chỉ như một cái tin chó cắn mèo, mèo cắn chó mà thôi. Ở Viện này có lúc nào thiếu những chuyện còn “tày đình” hơn thế. Cô - chẳng qua là tình cờ được trưng dụng vào một vai diễn chính, cho một màn kịch ngắn thôi mà.

Công đoàn gặp cô sau trận bão ấy. An ủi:

- Còn làm ở cơ quan này, cháu phải quen thôi.

Hội Phụ nữ nhìn cô lạnh nhạt.

Đoàn Thanh niên nhí nhảnh cười nói với cô như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Trưởng phòng mắt lé cười hí hí mỗi lần gặp cô ở nhà xe.

Chị tạp vụ vẫn tiếp tục kéo tụt cô vào gầm cầu thang, thì thầm những chuyện giật gân, mới diễn ra.

Thế cũng tốt!

Thế cũng tốt!

Thế cũng tốt!

Cô cười gằn trong bụng.

Cô chưa bao giờ liên tục có những phản ứng lạ kì như bây giờ. Cô thấy mình đang thành một KẼ LẠ với chính mình.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Đào Kép Mới

Hồng hồng... tuyết tuyết... mới ngày nào... chưa biết cái... chi chi. Mười
lăm năm... thắm thoát có xa gì! Ngoảnh mặt lại... đã tới kì tơ liễu... ư...
hư... hư...

Đức tài xế xun xoe chạy ra mở cửa cho Hòa, miệng ngheu ngao hát với
điệu bộ đàn điếm.

Đám đàn bà con gái ngồi trong phòng Hành chính rúc rích cười. Đám vô
tích sự ấy cả ngày rồi việc, hết buôn dưa lê bán dưa chuột rồi đua nhau vào
toilet cơ quan tắm gội, để về nhà đỡ tốn nước. Ba bữa lại quay bè cánh nói
xấu nhau. Nói xấu nhau chưa chán thì quay lại móc máy “ô dù” của nhau. Thì
ai cũng biết “ai là ai” đứng sau những người ấy. Kiểu cơ quan Nhà nước, mỗi
bác chức sắc, lúc đương chức nhân thể gửi con cháu mình cho cơ quan đào
tạo. Con cháu học hành phọt phẹt, chẳng biết làm đâu, về cơ quan Nhà nước
là nhất. Lãnh đạo không dám đuổi (vuốt mặt phải nể trứng cá chứ!). Nếu cơ
quan có gì vướng mắc thì còn có cớ: Cháu về nói với chú X. xem thế nào.
Thế là cháu của cái chú X. kia có dịp vênh mặt kể công.

Dạo này Hòa đang là nhân vật “hot” của Viện với nhiều bí ẩn trong lý
lịch, mà chưa ai xác minh được rõ vị nào là “cây cao bóng cả” đứng che cho
cô. Sinh nhật sắp Tổng cũng thấy cô “thân tình” ngồi cả tiếng trong phòng
làm việc, với túi đồ “vừa đi Pháp về mua tặng anh dùng thử”. Ở Viện thì chả
lúc nào thấy cô nàng ngớt điện thoại. Người ngoài nghe lồm bồm thấy toàn
nhắc đến các anh K. (mà ai cũng biết là Tổng Biên tập báo Người bạn đang
rất có thể lực); hay anh G. (là Giám đốc Tổng công ty nợ cũng đang nổi như

cần); hay anh XYZ nào nào đó mà danh xưng ai cũng biết cả. Bởi vậy, Hòa khiến ai cũng phải tò mò về những mối quan hệ “đều rất đổi thân tình” của cô với các đại gia và chức sắc.

- Em chào các chị ạ!

Môi đỏ chót, nước hoa thơm lừng, váy lửng lơ buông quanh bắp chân trắng nõn, Hòa đánh tiếng chào hỏi. Thấy “mục tiêu” lên tiếng trước, đám chị em rồi việc - như đàn ong, bầu lại quanh Hòa.

- Em đi đâu về mà diện thế?

- Ủi giời, tiếp khách cho sếp ấy mà. Có cái hợp đồng kinh tế, sếp muốn em đi cùng. Em ngại quá. Nhưng chỗ em với anh giám đốc bên ấy là chỗ quen biết, chả nhẽ lại không đi...

- Mới về... oai nhất cô còn gì...

- Các chị cứ nói thế!

- Chứ không phải à?

- À, em có ít nho Mỹ mới thấp hương, mang đến để các chị dùng. Em mời các chị ạ.

- Em tội tâm lý quá. Ai mà có được em là bằng trúng số độc đắc đấy nhì.

- Cái bà này, số độc đắc là thế nào. Còn hơn cả độc đắc nữa ấy chứ.

- Mà em ơi, cái đám đàn ông bây giờ nó tầm thường lắm, chả biết có ai lọt vào mắt xanh của em chưa?

Hòa cắn tay cười khúc khích:

- Ồi, các chị nói vậy, em ngại chết. Em thì ai mà thèm ngó đến.
- À, hay em làm em dâu chị đi?
- Thằng em bà ấy à. Lấy nó để mà suốt ngày đi mua rượu về hầu nó ấy à?
- Thì sao nào. Nam vô tửu như cờ vô phong - các cụ nói rồi!
- Thôi thôi bà ơi!

Hòa đánh mắt nhìn đám phụ nữ cùng cơ quan, miệng cười nửa vời, đoạn quay ra:

- Thôi em xin phép lên phòng làm việc đây. Em chào các chị.

Váy ngắn đóng đưa đi lên gác. Nước hoa phảng phất ở lại. Đám phụ nữ phòng Hành chính lẫn xả vào chùm nho Mỹ, thăm thì bình phẩm:

- Thế này gì mà sếp chẳng đừ đừ.
- Tao đổ thẳng nào cơ quan này dám võ mông nó đấy!
- Bà này, chuyện chả đâu vào đâu.
- Chứ còn không à. Hoa thơm có chủ. Ruồi muỗi đừng có vờn.
- Thôi thôi mấy mẹ. Sếp về kia kìa.

Đám “dưa lê” giải tán trong nháy mắt, để lại túi nho Mỹ dở dang trên bàn.

* * *

Hòa về phòng, ngồi chưa ấm chỗ, điện thoại đã tíu tít gọi. Một anh yêu nào đó. Ghen tuông. Dẫn dỗi. Cả phòng làm việc lạnh lạnh tiếng Hòa, lúc thì thẽ thọt mùi mẫn, đoạn thì gắt gỏng chanh chua.

Tối độ nói chuyện lâu quá, đi lại nhiều cũng mỏi chân, Hòa vén váy ngồi lên bàn làm việc, hai chân duỗi dài, đờ lên cả chồng sách vở tài liệu. Giọng Hòa rít lên choe chõe.

- Này, tôi nói cho anh biết, chán thì bai bai nhé. Nói mãi mệt người. Tôi cũng chả hơi đâu.

Điện thoại tắt phụt.

Lại chuông reo.

- A lô. Vâng, em Hòa đây. Thế nào ạ. Cái lô đất ấy, anh nhớ để phần em đấy nhé. Không là em phạt, phạt nặng đấy. Thì em biết rồi. Chuyện đâu có đó mà. Em đang chồng tiền đấy rồi. Khổ quá, em chịu hết mà. Anh cứ nói đi. Chỉ có mình em thôi - Hòa liếc sang Hạ - mọi người ra ngoài hết rồi, anh đừng ngại.

Hạ biết ý, tự động mở cửa bỏ ra sảnh phía ngoài phòng làm việc. Cũng là một cách thư giãn. Mỗi lần phải chứng kiến cảnh gọi điện thoại của Hòa - cô như bị tra tấn.

Bỗng nhiên Hạ bần thần nghĩ: Hình như từ lúc về cơ quan này, chưa khi nào cô thấy mình được sống đúng là mình. Và ai cũng có quyền xét nét, sai bảo cô mà không cần phải áy náy. Điều này khiến Hạ thấy cuộc sống của mình ngày càng bế tắc kinh khủng.

Bất chợt có tiếng trẻ khóc hờn và tiếng mẹ nựng con ầu ơ từ khu tập thể kể bên vọng sang.

Bên ấy - khăn xô, tã lót phơi trắng xóa ban công. Nhạc đồ chơi reo lạnh lạnh. Tiếng trẻ nựng nịu ơ hờ, nghe thật lạ lùng. Chỉ cách nhau trong gang tấc. Vậy mà... Một bên là sự sống vừa được nhen mầm. Một bên, có những người đang tuổi đôi mươi chết dần chết mòn giữa không khí công sở ngột

ngạt, tù túng.

Hạ chạnh nghĩ: Đến khi nào cô mới có một gia đình riêng với những đứa con được dang hoàng sinh ra trong sự chờ đón của cha mẹ, ông bà. Không phải là một phòng khám tư không địa chỉ, không biển hiệu, cẩu bẩn và hơi hám để xử lý những nhỡ nhàng...

Đến khi nào đây?

Đến khi nào đây?

Đến khi nào đây?

Đến khi nào đây?

Khi nào...?

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Ác Mộng - 2

Nó chực chờ ở những cơn mơ để đợi cô. Cách duy nhất để đứa trẻ có thể được gặp mẹ. Mỗi mỗi nó sẽ không hiểu vì sao lại bị cô đối xử như vậy. Cô biết giải thích sao đây? Dao kéo va vào nhau lách cách. Thuốc kháng sinh liều cao tiêm cấp tập. Máu và máu. Trần nhà ẩm thấp. Đèn điện chập chờn. Cơn đau thúc vào bụng cô, vào gan ruột cô buốt xói. Bà bác sĩ mặt lạnh như chì.

Máu và máu.

Những chân những tay đã thành hình.

Máu và máu...

Cô không đủ can đảm để đối mặt với nó, nhìn ánh mắt mê thiết từ nó. Cô càng không dám nhìn kĩ hình hài của nó. Càng nhìn cô càng đau khổ và lại tự giày vò mình mà thôi.

Cô biết phải làm gì đây?

Cô chuẩn bị hai bầu sữa thật căng để bước vào giấc mơ. Cô đi tìm những hài nhi của mình. Chúng đang co ro ôm lấy nhau, núp sau một bụi cây lúp xúp có mùi hơi hăng hăng. Nhìn thấy cô, chúng hốt hoảng buông nhau ra, chạy túa sang những khóm cây khác. Trên đường chúng bỏ chạy, những vệt máu vẫn còn rơi rớt lại, thẫm đỏ.

Cô ghen ngào nhìn những hài nhi trong suốt, mỏng tang với những

đường gân xanh xao.

“Lại đây các con. Mẹ đây. Mẹ đến để đón các con đây.”

Lũ trẻ nghe ngóng và dè dặt nhìn cô. Nhưng không đứa nào tiến về phía cô. Chỉ có những bụi cây rung rung đầy phân vân.

Cô bứt tung cúc áo ngực, để lộ hai bầu sữa căng mọng, thơm tho.

“Lại đây các con.”

Cô đưa mắt nhìn lũ trẻ, khẩn khoản gọi.

Một đứa, có lẽ là nhỏ nhất trong bọn, rút ngón tay đang mút ra khỏi miệng, tìm theo hơi sữa, dò dẫm bò đến bên cô. Chẳng đợi mẹ phải nhét đầu ti vào mồm, nó đã tìm được một cách dễ dàng dòng sữa ấm nóng. Tiếng mút chùn chụt của đứa em út, cộng với hơi sữa thơm ngậy lên từ bên bầu sữa còn bỏ ngỏ khiến cho những đứa khác bị kích thích. Một đứa, hai đứa... rồi cả lũ nhào đến bên mẹ. Hai bầu sữa căng tràn đủ cho tất cả.

Cô ngồi tựa lưng vào một thân cây to, nhìn lũ con chăm bập với hai bầu sữa. Có đứa bú no, lăn kên ra đúi mẹ ngủ ngon lành. Cô thấy lòng mình thanh thản và nhẹ nhõm. Cô khẽ khàng vuốt ve những đứa trẻ, hít hơi tóc sữa nồng nồng, gây gây... Một chốc, cả lũ đã lăn ra ngủ. Những khóe môi vẫn còn ướt rượt. Cô nhẹ nhàng sắp xếp lại chỗ nằm cho chúng.

Bỗng có tiếng động âm âm, mỗi lúc một rõ hơn. Cô nháo nhác nhìn ra. Một hình nhân không rõ mặt. Áo choàng trắng phất phơ. Tóc trùm kín mặt. Hình nhân sầm sập tiến đến bên cô, cất giọng cười ha ha: “Lâu lâu không gặp, con ta thế nào?”

Giọng vừa quen, vừa lạ. Mồ hôi ướt đầm lưng áo cô. Miệng lắp bắp không thốt ra thành lời.

“Ta đây mà!” - Hình nhân kéo tuột bộ tóc dài xuống, để lộ vùng đầu trọc lóc, nhẵn thín. Hai mắt hình nhân nhìn cô chòng chọc.

“Thai to thế này. Viết giấy cam kết đi. Không ai dám làm đâu.”

Hai rằng cô va vào nhau lập cập. Trời ơi, bà bác sĩ ở phòng khám không địa chỉ, không tên tuổi, cáu bẩn và hôi hám thuở nào. Bà ta truy đuổi cô đến tận nơi này làm gì? Cô hốt hoảng choàng tay ôm những đứa trẻ đang nằm lăn lóc trên mặt đất.

Nhưng tất thảy đã trở nên mềm nhũn và lạnh toát...

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Quyên

Hạ gặp chị Quyên ở hàng gội đầu cắt tóc.

Hôm đó quán vắng khách. Bà chủ quán mặt sưng húp, nằm ủ rũ trên bàn gội đầu. Hạ mở cửa vào. Nhìn đôi mắt đỏ lựng của chị chủ, Hạ dợm gót quay ra.

- Đứng lại! - Quyên nhảy phắt xuống đất - Đi đâu đấy?

Thái độ bất bình thường của bà chủ khiến Hạ bất ngờ. Cô đứng khựng lại. Quyên nhìn chăm chăm vào mặt Hạ:

- Vào rồi sao còn định bỏ đi?

- Em...

Hạ luống cuống. Cô cầu viện đến một lý do để nhanh chóng thoát khỏi chỗ đáng ghét này. Đón khách hay hù dọa khách thế này? Chả lẽ bỏ tiền để vào nhìn mặt bà chủ sưng sía lên thế này sao? Cả con phố dài, có thiếu gì hàng cắt tóc. Mà tóc cô để dài thêm một ngày nữa, cũng không chết ai.

“Chỉ là em muốn hỏi đường”, cô có thể nói như thế. Nhưng rõ ràng để hỏi đường, có thể hỏi mấy bà già đang đứng buôn chuyện ngay trước cửa hàng gội đầu. Việc gì phải mở cửa vào tận bên trong thế này. Cô lúng túng. Sự thiếu tự tin luôn là điều Hạ căm ghét nhất ở bản thân mình. Nhưng vẫn buộc phải chung sống với nó. Và lẽ ra phải bỏ đi một cách đầy phần nộ - khỏi cái cửa hàng phách lối này - thì cô vẫn bần thần đứng lại. Qua những tấm gương

lớn đặt quanh phòng, trông cô ngớ ngẩn hết sức.

- Ngồi xuống đi!

Quyên nói như ra lệnh. Chả hiểu sao, Hạ lại lắp rập làm theo, không một mảy may chống đối. Tâm lý quen bị sai bảo ở cơ quan đã khiến cô trở nên bạc nhược rồi ư?

Ngồi xuống ghế - ừ thì ngồi. Và tiếp theo là hai đôi mắt gườm gườm nhìn nhau.

Hỏi:

- Gọi đầu à?

Trả lời:

- Em không gọi đầu.

Hỏi:

- Làm móng à?

Trả lời:

- Em không làm móng?

Hỏi:

- Thế cắt tóc nhé?

Trả lời:

- Em không muốn cắt tóc.

Hỏi:

- Thế vào đây làm gì?

Trả lời:

- Em nhầm.

Lần này thì không hỏi nữa, chủ nhà rút phắt cái khăn treo trên mắc xuống, quàng quanh cổ.

Hạ định nhồm dậy, liền bị Quyên ấn ghì xuống. Đoạn mắng:

- Ngồi yên đấy!

Hỏi:

- Chị định làm gì em vậy?

Trả lời:

- Đây không định hiếp dâm.

Vừa tức vừa phì cười:

- Chị muốn gì ở em?

Mắng:

- Ngồi yên đấy.

Đoạn tay với cái kéo trên bàn, túm tóc, cắt xoèn xoẹt. Mắng tiếp:

- Mặt gày như mỡ còn để tóc tai lướt thướt như thế này. Ngồi yên đấy.

Xoèn xoẹt một lúc, Hạ nhìn vào gương, chẳng nhận ra mình nữa. Nhưng phải thừa nhận là đẹp. Mặt đỡ vêu vao, trông có hồn hơn.

- Chị cho em gửi tiền.

Măng:

- Vớ vẩn. Cắt cho cái đầu giải xui thôi. Lần sau đến thì lấy.

Chuyện gặp nhau ban đầu của hai chị em diễn ra đúng như vậy. Nghe kể thì chắc chẳng ai tin. Nhưng không hề thêm bớt tí nào.

Lần sau gặp thì đã thành bạn thân.

* * *

Mười bảy tuổi, Quyên đã thành vợ người ta. Năm sau thì sinh em bé. Hai vợ chồng trẻ con, không nghề nghiệp, thừa tự ái và thiếu kiên nhẫn - đang từ yêu đương mặn nồng, quay ra cắn xé nhau. Con ba tháng viêm phổi, mẹ trong túi không có lấy một đồng. Chồng mãi mê với đám tá lả. Bố mẹ chồng về trong quê lo việc xây lăng mộ, cả tháng cũng chưa xong. Nửa đêm, người mẹ trẻ ôm con đi bộ về nhà ông bà ngoại. Nước mắt mẹ, nước mắt con lẫn chã. Thề sau phen này về phải bỏ bằng được. Con cho trại trẻ mồ côi. Sống tự do cho nó sướng cái thân.

Hai bên nội ngoại mấy phen phải xúm đồ dành, dàn hòa và thay nhau chăm sóc đứa trẻ, rồi nuôi luôn hai vợ chồng nhà trẻ con. Quyên được nhượng cho một cửa hàng cắt tóc gội đầu. Cũng mấy tháng theo thầy Sài Gòn học nghề. Chồng thì đi học nghề sửa xe máy. Cũng có đồng ra đồng vào. Con chưa được ba tuổi thì đứa thứ hai ra đời. Nhà cửa lại như có bão quét. Dư thừa nước mắt, chửi bới, trách móc, cắn xé nhau.

Từ một cô gái sắc nước hương trời, Quyên bị vắt kiệt như một vỏ bưởi khô. Chồng chán tẻ lả, quay sang gái gú, đề đóm. Hai đứa con, nói chuyện bỏ chồng đâu phải đơn giản.

Hôm Hạ đến cửa hàng, Quyên vừa mang tiền lên đồn công an chạy cho chồng về. Lý do: Chồng Quyên với lũ bạn động rồ, đưa gái vào nhà nghỉ, dùng thuốc lắc, hò hét, quan hệ với nhau như thời nguyên thủy. Công an ập vào, mặt vẫn dằn đuối đuối do phê thuốc. Vợ đến nhìn chồng, chỉ muốn chém cho một nhát. Chẳng lẽ không cứu? Chuộc chồng xong thì lo chuộc con xe GL mới cứng về. Tiền đâu? Hàng họ bấy lâu tích lũy được bao nhiêu thì nặn hết ra. Còn tiền của chồng đâu? Ăn chơi như phá ấy, hỏi tiền quá bằng chuyện lạ.

Chuyện là thế. Mắt húp, mặt sưng còn là may.

Thì cũng mấy lần định tự tử. Nhưng cứ nhắm mắt vào lại thấy hai đứa con đứng sừng sững, ngáng đường. Miệng ời ời gọi: Mẹ ơi đừng bỏ con. Nước mắt nước mũi chảy vòng quanh. Đành tặc lưỡi, cố mà sống vậy. Sống khổn nạn kiểu gì cũng được. Miễn là có chỗ dựa cho con cái. Nhưng Quyên không phải là dạng gái hạ cấp. Không học hành đến nơi đến chốn, hoàn cảnh trái khoáy - cũng không có nghĩa là lao vào đường bán trôn nuôi miệng, thẽ thọt với cánh đàn ông, nhạt nhẽo những đồng tiền bán thân rẻ mạt.

Sẵn có nghề cắt tóc gọi đầu, rồi thì tập tọng mở cửa hàng. Năng làm năng quen. Năng làm năng giỏi. Túc tắc cũng kiếm tiền đủ sống nuôi con. Còn thì kệ cha đời. Thôi thì đành tự động viên mình mà sống, mà lạc quan lên. Chứ còn biết làm sao.

Ông trời không phụ kẻ khó. Cửa hàng làm không hết việc. Thì mở thêm cửa hàng mới. Bán thêm mỹ phẩm. Thời nay, có chị em nào không bỏ tiền cho mấy cái chuyện làm đẹp này. Bà chủ cửa hàng có duyên, khách vào khách ra nườm nượp. Quyên chạy không hết việc

Thôi thế cũng được. Đen tình đỏ bạc.

* * *

Hai con, tuổi ngoài ba mươi, Quyên vẫn đẹp ngời ngời. Chỉ có đôi mắt u uất không chịu nổi. Cánh đàn ông vào hàng gọi đầu, không ít người mê Quyên như điên điên. Mê không phải như dạo qua đường, chấm mút tí ti cho vui vẻ. Mà là thực lòng. Người có vợ, người chưa vợ. Quyên cũng chẳng có ý định cửa cấm tán tỉnh ai. Em là gái có chồng có con. Không bồ bịch nhăng nhít. Nhà có một thằng đàn ông bồ bịch là đủ tan cửa nát nhà rồi. “Khí tiết” ấy của Quyên, khiến cánh đàn ông vị nể và càng mê mệt cô hơn. Hoa tặng tới tới. Không tuần nào cửa hàng Quyên thiếu hoa. Tặng thế thôi. Yêu trong lòng thế thôi. Ở đời, có quý mến một ai đó ngoài chồng ngoài vợ, cũng là lẽ tự nhiên. Nhưng biết được giới hạn dừng của nó thì không phải ai cũng đủ tỉnh táo. Mà trường hợp của Quyên, dễ bỏ mặc số phận đưa đẩy. Nhưng Quyên không thế.

Quyên chán đàn ông rồi. Có chồng cũng như không. Gọi là có một thằng bố cho con đỡ tủi thân. Còn thì cứ một mình cho đàn ông nó chết thêm - cô thường tự chọc mình những lúc đau khổ, mỗi mệt.

Từ lúc chơi thân với Quyên, khi nào buồn, Hạ thường đến cửa hàng Quyên để xả stress. Để được Quyên sai việc này việc nọ. Nào thì múc nước. Nào thì lấy khăn. Nào thì sấy hộ cái đầu. Lúc bí nhân viên quá, Hạ xắn tay áo, đứng gãi cho khách. Hết khách ra khách vào. Mỗi người mỗi vẻ. Mỗi người mỗi chuyện. Lúc nào mệt nhào ra thì đóng cửa hàng, về ngủ một giấc lấy lại tinh thần.

- Hay em về đây làm với chị?

Bỗng một hôm, Hạ dè dặt đề nghị.

- Mày điên à. Tao không học hành gì thì mới nhận làm phận cu li đầy tớ thiên hạ thế này. Chứ mày...

- Em chán lắm rồi. Học hành thì sao nào? Cuộc sống của em bức bối quá. Em mệt mỏi lắm chị ạ.

- Tao tưởng mỗi mình tao điên. Mày nói thật đấy à?

- Em nói thật mà. Em phát điên lên đến nơi rồi.

- Cuộc sống... chả biết thế nào mà lần... Thích thì về đây làm. Nhưng tao chả tin. Cái ngữ đầu to mắt cận, chả biết gì ngoài chữ nghĩa như nhà cô, ở đây ba bữa thì chạy làng. Ờ, nhưng mà biết đâu được nhỉ...

BLOGGER

Phong Diệp
www.dtv-ebook.com

Sự Cố Buổi Trưa

Buổi trưa, cơ quan khá vắng lặng. Mọi người hoặc về nhà, hoặc rủ nhau ra ngoài ăn trưa.

Hạ ngại về nhà xa, cũng ngại tụ họp mất thời gian, cô gọi cơm hộp về ăn rồi lên phòng đi nghỉ.

Bữa nay, trời mưa to, hàng cơm đắt hàng nên chắc quên suất của cô. Hạ ngồi châu chực mãi ở phòng Thường trực của cơ quan, đến độ buồn ngủ rù cả mắt. Đợi chờ không có kết quả, cô đành ôm bụng đói trở về phòng làm việc, tranh thủ chợp mắt tí buổi trưa. Bất chợt cô nghe thấy văng vẳng có tiếng rên rỉ mơ hồ - nghe rất lạ.

Giữa cảnh mưa gió sập sùi, điện cơ quan lúc mờ lúc tỏ, tiếng rên rỉ bất thường khiến Hạ nổi da gà. Cô tần ngần đứng lại, lắng nghe. Tiếng rên mỗi lúc một dồn dập, bức thiết hơn. Cô lao ra ngoài gọi bảo vệ. Ông già đang ngồi dán mắt vào kênh HBO xem phim hành động, nghe cô thông báo, lập cập đứng lên. Hai bác cháu dò dẫm đi dọc theo hành lang mờ tối của cơ quan, tai nghe ngóng tiếng rên lạ kì kia. Đi một hồi, thì quyết định dừng lại ở cửa phòng khách xế bên ngách tầng hai. Phòng thường dành cho khách đột xuất của cơ quan từ các tỉnh về công tác. Anh em trong cơ quan chẳng mấy ai lai vãng tới bởi cách đây mấy năm từng có người tự tử ở căn phòng này.

Hai bác cháu nhìn nhau bằng vẻ mặt hình sự. Cơ quan mấy bữa nay đâu có khách khứa gì. Ông bảo vệ lắc lắc tay nắm cửa. Cửa rõ ràng vẫn khóa chặt. Đèn trong phòng không bật. Thế thì làm gì có ai dở hơi tự dưng vào đây

mà than khóc.

- Hay là ma? - Hạ dè dặt hỏi - Sắp đến rằm tháng bảy, người ta tìm về để thanh toán ân oán cũ? Quê nhà cháu người ta vẫn bảo thế...

- Ma quái gì! - Ông bảo vệ gạt phăng ý nghĩ ngớ ngẩn này.

Thế thì là cái gì?

Được một hồi, thì nghe đến đoạn tiếng đàn ông thở hồng hộc. Tiếng rên xiết ngày một cấp thiết hơn. Như thể đang có một cuộc hành quyết.

Ông bảo vệ xốc chùm chìa khóa bên hông, lần tìm. Hạ đứng nấp sau lưng ông bảo vệ, phấp phồng.

Cửa phòng bật mở. Đèn đồng thời bật sáng. Ông bảo vệ lăm lăm dùi cui trong tay.

Hạ chết trân trước cảnh một con đực đang thúc con cái từ phía sau lưng. Bàn làm việc - là nơi “hành sự”. Chị tạp vụ vùi mặt trong mớ giấy báo lộn nhộn trên bàn, né ánh điện chói gắt. CON THÚ quen sẵn mồi lạ để hành lạc chốn công sở - hồng hộc cất mặt lên, nhìn đám người mới vào, mắt vẫn đỏ.

Cuộc vui bị đứt đoạn. Quần áo xốc vội. Nịt vú mắc vào chân bàn, đành phải để lại.

Ông bảo vệ, toàn thân mềm nhũn. Chiếc dùi cui trong tay rung bần bật. Hạ lạnh cứng người. Cổ họng nôn nao. Ánh mắt sắc lạnh của CON THÚ xói thẳng vào cô.

* * *

Ông bảo vệ đột nhiên đổ bệnh.

Tai biến mạch máu não.

Trong lúc đang tắm.

Người cứng đờ.

Cấm khẩu.

Người nhà từ dưới quê được gọi lên cấp tập để nhận thân nhân về. Hai ngày sau cơ quan có bảo vệ mới.

Hạ chờ quyết định buộc thôi việc sẽ được gửi đến cho mình. Mẫu văn bản luôn có sẵn ở phòng Hành chính. Chỉ điền tên “nạn nhân” và cộp dấu, thế là xong. Bởi vậy khi bắt gặp chiếc phong bì màu trắng, đặt ngay ngắn trên bàn làm việc, cô không mấy may ngạc nhiên. Nhưng có vẻ là không hoàn toàn như cô dự đoán. Một biên bản thông báo đâu có nặng đến thế. Cô tò mò bóc bì thư.

Một xấp ảnh chụp cô ở cửa nhà nghỉ X. Cái cười tinh quái của nhân viên lễ tân. Ảnh cô và sếp. Tay quàng ngay eo. Tay thọc vào ngực. Và tai quái là chỉ cô biết đó là sếp. Vì mặt ông ta không hề lộ diện trong bất kì tấm ảnh nào. Chỉ là một cái lưng dày phè, nhòe nhoẹt nốt ruồi không mang đến cho người ta một liên tưởng về nhận dạng nào. Mặt cô thì rành rành. Rành rành với cái cười meo méo. Cái đầu gục xuống, cam chịu. Với cái giường ngủ phía sau. Nhàu nhĩ.

Kèm theo phong bì là một mẫu giấy, ghi địa chỉ mẹ cô - dưới quê. Dĩ nhiên, kẻ gửi thư chờ động thái từ cô để chuyển thư đi. Đơn giản là như thế.

Cô biết ai có thể có những bức ảnh như thế. Cô thấy mình như vừa bị tát cho một cái nảy đom đóm mắt.

Máy ghi âm bật sẵn.

Máy ảnh đã lắp sẵn phim.

Con dao nhọn lúc cần.

Cô đã chưa kịp dùng đến chúng thì đã có người khác dùng hộ. Để đâm lại chính cô.

CON THÚ không hổ danh “lão làng” trong cách hành xử cực kì “cao tay”. Bởi lẽ bỗng dưng đuổi việc cô có thể gây ra nghi ngờ. Làm căng quá, có thể khiến kẻ bị đuổi phần uất đi tìm liên minh và công bố các bí mật bất lợi.

CON THÚ đã buộc cô vẫn phải tiếp tục ngồi yên đó, câm họng, và chờ để tiếp tục sai bảo!

Và cô rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan. Với cơ quan - cô bị nghi ngờ là bồ nhí của sếp. Chuyện ấy dựng lên từ “phe đối thủ”. Nhưng phe này vài bữa đã bị sếp đánh bạt do vây cánh quá mạnh. Nay thì chính sếp dùng đến bí mật này để khóa mồm cô. Sếp biết điểm yếu của cô. Mẹ cô làm sao dám ra nhìn hàng xóm láng giềng khi những bức ảnh không rõ địa chỉ người gửi được chuyển đến tận tay? Tình ngay hay tình gian? Con còn trong tay mẹ, mẹ còn yên lòng. Con đã rời khỏi tay mẹ, chuyện gì là không thể không xảy ra đây?

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Chuông Điện Thoại

Tò toe...

- A lô...

- Hạ à, mày gây ra chuyện gì thế con?

- Không có chuyện gì đâu mẹ.

- Sao mẹ nghe người ta bảo?

- Không có chuyện gì đâu mẹ. Mẹ có tin con không?

- Thì mẹ tin con. Nhưng người ta bảo... Thế con làm sao? Hôm nay có đi làm không?

- Con hơi mệt.

- Có cần mẹ lên không?

- Con không sao. Mẹ đừng lo.

- Có gì cho mẹ biết nhé.

- Vâng, mẹ đừng lo.

Cúp máy.

* * *

Tò te...

- A lô...

- Em đang làm cái trò gì thế?

- Trò gì là trò gì? Anh đừng hỏi em bằng cái giọng như thế. Nghe khó chịu lắm.

- Khó chịu cái gì mà khó chịu. Bây giờ thì cô thấy tôi đang làm phiền cô rồi chứ gì. Được lắm. Bây giờ thì tôi biết cô ghê gớm rồi. Cái gì mà cô chả dám làm. Cô cứ liều liều đấy.

- Anh đừng giở cái giọng ấy ra nữa. Em mệt mỏi lắm rồi.

Cúp máy.

* * *

Tò te...

- Hạ ơi, chị Quyên đây. Em có sao không. Chị bảo này...

Cúp máy.

* * *

Tò te...

Tôi chưa chết đâu mà mọi người phải lo!

Tôi chưa chết đâu mà mọi người phải lo!

Tôi chưa chết đâu mà mọi người phải lo!

Tôi chưa chết đâu mà mọi người phải lo!

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Chát - 3

“Tôi muốn giết người!

Hãy chỉ cho tôi cách để giết người hiệu quả nhất!”

Dòng tin nhắn trên đột ngột xuất hiện trên tất cả các chatroom. Chủ nhân của tin nhắn có nick name: Muốn giết người!

Ngay sau khi xuất hiện, tin nhắn gây chấn động cho các cư dân mạng. Một kẻ tâm thần, hoang tưởng? Một người thích đùa? Hay một người đang bế tắc, cùng quẫn? Mọi suy đoán được đặt ra. Những nguyên nhân được vẽ ra trong trí tưởng tượng của các cư dân mạng đủ để viết một cuốn tiểu thuyết ăn khách.

Nội dung tin nhắn thành đầu đề cho những cuộc chát chít nóng máy. Các forum nhộn nhịp người vào ra. Một chiến dịch săn tìm chủ nhân của tin nhắn được tiến hành. Báo chí vào cuộc, với các tit nóng bỏng: Báo động tình trạng hoang mang, bế tắc trong giới trẻ? Hay Lớp trẻ làm gì, nghĩ gì? Và Cần thu hút lớp trẻ vào các hoạt động tập thể... vân vân và vân vân...

Các cuộc tư vấn tâm lý hồi hả gửi đến cho chủ nhân của tin nhắn. Nhưng hình như nick Muốn giết người chẳng buồn đọc và reply cho “phải lẽ”. Dù đèn vẫn sáng. Online 24/24.

“Tôi muốn giết người!

Hãy chỉ cho tôi cách để giết người hiệu quả nhất!”

Dòng tin nhắn, chạy đen ngòm ngay giữa màn hình.

Phần nộ.

Thách thức.

U uất.

Tuyệt vọng.

Cũng có thể chỉ là một trò đùa của thế giới ảo, vốn không thiếu những chuyện giật gân.

Nhưng nhiều người tin đó là sự thật.

Tin nhắn tiếp tục xâm nhập vào các diễn đàn. Với cường độ ngày một gấp gáp.

“Tôi muốn giết người!

Hãy chỉ cho tôi cách để giết người hiệu quả nhất!”

“Bạn là ai?”

“Bạn hãy bình tĩnh lại. Không việc gì không thể giải quyết ổn thỏa.”

“Hãy cho chúng tôi biết bạn là ai? Bạn đang ở đâu? Bạn đang gặp chuyện gì?”

Ngay cả những người vô tình nhất, cũng bị lôi cuốn bởi tin nhắn kì lạ nọ.

Nhưng chỉ vài bữa, nick Muốn giết người không còn sáng đèn.

Tin nhắn cũng không hiện lên nữa.

Báo Công an Thành phố không ngày nào thiếu những tin đâm chém giết người, tạt a xít gây thương tật suốt đời, đầu độc bằng lá trúc đào... Động cơ của kẻ tội phạm hết sức đa dạng. Nhưng các bản tin không hề tiết lộ việc trước khi hung thủ giết người, có lên internet để gửi thông điệp gì hay không.

Nhà tang lễ Thành phố chưa lúc nào đóng cửa. Nhạc ai oán cử hành cả ngày. Người chết đông đến độ nếu không khéo thì rất dễ xảy ra chuyện cãi vã nhau vì lẫn giờ tang lễ giữa các gia đình. Quan tài vừa được đưa đi, đã có quan tài khác đặt vào. Ảnh tang lễ đổi kiểu, đổi mặt liên tục.

Không ai biết chủ nhân của tin nhắn kia đã thực hiện được mong muốn của mình hay chưa.

“Thế giới ảo, con người cũng sống trong những ảo ảnh, ảo giác, ảo tưởng và cả những nỗi ảo não.” (Trích lời một Tiến sĩ tâm lý học)

“Giới trẻ cần phải xem lại lối sống của mình. Họ không xác định được mục đích, lý tưởng mà mình cần theo đuổi. Họ sống mà không có hoài bão, ước mơ. Họ lao vào những thú chơi điên rồ như: dùng thuốc lắc, đua xe, tự hành xác bằng cách tự rạch tay mình và thậm chí điên rồ đến mức muốn đi giết người với không một lý do nào như tuyên bố của nick “Muốn giết người” mới xuất hiện gần đây...” (Trích một bài báo)

“Một nữ nhân viên đã dùng kéo để tấn công sếp khi người đàn ông này định cưỡng bức cô ta ngay tại công sở. Tại cơ quan điều tra, cô H. khai, mình đã nhiều lần cảnh báo sếp về việc sẽ gây thương tích cho ông ta nếu tiếp tục còn có các hành vi quấy rối tình dục. Tuy nhiên ông ta vẫn giở các trò đồi bại với cô. Người đàn ông đã chết ngay tại chỗ sau khi lãnh trọn một nhát kéo đâm thẳng vào tim.” (Trích báo Tin nhanh)

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Xung Đột - 2

- Em đang làm trò gì sau lưng anh đấy?

Quân nhìn cô theo kiểu quan tòa buộc tội bị cáo.

Hạ thoáng rùng mình. Cô biết chuyện này sớm hay muộn thì cũng đến tai Quân.

- Anh nghi ngờ em à?

- Không phải chuyện nghi ngờ hay không nghi ngờ. - Quân cau kinh - Mà vấn đề là em làm cái trò gì vậy? Bây giờ có một các cô em bám chân sếp. Thế thì nhanh lắm. Chả mất gì. Mà toàn được. Nhỉ?

Hạ thoáng rùng mình khi bắt gặp sự nanh ác ánh lên trong mắt Quân. Tại sao có thể như thế? Trong chốc lát mà thành nanh ác.

Cứ như không hề có cả chục năm thân thiết nhau đến độ hiểu đến từng chân tơ kẽ tóc.

Cứ như là kẻ thù đang mặt đối mặt.

Không khí giữa hai luồng mắt có thể bắt lửa đến nơi.

Căn phòng nghẹn thắt những hơi thở bị dồn nén lại.

- Em không có ý định thanh minh thanh nga gì hết. Tóm lại là chẳng có chuyện gì cả. Anh tin hay không thì tùy.

- Thế thì tốt. – Quân cười nhạt - Thế thì t...ố...t. Các người - một thằng đàn ông và một con đàn bà, kéo nhau vào nhà nghỉ, cách Thành phố năm mươi, sáu mươi cây để chả làm gì cả. Thế thì quá tốt. Ha ha ha...

Tiếng cười của Quân xói thẳng vào óc cô. Giống như một nhát búa tạ nện thẳng vào ly thủy tinh.

- Anh câm đi!

Hạ không hiểu sao mình có thể rít lên ghê rợn đến thế. Sau cú phang lộng óc vừa rồi.

Tiếng xe máy của Quân rống lên trước cửa. Như một con lợn bị chọc tiết. Quân vẫn cười như một kẻ điên. Hạ lao ra, đóng sầm cửa lại.

* * *

Nước mắt làm cho Hạ kiệt quệ.

Cô không còn đủ sức để khóc nữa.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Bỏ Việc

Ý định bỏ việc khiến Hạ suốt đêm không ngủ được. Cô đã quá mệt mỏi về công việc hiện nay của mình, cũng như bắt đầu nản chí với việc phải đeo đuổi một vai diễn bất đắc dĩ trong một vở diễn lê thê chốn công sở, không biết lúc nào mới có hồi kết. Và cô muốn bỏ cuộc. Muốn một sự thay đổi. Muốn một sự giải thoát.

Tiếp tục ở lại Viện, cô sẽ tiếp tục một cuộc sống vật vờ, vô nghĩa.

Những móng vuốt vẫn đang ngày ngày bủa vây cô, và chỉ rình mò lúc cô yếu đuối hay sơ hở là chụp xuống.

Mỗi khi đặt chân đến cơ quan, Hạ đều thấy mình đang bị thiếu dưỡng khí trầm trọng. Ngột ngạt và bức bối. Phải bỏ đi thôi. Chỉ có điều cô chưa tìm được điểm dừng chân tiếp theo. Cô không thể uống nước lã và hít khí trời để tồn tại. Hiện tại, bên cạnh đồng lương èo uột của cơ quan, cô còn thêm khoản thu nhập từ công việc dịch tin gửi báo. Nhưng vài ba mẫu tin lặt vặt được đăng báo cộng với một bằng đại học khoa Thư viện không phải là một bản lý lịch sáng giá để cô đi xin việc.

Cần phải có sự thay đổi!

Cần phải có sự thay đổi!

Cần phải có sự thay đổi!

Chưa bao giờ Hạ thấy điều này có ý nghĩa cấp thiết với mình như vậy.

Cô đã tự “lên dây cót” nhiều lần, nhưng bản thân trong hành động “lên dây cót” ấy cũng vô cùng lúng túng. Kiểu như người ta cứ luôn miệng hô hào: “Tiến lên ta quyết tiến lên/ Tiến lên ta phải tiến lên thế nào?/ Tiến lên thì phải làm sao?/ Tiến lên ta cứ tiến lên ào ào”. Liên tưởng ngớ ngẩn này, khiến Hạ bật cười chua chát.

Về hàng gội đầu với Quyên, tại sao không? Cô sẽ học nghề một cách nghiêm túc. Quyên làm được, bao cô gái quê bỏ nhà lên Thành phố còn trụ được với nghề ấy, sao cô thì không?

Hạ có bằng đại học - vậy thì sao nào? Học đại học thì chả lẽ không thể đi cắt tóc gội đầu? Không thể đứng bán mỹ phẩm? Học đại học ra là phải làm thầy thiên hạ ư? Ủ - thì không phải làm thầy thiên hạ, nhưng không có nghĩa là đi cắt tóc gội đầu. Cái nghề ấy nó có vẻ mặt hạng, hạ cấp quá. Mọi người ắt sẽ nghĩ thế. Người có đầu óc - sao lại chịu nhún mình mà làm cái nghề ấy. Mẹ cô chắc chắn sẽ là người phản đối đầu tiên. Đương nhiên thế. Bà kì vọng ở cô biết bao. Mỗi lần về thăm nhà, bà lập tức đi loan báo với hàng xóm, cái giọng đầy hãnh diện: “Vâng, cháu nó ở Thành phố về đấy ạ. Mời các bác sang chơi.”

Cô thường tự xấu hổ mà chui vào trong phòng, không dám lộ mặt ra, nói gì đến việc hầu chuyện mấy bác hàng xóm tốt bụng - hỏi thăm về Thành phố, cứ như là nước nào xa xôi lắm. Nhưng rồi thế nào mẹ cũng lôi cô ra bằng được. Niềm hãnh diện của họ - phải mang ra trình diện chứ.

Mấy ai ở vùng quê nghèo này, thi đại học năm đầu đỗ luôn như cô? Máy ai ở vùng quê nghèo này, học xong đại học, kiếm được việc ngay, như cô? Máy đưa con gái vào ở vùng quê nghèo này có anh người yêu đẹp trai, nhà cửa đàng hoàng ở Thành phố như cô. Máy nữa chúng nó lấy nhau, sinh con đẻ cái, cháu ngoại của bà cứ gọi là người Thành phố xịn đấy nhé. Ôi trời là cái lý luận này, cô có chui xuống khe nứt dưới nền nhà, cũng không hết xấu hổ.

Giờ thì sao nào? Cô bỏ việc nhà nước để làm nghề gội đầu cắt tóc.

“Mày làm xấu mặt mẹ con ời!” – Mẹ cô sẽ gào lên trong nước mắt.

Hàng xóm sẽ bàn tán về chuyện của cô trong những khe cửa hẹp.

Bạn bè - chẳng may gặp sẽ nghĩ sao? Hạ ời, mày có học thì phải làm việc bằng cái đầu, chứ ai lại đi làm cái nghề chân tay rẻ mạt ấy?

Cô sẽ xử thế nào với đám khách choai choai thích nhìn chòng chọc vào cổ áo của đàn bà con gái và buông ra những lời bậy bạ? Cô sẽ làm sao khi mà phải xoa nắn những khuôn mặt đàn ông nham nhở và phè phỡn? Đấy, cô làm được không? Cô có vượt qua được sự sỉ diện của bản thân hay không?

Nhiều lúc Hạ muốn than Trời. Trời sao sinh ra con người để phải chịu nhiều nỗi khổ sở thế này, hả trời ời!

Trời thì của chung, chả phải mình cô. Mà ai cũng than, thì Trời biết nghe ai?

Lại không thể tự ý mà chết được. Mới hai mấy tuổi đầu. Con một. Mẹ cô rồi sống ra sao? Dù có lúc cô rất THÈM được chết.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Một Sự Nhầm Lẫn?

Quân lảng tránh cô. Rõ ràng là như thế.

Cô nghĩ mọi chuyện sẽ nhanh chóng qua đi. Quân vẫn thường nổi giận bùng bùng như ông Thiên Lô, nhưng chỉ vài ba ngày sau lại hề hề cười như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Tính anh vốn ruột để ngoài da. Lần này thì dường như không phải vậy.

Một tuần.

Hai tuần.

Cô vò võ ngồi ở nhà, chong chong nhìn màn hình vi tính, gõ những câu chữ vô nghĩa. Và chờ anh. Như một thói quen. Chỉ thế thôi. Bởi lòng đã nguội lạnh từ khi nào mất rồi.

Sang tuần thứ tư.

Cô bé trọ nhà bên túm lấy cô:

- Em bắt quả tang nhé. Tưởng bà chị tằm ngấm tằm ngấm...

Cô chột dạ.

- Thì hôm qua í.

- Hôm qua nào?

- Hôm qua ở quán Z. í.

- Nhưng... (Cô định nói, hôm qua cô nằm bẹp ở nhà vì đau đầu).

- Gớm anh chị còn rủ cả nhau ra quán café cổ vũ bóng đá. Quán đông quá. Em gọi chị mà chị không nghe thấy. Sao chị bảo chị ghét bóng đá lắm cơ mà. Hôm qua chị với anh Quân, thì ai máu hơn ai nhỉ?

Cô bần thần cả người. Hôm qua. Cô và Quân. Đường ai nấy bước. Chẳng lẽ không phải thế?

Cô bé hàng xóm ngờ ngợ trước điệu bộ của Hạ. Nó nhìn thấy nét u tối trong đáy mắt cô? Nên chột dạ?

- Thôi em đi đây. Em lắm mồm quá. Mà chị ốm đấy ạ?

Cô uể oải đến cơ quan. Bỏ cả bữa trưa. Ngồi rù rù bên bàn làm việc. Đoạn mệt quá thì tắt đèn, khép cửa phòng, kê ghế nằm chợp mắt. Buổi trưa, mọi người đều bận rộn với các cuộc hẹn hò, nhậu nhẹt.

Nằm trở ra trở vào mãi cũng không thể ngủ được. Điện thoại bàn kêu inh ỏi. Cô nằm yên. Gọi giờ này, chắc ai đó nhầm máy. Nếu không nhầm máy thì chắc cũng không phải gọi cô. Nằm mãi, nằm mãi. Chuông vẫn réo vang, giận dữ. Cô tặc lưỡi bò dậy.

- A lô...

- Mà làm gì mà giờ nghe máy? – Một giọng nữ

căng thẳng.

- Alo... Cơ quan giờ không còn ai... Chị làm ơn gọi lại sau hai giờ chiều.

- Tao đây. Quyên đây!

Hạ uể oải:

- Chị biến đi đâu mất tích, sao lại gọi cho em vào giờ này?

- Giờ này là giờ nào? – Chị Quyên mắng sa sả – Mà năm đấy để mà chết à? Lão Quân lão ấy cho mà leo cây rồi. Tao vừa gặp ngoài quán. Tưởng là mà. Hóa ra con nào đấy. Thân mật lắm. Mà cứ năm đấy mà chết luôn đi. Đồ ngu.

- Thì... đi ăn cơm với bạn cùng phòng thì sao? Chị cứ quan trọng hóa.

- Bạn cùng phòng... – Chị Quyên dai giọng ra – Bạn cùng phòng mà thọc tay vào ngực nhau à? Bạn cùng phòng mà ngồi cả vào lòng nhau, hôn hít hả? Mà ngu quá Hạ ơi. Mà cần tao làm tanh bành ra không. Hai đứa nó vẫn đang còn xoắn lấy nhau ở trong quán ấy. Tao chạy ra ngoài gọi điện cho mà đây.

- Thôi... chị ơi... – Hạ nói như muốn khóc – Người muốn bỏ đi, giữ lại thì có ích gì hả chị? Em mệt mỏi lắm rồi...

- Con điên!

Hạ không đủ sức nghe máy nữa.

Cô thả ống nghe xuống.

Tắt chuông.

Nằm xuống ghế.

Cả người lạnh toát.

* * *

Từng có những lúc Hạ giật mình tự hỏi: Mình ở đâu, trong cuộc sống này?
Câu hỏi ấy cứ vang lên trong đầu. Và không thể trả lời.

Ở đâu?

Ở đâu?

Ở đâu?

Ở đâu?

Ở đâu?

Chẳng ở đâu cả.

Đó thực là một điều đáng sợ.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Đám Cưới - 2

Thiếp mời đỏ rực. Nhanh đến không ngờ.

Kính mời: Bạn Hạ.

Trân trọng kính mời bạn tới dự lễ thành hôn của hai chúng tôi và dự bữa cơm thân mật vui chung cùng gia đình vào hồi... tại nhà hàng Gió Mới.

Rất hân hạnh được đón tiếp.

Nguyễn Hồng Quân - Vũ Kiều Trinh

Hạ ngồi như đông đá trên ghế. Những cái tên buốt lạnh trong đầu:

Bạn Hạ,

Nguyễn Hồng Quân,

Vũ Kiều Trinh.

Cô thấy lòng mình chết hẳn rồi. Cô không còn chỗ nào để bám víu, để mà tin nữa. Mọi chuyện nhanh đến mức cô phải nghi ngờ về trí nhớ của mình. Đường như không phải là hai tháng mười bảy ngày trước đây, Quân vẫn còn ngồi ở nhà cô xem bóng đá, chửi loạn lên về thằng thủ môn bắt cào cào, để bóng chọc khe quá dễ dàng. Và cầu nhàu với cô chuyện đừng gây lộn với mẹ anh ta nữa. Rồi thành thực cởi cúc áo cô. Lầm bầm “Hôm nay em sao thế?”. Cô giẫy người ra khỏi Quân “Em không muốn

tiếp tục thế này nữa”. Quân trợn mắt “Hay cô có thằng nào rồi?”

Hai tháng mười bảy ngày trước đó.

Cô ném gối vào mặt Quân, hét lên: “Anh điên mất rồi”.

Quân gầm lên “Hoặc hôm nay, hoặc không bao giờ cô có cơ hội nữa!”

Cô sững sờ nhìn Quân. Chết điếng. “Tôi không phải là con ca ve”.

Quân: “Tự cô nói ra đấy nhé!”

Cô ném dép Quân ra ngoài cửa, “Anh cút ngay!”

Quân lẳng lặng bỏ về. Mười hai giờ đêm nhắn tin xin lỗi.

Hai tháng mười bảy ngày trước đó...

Không thể có chuyện đó!

Thực hay hư đây?

Thiếp mời bị xoay đến nát như trong tay cô. Nhưng những cái tên thì vẫn rõ mồn một:

Bạn Hạ,

Nguyễn Hồng Quân,

Vũ Kiều Trinh.

Chẳng phải như thế sẽ tốt hơn?

Hai tháng mười bảy ngày trước đó...

Hai tháng mười bảy ngày trước đó...

Hai tháng mười bảy ngày trước đó...

Mọi chuyện thôi thì cũng đã xong. Cô chẳng phải buồn bực về những thứ bấy. Chẳng phải gây lộn một một người phụ nữ xa lạ nào đó...

Vẫn biết câu chuyện sẽ không có một kết cục tốt đẹp, nhưng tại sao lại là lúc này - tại sao? tại sao? - giữa lúc cô hoang mang đến tột cùng thế này?

Bạn Hạ - Nguyễn Hồng Quân - Vũ Kiều Trinh.

Thế đấy.

Cô vẫn được gọi là bạn.

Và vẫn được mời đến dự tiệc cưới. Nhìn đôi uyên ương, tay trong tay. Champagne rót tràn ly. Những tiếng vỗ tay râm ran thay pháo nổ.

Cô - đến mà chứng kiến.

Hoặc là một thông điệp gửi đến cho kẻ bị ruồng bỏ. Rằng: Thế thôi nhé. Giờ đường ai nấy đi. Đừng làm phiền nhau nữa. Thế nhé.

Hai tháng mười bảy ngày trước đó...

Hai tháng mười bảy ngày trước đó...

Hai tháng mười bảy ngày trước đó...

Hai tháng mười bảy ngày trước đó...

... Trước đó...

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Trống Rỗng

Những tháng ngày trống rỗng.

Đầu óc trống rỗng.

Cơ thể bạc nhược.

* * *

Giá có thể xóa trắng những nỗi đau khổ.

Làm thế nào để hết ưu tư - phiền muộn - hoang mang - khủng hoảng - giả dối - độc ác - toan tính - lừa lọc - cạm bẫy - hèn nhát - tự ti - rầu rĩ - bế tắc - tuyệt vọng...

Làm thế nào?

* * *

Tự nhiên muốn chửi bậy.

Tự nhiên muốn đánh nhau.

Tự nhiên muốn giết người.

Tự nhiên muốn vò nát chính mình.

Tự nhiên không biết mình CÓ PHẢI LÀ MÌNH

NỮA KHÔNG?

Tự nhiên thấy mình không còn sống nữa.

* * *

Blast treo trên blog vồn vẹn hai chữ: ĐÃ CHẾT!

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Cái Chết Tạm Thời

Có những lúc nó thấy mình như đã chết rồi. Một cái chết tạm thời. Cuộc sống vẫn ngay bên cạnh, nhưng nó thấy mình đã lìa xa chốn ấy. Không vẫn vợ duyên tiếc. Đầu óc như cái túi đã lộn trái ruột. Những ý nghĩa rồi rằm không thể len lỏi đến để làm phiền cái chết, cản trở cái chết.

Nó nhìn những nụ cười nhợt nhạt quanh mình. Những nụ cười mà cơ hàm bị kéo ra một cách gượng gạo. Nó muốn vò những nụ cười ấy trong lòng bàn tay, vò cho đến khi nào nẫu nhuyễn ra thì thôi. Rồi bỏ vào toilet, giặt nước, xối đi tất cả.

Thực ra nó cũng không tin vào điều ấy cho lắm. Chuyện giặt nước và xối đi tất cả. Nó thường xuyên thấy những khuôn mặt méo mó, những nụ cười méo mó hiện lên trong bồn cầu, vào mỗi sáng mai, khi vừa ngủ dậy.

Một buổi sáng, lẽ ra phải rất yên lành và thanh sạch. Nhưng sự vấy bẩn đã lập tức nhen nhóm, ở ngay chỗ người ta làm cho mình sạch sẽ hơn. Và nó thường nôn ọe mỗi lúc cái bàn chải được nhắc lên, làm duy nhất một thao tác là chà đi chà lại bộ răng xỉn xỉn, dấu vết của việc ngày bé dùng kháng sinh quá nhiều.

Những hàm răng nhe nhớn cười với nó từ trong gương, từ dưới bồn nước. Chỉ là những bộ răng. Cái thì nhọn hoắt như răng chuột. Cái thì bập ra ngoài miệng. Cái thì ròng rọc nước dãi. Những cái răng nhe ra cười. Uế oải...

Nó nhắm mắt lại để tránh phải nhìn thấy những nụ cười ấy.

Cảm giác CHẾT TẠM THỜI khiến nó thấy mình đang ngồi bên mép một cánh điều và bay.

Không biết khi nào sẽ bất thành linh ngã bố chừng.

Không biết.

Bố chừng.

Khi nào...

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Một Chốc Thoáng Qua - 1

Tôi đã từng nhìn thấy cô ta trong một đám cưới.

Cô độc - đứng nép vào góc hành lang - như một cây non cần cột chống, phòng cơn gió to. Khuôn mặt phờ phạc. Một chút son vương lại trên môi, nhợt nhạt. Nó khiến cô ta trông mệt mỏi hơn là không có chút son nào. Thà như thế còn hơn - nghĩa là không chút son nào.

Góc hành lang là nơi để cất bàn ghế dự trữ, nên lộn xộn và bụi bặm. Chả ai chọn chỗ ấy để đứng. Nhất là khi đi dự đám cưới. Quần đẹp, áo đẹp. Phải trưng ra chỗ đèn sáng, người đông. Không ai đứng ở góc ấy - như cô ta cả. Một đôi lúc, cô ta bị phát hiện bởi những người quen cũ. Những bàn tay vẫy. Những lời mời mọc. Nó khiến cho cô ta trở nên rúm ró. Giá có thể vo tròn lại như một hạt đậu, hoặc chỉ bé bằng con kiến - có lẽ cô ta mong điều ấy. Cô ta cần phải đến đám cưới này, nhưng là đến ở bên rìa cuộc vui. Trớ trêu là ở chỗ đó.

Khi tất cả mọi người bắt đầu ngồi vào bàn tiệc, vỗ tay chúc mừng cô dâu chú rể, champagne rót trào cả ra ngoài, thì cô ta lặng lẽ rời đi. Ít ạch dắt chiếc xe Wave cũ kĩ, biển kiểm soát 29 - H7, 873... ra khỏi nhà để xe. Nhưng cũng mãi hồi lâu cô ta mới rời chỗ ấy đi được vì phải tìm vé xe. Chiếc vé - chỉ là một mẫu giấy bé xíu, mỏng quệt. Nó có thể vô tình bị đánh rơi hoặc lọt vào một khe kẽ nào đó trong chiếc túi xách cồng kềnh và lộn xộn mà cô ta mang theo bên mình.

Mười lăm phút. Hoặc có thể lâu hơn. Mùi thức ăn từ phòng tiệc xốc

xuống, kích thích tiết dịch vị. Nhân viên bảo vệ bồn chồn hút thuốc lá suông. Thi thoảng chúi đầu vào một gốc cây nhỏ nước bọt khan.

Đến lúc cô ta tìm được ra chiếc vé thì nó đã nhả nhúm tới mức không gỡ nổi mặt trên ra để so biển số nữa. Có thể cô ta đã vo nó trong lúc đứng chờ đợi ở góc hàng lang. Một cách hoàn toàn vô thức. Nhân viên bảo vệ - sau khi nhìn cô ta một cách ngờ vực - cũng đồng ý cho đi. Khuôn mặt phờ phạc, mỗi mặt ấy không giống với khuôn mặt của một kẻ gian trá, có ý định ăn cắp hoặc cố tình dắt nhảm xe.

* * *

Tôi đã từng nhìn thấy cô ta trên phố. Vẫn chiếc Wave màu xanh xám. Ống bô bị thủng. Xích rảo. Phanh chùng. Thiếu chút nữa thì cô ta đã đâm vào đuôi xe chạy trước, khi đèn đỏ đột ngột bật sáng. Rồi sự lơ đãng không phải lúc của cô ta khiến cho đoàn xe phía sau nhất loạt rúc còi lên inh ỏi - báo hiệu đèn xanh bật lên rồi mà sao vẫn còn đứng lù lù đấy. Một thanh niên có quả mũ bảo hiểm sơn hình ngọn lửa gầm gầm chạy qua cô ta, mồm vọt ra mấy tiếng phẫn nộ “Đồ điên!”. Tình huống ngớ ngẩn này khiến cô ta luống cuống, nhấn vào nút khởi động trên xe. Nhưng chiếc xe không chịu nhúc nhích. Lại một cử đèn đỏ nữa. Cô ta hồi hải chuyển sang đạp khởi động. Chiếc xe vẫn xệt xọet đứng yên tại chỗ. Đèn xanh bật sáng. Và cô ta lại bỏ lỡ một nhịp sang đường.

* * *

Một lần khác, tôi nhìn thấy cô ta ngồi co ro trong quán nước ven đường. Bên một người thanh niên có khuôn mặt xương xương, lạnh lùng. Họ gần như không nói gì với nhau. Cô ta ủ tay vào cốc trà nóng, khói bốc nghi ngút. Thi thoảng cô ta ghé cốc vào miệng nhưng không hề uống một giọt nào. Sau đó người con trai bỏ đi. Cô ta vẫn tiếp tục ngồi ủ tay vào cốc nước đã bắt đầu nguội ngắt. Nhưng hình như cô ta không có cảm giác về điều đó nữa.

Có những điều đẽ nghiêng mọi cảm giác.

Bị phản bội là một ví dụ.

* * *

Một lần khác, là ở cửa hàng bán quần áo thu đông. Vui mình vào giữa những bộ quần áo sặc sỡ màu sắc hàng giờ đồng hồ - nhưng hình như không với mục đích mua bán. Vì khi cô ta trở ra, không tay xách nách mang. Không giỏ ví, tính tiền. Chỉ một khuôn mặt bột bột, vô hồn.

Một lần khác, tôi gặp cô ta trong cửa hàng sách giảm giá trên phố.

Một lần khác, ỉu rĩ ở hàng cơm bụi.

Một lần khác, chồn chân bên trạm đợi xe bus.

Và đâu đó, có một lần, trong những phút gặp thoáng chốc ấy - tôi thấy hình như cô ta khóc. Ở giữa ngã tư đèn đỏ. Tắc đường. Hoang mang.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Sát Nhập

Cơ quan, ngày thứ hai.

Hạ đến thì cuộc họp đã bắt đầu được chừng mười phút. Chị Lệ nhích sang một bên cho Hạ ngồi ké vào ghế.

- Sao muộn thế? - Chị Lệ thăm thì.

- Vâng, đường tắc quá chị ạ.

- Hôm trước cơ quan liên hoan sao lại nghỉ?

- Em có chút việc riêng chị ạ. Hơn nữa em cũng ngại ăn uống tiệc tùng lắm.

- Ai thích thú gì đâu. Nhưng mà mấy đợt này thì khác. Em biết gì chưa? Chuẩn bị sát nhập đấy.

- Sao cơ ạ?

Chị An ngồi hàng ghế phía trước, nghiêng người, lờm xuống. Chị Lệ cầu vào đùi Hạ, đoạn khoanh tay trước ngực, ngồi im, lắng nghe.

Sếp trưởng đang tiếp tục trình bày những khó khăn của cơ quan. Kế bên sếp trưởng, Hạ nhìn thấy một người lạ hoắc. Dáng ngồi bệ vệ thì thấy rõ là lãnh đạo cấp trên.

- Tình hình tài chính cơ quan ta đang có mức vô cùng trầm trọng. Nếu

trước kia tôi nhiều lần phải rung chuông báo động là cơ quan chúng ta đang ở bên bờ vực thẳm thì bây giờ chúng ta đang bắt đầu rơi xuống vực rồi. Thưa các anh các chị! Tôi nói hoàn toàn nghiêm túc, không phải như một số người tặc lưỡi "à, toàn báo động giả". Vì tình hình tài chính khó khăn, nội bộ cơ quan liên tục có nhiều khiếu kiện phức tạp, hoạt động của cơ quan kém hiệu quả nên lãnh đạo cấp trên đã trực tiếp về đây để tìm hiểu tình hình, cùng chúng ta bàn phương cách giải quyết. Phương án được chúng tôi tính tới là sáp nhập với...

Cả phòng họp trở nên rúng động.

Chị Lệ ghé sát tai Hạ:

- Tin đồn có từ bữa trước, mọi người cứ nghi nghi hoặc hoặc, chỉ có chị là biết chắc thế nào rồi cũng bị sáp nhập.

- Đề nghị các đồng chí trật tự. - Sếp trưởng hắng giọng - Sau đây, để các đồng chí quán triệt được đường lối của cấp trên, tôi xin mời đồng chí Bình, Vụ trưởng Vụ Tổ chức của Bộ, có đôi lời cùng anh chị em. Xin mời đồng chí.

Phòng họp lắng xuống. "Người lạ mặt" đứng dậy. Điện bỗng tắt phụt. Mùi dây điện cháy khét lẹt. Có tiếng nổ từ tầng ba. Tiếng người hét thất thanh. Ai đó nhanh tay ấn chuông báo động. Cả dòng người chuyển động hỗn loạn. Khói mù mịt. Ai đó bị ngã. Sếp trưởng cầm tay lãnh đạo Bình, băng qua trước mặt Hạ. Cơ quan năm, sáu chục con người cùng lúc bị nhồi vào đường cầu thang hẹp và tối om.

- Nhanh lên em! - Chị Lệ gào lên.

Hạ nhìn đám người rùng rùng chạy trước mắt mình. Mắt cô hoa lên. Miếng cổ mở rộng tìm chút dưỡng khí.

* * *

Sau buổi chạy loạn, Hạ bị trật mắt cá chân. Phải nằm bất động một tuần.

Cả ngày nằm xẹp lép giữa bốn bức tường chật hẹp của phòng trọ, tới bữa thì cà nhắc dậy úp mì tôm ăn chống đói, ý nghĩ "giá như mình đừng sinh ra trên đời này" lại hiện lên trong đầu Hạ.

Tình trạng trầm uất triền miên khiến cơ thể cô như một chuyến xe bị quá tải. Hạ vừa có nhu cầu muốn san bớt "gánh nặng" cho cơ thể mình, vừa e ngại sẽ phải chất thêm những phiền phức mới. Ví như chuyện gọi điện cho mẹ lên. Mẹ sẽ chăm sóc, vỗ về cô. Nhưng đồng thời, cô cũng lo sợ rằng mẹ sẽ gặng hỏi về Quân. Điều ấy khiến cô mệt mỏi và đau đớn hơn chuyện cái chân đang bị đau. Bởi vậy sau khi suy tính, Hạ chọn cách tiếp tục chống đỡ một mình...

Cũng may, hôm ấy, sau khi dìu Hạ thoát khỏi đám người hỗn loạn, chị Lê lập tức chở cô đến một ông lang có tiếng trên phố Cửa Bắc. Ông già chắc phải gần chín mươi, tóc xõa dài ngang lưng như trong phim chưởng của Tàu, vừa bắt mạch vừa áp tay vào gan bàn chân của cô, đoan ra dấu tay bảo thằng bé phụ việc mang thuốc đến. Mùi thốc hăng hăng khiến cô hơi nôn nao. Ông già chẳng nói lời nào, chậm rãi bó thuốc quanh chân cho cô, đến khi xong xuôi thì phẩy tay áo giục cô ra về. Thằng bé giúp việc nhanh nhẩu chạy ra mở cửa, đồng thời cho luôn chỉ dẫn:

- Chị nằm cố định một tuần rồi mới được tháo

thuốc ra.

Cô chưa kịp cảm ơn ông cụ, lúc quay lại đã thấy ông cụ ngả lưng xuống sập gụ, quạt mo cau che ngang mặt.

Một tuần.

Bất động.

Thực ra thì cô đã BẤT ĐỘNG được bao lâu rồi?

Cuộc sống này? Cô đã bị BẤT ĐỘNG từ lâu rồi.

Một tuần nữa thì phỏng có ý nghĩa gì đây?

Một tuần...

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Quân

Hạ không rõ vì lí do gì mà Quân lại chủ động hẹn gặp cô.

Gặp? Thì đã sao nào? Xét cho cùng cô và Quân cũng chẳng phải kẻ thù đến mức không thể nhìn mặt nhau.

Hạ chọn một quán café xa lạ. Cô không thể lại cùng Quân ngồi trong những quán quen cũ, nghe những bản nhạc mà hai bên cùng thuộc đến từng giai điệu.

Quân đã đợi sẵn cô ở đó.

Mặt đối mặt.

Quân có vẻ hơi đẩy ra.

Và luống cuống.

Điều ấy khiến cô bỗng dưng thấy ngờ vực.

- Em sống thế nào?

- Thì vẫn sống.

- Ai chả biết thế... nhưng...

- Nhưng sao? - Cô rướn mắt nhìn Quân.

- Chẳng sao cả.

Quân thu người vào chiếc ghế bành khá rộng, xì xụp khoảng li café. Ngày xưa, cô sẽ là người chêm thêm sữa vào cốc café ấy. Nhưng lần đi quán hiếm hoi của hai người chỉ là những trò khoảng café đốt thời gian như vậy.

- Anh sống tốt chứ? - Cô nhìn ra ngoài phố.

- Thì cũng vậy vậy. Vợ anh vừa đẻ con trai.

- Lúa ngấn ngày nhỉ? - Hạ nhếch miệng cười mà lòng đắng nghét. Cô rùng mình nhớ đến bà bác sĩ ở phòng khám không địa chỉ, không tên tuổi, câu hỏi và hơi hám thuở nào. Và vẻ mặt đờ đẫn của Quân khi chở cô về kí túc xá. Cô - đã có thể có những đứa con...

Quân tiếp tục ngồi rúm vào chiếc ghế, miệng húng hắng ho. Café quên cho sữa, đắng nghét.

Quán chỉ có cô và Quân, và đám nhân viên chui sau quầy bar đánh tá lả.

Hạ thấy lòng chán ngán. Cô không cả muốn nhìn mặt Quân nữa.

- Anh gặp em có việc gì không?

- Chỉ là... - Quân lắp bắp - những chuyện đã xảy ra... anh muốn xin lỗi.

Hạ cười nhạt:

- Anh có lỗi gì đâu mà phải xin. Em ngu thì em chết thôi chứ tội lỗi gì.

Nói xong câu ấy, Hạ tự thấy ngạc nhiên về chính

mình. Hình như cô - không còn là cô nữa. Cay nghiệt và chua chát.

Quân luống cuống:

- Anh có lỗi chứ... nhưng mà... coi như mình không có duyên phận. Từ giờ trở đi, coi như chúng ta không làm phiền nhau nữa. Nhá.

Hạ chết điếng trong lòng. Thì ra Quân sợ cô đeo bám, làm phiền anh ta, làm phiền gia đình nhỏ của anh ta! Cô còn chẳng hề có ý tưởng ấy trong đầu. Vậy mà Quân phải lo xa quá. Miệng cô đắng như ăn tam thất.

- Tôi không nghĩ anh tầm thường và nhỏ nhen như vậy đấy. Anh chỉ cần gọi điện cho tôi là xong, mất công hẹn hò mà làm gì.

Cô đứng phắt dậy, rời khỏi quán theo cách di chuyển của một ngọn lửa đang cháy bùng ngút. Quân vẫn ngồi im, rút mình sâu vào chiếc ghế bành. Chiếc ghế dường như quá rộng với anh ta.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Biến Động

Việc sáp nhập coi như chỉ còn một sớm một chiều. Cơ quan chả ai còn tâm trí làm việc. Cánh chị em văn phòng chả buồn nể mặt sếp, giữa giờ làm, ngồi gác chân giữa phòng khách rỉ tai nhau chuyện ai lên ai xuống, ai trong danh sách tinh giảm lần này.

Trưởng phòng mắt lé của Hạ trông rầu rĩ ra mặt. Chị An xách túi đi cả ngày. Hòa không đến cơ quan nữa. Chị Lệ chạy loăng quăng từ phòng nọ sang phòng kia với vẻ mặt đầy bí hiểm.

"Con thú" lừ lừ nhìn cô, đoạn rút vào phòng gọi điện thoại cả buổi.

Nguyên nhân vụ cháy nổ cơ quan đang được điều tra. Giấy tờ sổ sách kế toán bị thiêu thành tro. Rõ ràng là có ý đồ chứ còn gì!

Mọi chuyện rồi tung rồi mù.

Hạ bần thần ngồi cả buổi trong phòng làm việc.

Không phải pha trà. Vì chả còn ai có tâm trạng ngồi uống trà nữa.

Không đọc báo. Vì cơ quan đã cắt giảm việc đặt báo của các phòng ban.

Không nghe điện thoại. Vì cả buổi, không một hồi chuông được vang lên.

Hết giờ làm, cô khóa cửa ra về.

Tự hỏi: Tại sao mình vẫn tiếp tục đi làm? Để rồi chờ một quyết định nghỉ

việc do yêu cầu tinh giảm biên chế sẽ được chuyển đến trong nay mai.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Rao Vặt

Người tìm việc, việc tìm người:

· Nữ, 27 tuổi, trung thực, hòa nhã, muốn tìm việc làm thêm từ 18-21h cả T7, CN. Vui lòng liên hệ H. số điện thoại 090...

· Nữ, đã tốt nghiệp đại học khoa Thư viện, trình độ tiếng Anh C, thẳng thắn, cần tìm việc làm phù hợp. Liên hệ: 098...

· T, nữ, 31t, ngoại hình khá, KN bán hàng ST+TTTM, thủ kho, thu ngân, tìm việc phù hợp. Tel: 091...

Tuyển nhân viên văn phòng:

Yêu cầu:

- Nữ giới; tốt nghiệp các trường Đại học, biết tiếng Anh.

- Tin học văn phòng.

- Giao tiếp tốt, ngoại hình khá.

- Yêu thích môi trường giáo dục, năng động, nhiệt tình với công việc.

* Hồ sơ gồm: CV, Đơn xin việc viết tay (tiếng Anh), 01 ảnh 4x6, bằng cấp chứng chỉ có liên quan.

Hồ sơ nộp tại: Phòng Tuyển sinh (tầng 02). Đề nghị nộp trực tiếp tại văn

phòng. Địa chỉ: Số 23/7 đường Trần Hưng Đạo...

· Thiên đường - Salon tóc sang trọng nhất Thành phố, sắp khai trương cần tuyển nhân viên nữ gội sấy tay nghề cao, đã có kinh nghiệm làm việc tại các Salon tóc hoặc liên quan.

Mức lương thỏa thuận trực tiếp sau khi thử tay nghề.

Cơ hội làm việc & đào tạo tại môi trường chuyên nghiệp.

· Cần tuyển 20 nữ phục vụ, 18-30t, ngoại hình dễ nhìn, ưu tiên biết ngoại ngữ, lương CB 2tr+PC 4tr/th. LH: 092...

· Cần tuyển nữ làm mẫu vẽ nuy...

· Cần tuyển nữ...

· Nữ, cần tìm việc...

· Nữ,...

· CẦN TÌM NỮ, CÓ KHẢ NĂNG VIẾT VĂN! GẤP. LƯƠNG THỎA THUẬN. ƯU TIÊN NGƯỜI ĐÃ TỪNG VIẾT BLOG. LIÊN HỆ:
0900000000

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Cô Độc

Diệp tự nhiên biến mất. Dễ phải đến cả tháng. Điện thoại ngoài vùng phủ sóng. Nhà khóa cửa im ỉm. Phong chả biết tìm nó ở đâu.

Cả tháng nay cô đánh vật với cuốn sách của mình. Mông lung. Bế tắc.

Sự chán nản, không - tự - nhiên - đến, mà nó có nguyên nhân từ tất cả các hướng: công việc, quan hệ cá nhân, gia đình... Nhưng Phong không có gan thay đổi. Ví như việc chuyển công việc. Chỗ nào cũng ganh đua, chèn ép nhau. Rặt những cạm bẫy. Mà vẫn phải cố bám, cố sống. Trầy vẩy, chật vật.

Diệp mấy lần rủ Phong bỏ phứt mọi thứ đấy, theo nó làm ăn. Làm ăn kiểu gì chả biết, chỉ thấy nay mở công ty này, mai mở công ty khác. Lúc thì chức danh Tổng Giám đốc, lúc thì Giám đốc. Công ty một người thì làm gì mà chả được - nó cười giễu. Cô cầm card visit của nó - vài tháng lại chuyển một tên công ty mới mà chóng cả mặt. Cô không có gan như thế.

Có đợt nó đến nhà cô ăn vạ mấy ngày liền vì hết tiền, chán đời. Nhưng được ba bữa thì "ngọn lửa" vùng dậy, má hồng rực, cười phe phé.

Nó như một bộ bài đa sắc màu mà cô thì kém cái khoản đoán quân. Tệ thế!

Phong thêm sự lạc quan - vô tư - hài hước của Diệp.

Cô cần Diệp để phản tỉnh lại chính mình.

Phản tỉnh lại chính mình.

Phản tỉnh lại chính mình.

Phản tỉnh lại chính mình.

Phản tỉnh!

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Nhật Ký

Rất lâu, cô mới tiếp tục ngồi vào bàn viết. Những nỗi hoang mang, bấn loạn của nhân vật. Những hoang mang bấn loạn của chính cô. Chúng khiến cô mệt mỏi và bế tắc. Những con chữ rời rã.

Nhưng những người bạn vẫn không ngớt hỏi cô về cuốn sách. Về Hạ. Và cô nghĩ mình phải tiếp tục. Không thể bỏ cuộc. Và cô lại bắt đầu ngồi viết, bắt đầu cuộc chiến của chính mình.

Viết.

Viết.

Viết.

Viết.

Và viết...

Những con chữ nhảy nhót hỗn độn trên màn hình vi tính.

* * *

Tin rao vặt tình cờ đến tay cô.

Nhắc máy.

0900000000

A lô...

0900000000

Hiện tại đang bị nghẽn mạng. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau.

0900000000

Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang ngoài vùng phủ sóng. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau.

0900000000

Tôi là Hạ?

Tôi là Phong?

Hay là Diệp?

Tôi không biết.

A lô

A lô

A lô

...

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Cuộc Phỏng Vấn

Những giấc ngủ triền miên chỉ khiến Hạ cảm thấy mệt mỏi hơn.

Những giấc mơ không cứu rỗi được cô.

Những ký ức không thể xóa sổ.

Chỉ trong vòng một năm, Hạ đã phải đón nhận quá nhiều chuyện phức tạp. Cô - theo cách phản xạ của loài ốc, cố thủ trong lớp vỏ cứng để chống đỡ mọi chuyện - nhưng ngay cả lớp vỏ tưởng chừng bất khả xâm phạm cũng đang vỡ toác một cách không thể kiểm soát. Cô giống kẻ đang trượt dần xuống một lòng giếng sâu hun hút, mà nếu không kịp thời bám lấy những gờ gạch mấp mô quanh thành giếng, tìm cách vượt thoát thì vĩnh viễn cuộc đời cô sẽ YÊN NGHỈ ở chốn ấy. Bản năng sinh tồn thôi thúc cô. Một con người khác trong chính cô cũng đang thôi thúc. Khiến cô không thể tiếp tục giam cầm mình trong những nỗi phiền muộn, sầu não...

Hạ đứng trước gương, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt mình hiện lên trong đó. Khuôn mặt trong đó thực sự không giống cô. Điều ấy khiến Hạ ngạc nhiên. Không phải chuyện xấu đi hay đẹp lên của khuôn mặt cũ vào một ngày đẹp trời, mà rõ ràng không phải là khuôn mặt của cô.

Trong gương là một KHUÔN MẶT KHÁC. Nhìn cô đắm chiêu.

Hạ nhìn trân trối vào khuôn mặt mình trong gương. Thỏi son cũ được lôi ra khỏi ngăn kéo. Những đường phết nhẹ lên môi. Thêm một chút phấn che đi những quầng thâm ủ ê quanh mắt. Và mở cửa ra đường.

Nắng rực rỡ trên đầu. Chúng khiến cô bất ngờ bị choáng váng. Nhưng rất nhanh, Hạ ngồi lên xe và phóng đi. Cô nhắm thuộc một địa chỉ trong trang rao vặt của báo Mua&Bán mà cô thấy phù hợp với mình nhất. Sau nhiều những đắn đo, mặc cảm.

"Sợi dây cót" trong lòng Hạ đã được kéo căng.

* * *

Đó là một người ông có vẻ ngoài khá kì quái. Đầu cạo trọc. Mắt to thô lỗ nhưng cái miệng thì bé tí. Anh ta chỉ chiếc ghế phía đối diện mời cô ngồi, đoạn quay ra nghe điện thoại. Cuộc điện thoại lúc to lúc nhỏ, nhưng chủ nhân rất có kinh nghiệm trong việc tiết chế câu thoại nên dẫu ai đó ngồi cạnh cũng rất khó đoán biết được nội dung cuộc trao đổi.

Hạ nhẫn nại chờ đợi. Cuộc sống của cô có lúc nào mà không trong tâm thế chờ đợi đâu. Nó khác hẳn với một quảng cáo nào đó trên truyền hình "Sống là không chờ đợi". Thế giới ấy hình như không phải dành cho cô.

Điện thoại chưa dứt, máy fax cuối phòng đã rít lên kèn kẹt. Một đồng giấy đùn ra, trào cả xuống sàn nhà. "Đầu trọc" hồi hả kẹp điện thoại vào giữa cằm và vai, tiếp tục cuộc trò chuyện, đoạn cầm bản fax lên xem, mặt nhăn nhó như cách người ta vò một trang giấy loại.

Mười lăm phút trôi qua. "Đầu trọc" ngồi phệt xuống cạnh máy fax, mãi mê xem bản tài liệu mới.

Thêm một cơ số phút nữa.

Hạ vẫn nhẫn nại chờ đợi. Cô lơ đãng nhìn quanh phòng. Chẳng có gì đặc biệt ngoài một dòng chữ chạy lắt léo trên kệ sách: "Đánh thức tiềm năng của bạn". Cô bần thần tự hỏi: "Mình thì có tiềm năng gì?"

"Đầu trực" - rốt cuộc cũng dứt được ra khỏi điện thoại và máy fax.

- Sao? Cô đến đây có việc gì?

- Tôi đọc mẫu rao vặt trên báo.

"Đầu trực" nhú mày:

- Sao? Vẫn quảng cáo à? Tôi bảo dừng rồi cơ mà.

Hai tay Hạ tứa mồ hôi. Cô run run lôi tờ báo trong túi xách ra:

- Nó đây...

"Đầu trực" không buồn cầm lấy tờ báo.

- A, tờ này là từ tuần trước. Cô chuyên đọc báo cũ à?

Mặt Hạ nóng ran.

- Tôi chưa đọc thì nó vẫn là mới.

"Đầu trực" cười phá lên:

- Thế thì chỗ mấy bà đồng nát hăn có nhiều thứ mới cho cô đấy.

"Đầu trực" giương đôi mắt cỡ đại, nhìn cô khiêu khích.

- Một thứ có ích cho tôi thì tôi không quan tâm nó mới hay cũ. Nếu chỗ công ty đây không còn nhu cầu tuyển dụng thì tôi xin phép.

Hạ vịn vào thành ghế, đứng dậy.

- Thế thì chào cô. - "Đầu trực" hình như chỉ chờ có thế - Cửa vẫn mở đấy.

Cô bước đi như kẻ mộng du. Cánh cửa nhòa nhịt trước mắt. Nào có cánh cửa nào MỞ ra cho cô đâu.

Ngực cô đau nhức.

- Đây, tờ báo của cô! Với kiểu đi tìm việc thế này thì tốt nhất là cô nên đóng cửa nằm nhà. Nhé!

Chữ "nhé" được dai ra một cách đầy giễu nhại.

- Tôi cần đủ ở tờ báo đó rồi. - Hạ không quay lưng lại. Cô không đủ sức quay lại thì đúng hơn.

Cô trở về nhà, giữa trưa nắng chang chang.

Cô xối nước vào mặt, chà sát hai má đến tấy đỏ. "Khuôn mặt khác" trong gương tiếp tục nhìn cô đắm chiêu.

"Sợi dây cốt" trong lòng cô chùng xuống như một sợi bún ôi.

Tại sao?

Tại sao?

Cô đã thật sự gắng gượng để mong vượt thoát khỏi tình cảnh hiện thời, nhưng hình như SỐ PHẬN vẫn muốn tìm đến cô để giễu đùa.

Tại sao lại như vậy?

Tại sao?

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Tuyệt Thực

Cơ thể mà nó đang trú ngụ, đang làm một cuộc tuyệt thực. Không một chút dinh dưỡng nào được đưa vào.

Ngột ngạt và chật chội.

Khí lạnh xâm nhập vào từng tế bào.

Nó lờng lộn chạy từ góc nọ ra góc kia, thậm chí tìm cách bay lên. Nhưng cũng chính lúc ấy, đột nhiên nhận ra rằng, nó đã những tưởng có thể thoát khỏi cơ thể Bé con rất dễ dàng, như những lần bỏ trốn lang thang đã từng xảy ra, thì bây giờ, tuyệt nhiên, nó không thể cất mình khỏi cơ thể ấy nữa. Nó buộc phải chật vật, lăn lóc mới bám được vào cơ thể ấy. Nó bị dồn nén. Rồi lại bị kéo căng ra. Rồi thấy mình bị đứt khúc. Như kiểu một cái bình cạn nước, người ta phải xốc, phải dốc, mới thấy được tí tẹo nước đọng láng cháng trong đó. Và vì miệng bình có nếp gấp, nên một chút nước sót, cũng thật khó có thể chảy được ra ngoài.

Nó chưa bao giờ nghĩ đến sự ràng buộc tai ác thế này. Nó chỉ nghĩ là cuộc trú ngụ tạm thời. Nó đã phải chịu đựng sự hành hạ, vật vã trong thân xác ấy. Nó không đáng bị như vậy. Một chút nào.

Chẳng lẽ nó không thể bay lên?

Bay lên...

Bay ...

Thôi thế là hết.

Nó thấy mình đã đến lúc.

Những khúc đứt đoạn của nó bò lại gần nhau. Ráp nối lại những mẫu nham nhở, méo mó. Rồi đông vón lại thành một cục ảo não, tuyệt vọng.

Mẹ ơi...

Mẹ đợi con nơi đâu?

* * *

Cái chết, hóa ra không dễ dàng như nó tưởng.

Trong lúc nó bắt đầu khô héo trong cơ thể kiệt quệ kia thì ân nhân xuất hiện.

Cháo được đưa vào miệng, từng thìa nhỏ, thật gượng nhẹ.

Các mạch máu bắt đầu hồi sinh, dào dạt chạy trong cơ thể.

Sống rồi! Nó reo lên. Phải bỏ trốn, càng nhanh càng tốt. Nhân cơ hội này. Nó cần phải thoát khỏi nơi đây.

Nó chưa hồi phục hoàn toàn, nhưng cũng đủ dồi sức cho một cuộc bỏ trốn.

Còn Bé con?

Nhưng Bé con phỏng còn ý nghĩa gì với nó nữa. Có thể sẽ là một cuộc tuyệt thực mới? Dẫu thế thì sao nào? Nó đã nhìn thấy sự bế tắc của Bé con. Từ lâu.

Nó cần nhanh chóng bắt lấy cơ hội này. Không thể chậm trễ hơn.

Đứng trước ngưỡng cửa tự do, nó - lần đầu tiên - cảm thấy dẫn đo.

Bé con sẽ chết mất. Dù có cả nghìn nôi cháo nhồi vào cái cơ thể ấy, Bé con vẫn sẽ chết. Cái chết không phụ thuộc vào mức độ dinh dưỡng của cơ thể. Ăn hay không chẳng còn ý nghĩa nữa, khi mà cánh cửa đón thần chết đã mở rộng. Có những cái chết đến rõ ràng, ngay cả khi tim vẫn đập, máu vẫn chảy.

Thì sẵn sàng cả đây rồi - Những tế bào ứa máu, mừng mủ. Các dây thần kinh mù mị, tê dại.

Cuộc sống bủa vây Bé con, dồn Bé con như dồn một con gà nhíp vào góc tường. Rồi a lê hấp, "bẹp" một phát là xong. Nhưng cú "bẹp" một phát kia chưa xuất ra ngay. NÓ cứ lờn vờn quanh cô ta. Mà còn để nhìn cái con gà con chạy quỳnh quánh, hoảng loạn, đâm đầu vào tường. NÓ hòng để cho con gà tự mà chết. NÓ thản nhiên nhăm nháp cái sự chết của kẻ khác. Một kẻ yếu.

Nó tự thấy ngạc nhiên về bản thân: Lúc này là lúc nó có đầy đủ lí do để bỏ trốn, vậy sao nó còn nấn ná?

Nó yên lặng bên cô ta hàng giờ đồng hồ, mà chỉ mỗi việc nhìn trân trân vào bóng đèn trên tường. Trước đây, nó thấy cô ta khóc nhiều. Khóc suốt đêm. Cơ thể vắt ra toàn nước mắt. Chả ăn uống gì. Một sự bế tắc.

Giờ thì cô ta không khóc nữa. Lặng câm ngồi nhìn bóng đèn điện đỏ quạch. Thân thể nóng bừng bừng như sốt. Hơn cả sốt. Nóng đến độ nó tưởng mình đang bị nhúng vào chảo lửa. Nó vịn vịn để tránh cái nóng. Nhưng tránh làm sao khi cả cơ thể cô ta là một chảo lửa?

Thế thì đi thôi. Nó cần bảo đảm chính nó. Để còn gặp mẹ.

Nhưng nó có thể nhẫn tâm ra đi mà biết chắc rằng cô ta sẽ chết? Cơ thể ấy đã bao bọc nó hơn hai chục năm qua. Nó đã ngỡ có thể chung sống cả đời với cơ thể ấy. Cô ta cùng tuổi với nó. Họ đã cùng chung sống qua những tháng ngày thật vô tư hồn nhiên. Nhưng theo thời gian, họ ngày càng cách xa nhau. Khoảng cách đến từ sự khác biệt tư duy quá lớn của cả đôi bên.

Họ không khỏi ngạc nhiên khi chứng kiến những cuộc chì chiết ngạt ngạt trong mùi dầu hỏa, mùi mắm muối của phòng trọ bí bách không cửa sổ, không thông gió, và không còn tình yêu. Của hai kẻ yêu nhau. Nói đúng hơn là đã từng yêu nhau. Còn giờ đây, họ xuất hiện bên nhau - trong vai trò của NHỮNG NGƯỜI XA LẠ QUEN MẶT. Điều ấy mới thực là đáng sợ.

Dần dần, nó cũng nhiễm tâm thế ngờ vực, hoang mang như cô ta. Nó thấy mình có lẽ cũng đang chết dần chết mòn, không lối thoát như cô ta. Nó ủ rũ vào mỗi buổi sáng mai. Nó sốt ruột chờ cô ta khạc nhổ trong nhà vệ sinh. Nó trèo lên xe, theo cô ta đến công sở. Nó rùng mình khi nhìn thấy một người to béo, mặt chảy dài như một quả đu đủ ủng, thường lờm theo cô ta khi đi lên cầu thang.

Nhưng cơ thể cô ta đang chết từ từ. Cái chết đến rồi đấy. Nó biết chắc điều ấy.

Thế thì phải đi thôi. Nó không thể chết theo cô ta được. Nó có lí do để tiếp tục sống.

Mà những chuyện đã từng xảy ra trong nó đương nhiên chưa thể quên. Cô ta hắt hủi nó. Rửa xả nó. Xua đuổi nó. Chiến tuyến đã dựng. Một mất một còn.

Thì phải đi thôi.

Những viễn tưởng được vẽ ra. Nó sẽ kiếm một con người yêu đời, lạc

quan, đường đời rộng thênh thang. Nó sẽ hào hứng chờ mỗi ngày mới đến. Nó hân hoan xuất hiện giữa đám đông chứ không phải cắm mặt vào phòng trọ tù túng và thiếu thốn ấy được.

Nó sẽ...

Nó sẽ...

Sẽ...

* * *

Nhưng hơn hai mươi năm sống trên cõi đời này, cũng đủ dạy cho nó biết cúi nhìn, cảm thương kẻ khác. Chứ không phải phũ phàng nói đi là đi. Mặc cho thân xác cứ mang mình đang tan rữa ra. Không hồi cứu vãn.

Nó cần phải suy nghĩ về điều này.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Trôi Đi

Nó chưa kịp suy nghĩ thì đã thấy mình bị trôi ra khỏi cơ thể ấy.

Trạng thái trôi diễn ra quá nhanh, quá bất ngờ khiến nó bối rối.

Nó thấy cô ta nằm vật xuống giường. Cổ tay đầm đìa máu. Máu và máu.
Người cô ta mỏng tang.

Như mẹ nó trước đây.

Nhưng không phải là cuộc chiến một mất một còn, như mẹ nó đã từng.

Nó đã ở ngoài cô ta. Nhẹ bồng như một hơi thở.

Lần này, không phải là nó, mà chính là cô ta đã khước từ nó.

Và cô ta cũng đang làm một việc đáng sợ khác: khước từ chính bản thân mình.

Khi người ta đã khước từ chính mình, thì chẳng còn điều gì có ý nghĩa nữa.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Một Chốc Thoáng Qua - 2

Tôi đã từng gặp cô ta ở một đám tang.

Cô ta nhìn trân trân vào tấm ảnh người chết. Mắt cô ta mở to một cách kì dị.

Hình như có một thứ ngôn ngữ nào đó được trao đổi giữa họ - bức ảnh viền đen nghi ngút hương khói vây quanh - và cô ta.

Tôi thấy hơi lạnh từ cô ta tỏa ra. Cũng có thể là tôi nhầm. Nhưng nhà tang lễ hôm đó rất lạnh. Nhất là sau khi tôi bắt gặp cô ta.

Cô ta không nhập vào đoàn viếng nào cả. Chỉ đứng dựa vào tường, phía cạnh cửa ra vào. Và nhìn trân trân vào tấm ảnh người quá cố.

Nhạc cử hành ai oán.

Những viên khăn tang nhưng nhức mắt.

Tôi rời khỏi phòng tang lễ, vẫn thấy buốt lạnh một cách kì lạ. Kiểu như đang đứng giữa trời mùa đông, mưa giá và nhiệt độ tiến gần về độ âm.

Sau lưng tôi - là cô ta - đi rất gần.

Thậm chí tôi đã từng tự hỏi: Cô ta có thật sự tồn tại hay không? Hay chỉ là một ảo giác. Có lúc cô ta dường như không hề đặt chân trên mặt đất, mà người vẫn lướt đi rất nhanh. Làm sao có thể như thế được - với một con người.

Điều chắc chắn là tôi đã từng gặp cô ta. Buốt lạnh.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Gửi Mẹ

Con không biết phải nói với mẹ thế nào?

Con không chịu đựng được ánh mắt mẹ nhìn con. Và những giọt nước mắt của mẹ làm con run rẩy. Với mặc cảm tội lỗi...

Sự can đảm. Con không còn nữa.

Không can đảm đối diện với mẹ.

Không can đảm thanh minh.

Không can đảm đi tiếp cuộc đời này.

25 tuổi. Con sống thế cũng đã quá dài rồi. Dài đến mức con thấy mình không đủ sức sống thêm ngày nào nữa. Có kéo dài thì cũng là sống gửi, sống nhờ mà thôi.

Mà thực ra con đã sống phận KÍ GỬI từ lâu lắm rồi. Từ khi nào thì con không đủ sức nhớ nổi nữa. Mỗi ngày con sống lê thê như người đã qua cả chục năm rồi. Thế thì con sống từng ấy thời gian cũng coi là dư thừa đấy chứ. Mẹ nhỉ.

Bởi vậy, đừng buồn mẹ nhé.

Và hãy tha lỗi cho con.

Đừng trách con khi những dòng này chỉ đến mẹ khi con đã phiêu bạt một

nơi chốn mới. Thanh thản. Nhẹ nhõm. Mẹ hãy tin điều đó. Vì khi con quyết định ra đi là bởi con cũng tin ở điều đó rồi.

Một sự giải thoát.

Có lẽ là như vậy...

Con xin mẹ đừng khóc.

Đừng hỏi: Tại sao?

Mẹ nhé.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Độc Thoại

Con.

Sao mẹ không thể chớp mắt?

Sao mẹ đau thắt lồng ngực?

Sao lòng dạ không yên?

Sao chân tay rời rã?

Sao hồn - xác như đang muốn chia lìa?

Con.

Mẹ ngần ngừ mãi mới dám nhấn số. Gọi con.

Máy tắt. Có lẽ là con đang ngủ. Có lẽ là mẹ cả nghĩ.

Con.

Nếu có chuyện gì xảy ra với con thì mẹ cũng không thể sống yên đâu con ạ. Đừng giữ trong lòng chuyện gì mà không cho mẹ biết, con nhé.

Đã ba giờ sáng.

Sao mắt mẹ cứ cay xè.

Gió bỗng nhiên đập cửa. Rồi lùa vào nhà lạnh buốt. Khiến mẹ thấy rùng

mình.

Con.

Thật sự là không có chuyện gì xảy ra với con chứ? Lần nào mẹ gặng hỏi, con cũng nói là mình đang rất ổn. Con có công việc ổn định. Rồi sẽ lấy chồng. Rồi sẽ sinh con đẻ cái. Rồi sẽ đón mẹ lên ở cùng. Nhà chỉ có hai mẹ con. Giờ thì chưa được. Con ở nhà trọ chật chội như thế. Mẹ lên thì sống thế nào.

Con.

Đã năm giờ sáng. Mẹ ngồi trên giường mà chân tay bải hoải. Một điều gì đó như là sự mất mát vừa - đang - diễn ra...

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Tang Lễ

Sau một hồi thương lượng, nhà tang lễ P. cũng chấp nhận để chúng tôi chuyển xác Em đến. Sẽ chỉ có hai giờ đồng hồ. Buổi trưa, từ mười một giờ đến một giờ chiều. Chấm hết. Không mặc cả. Không xê xích dù chỉ năm, mười phút. Thế là đã nể nhau lắm rồi.

Ông phụ trách nhà tang lễ có khuôn mặt phẳng lì, da xanh tái nhìn chăm chăm vào chúng tôi:

- Những trường hợp đặc biệt thế này, các anh các chị có đi quanh cái Thành phố này, cũng chả ai người ta chịu nhận đâu. Chết không rõ nguyên nhân thế. Chà... cái này không đơn giản đâu. Mà các anh các chị bây giờ cũng thật... Đang tuổi trẻ phơi phơi như thế...

Mặt phẳng lì, da xanh tái bất chợt chững lại. Hình như không phải lúc. Người chết thì cũng chết rồi. Có ai bỗng dưng đang sung đang sướng lại đi đâm đầu vào chết đâu. Phải có cơ có chứ. Chết là thiệt thân. Còn rửa trách người ta làm gì. Cũng chỉ có hai giờ đồng hồ. Rồi thì đường ai nấy đi. Âm - dương không chung lối.

Đám chúng tôi, chả ai còn lòng dạ nào. Ừ thì hai giờ đồng hồ. Xúm nhau lại, mỗi người một việc. Người lo mua chè đồ vào quan tài. Người lo cắt chữ, đặt hoa tang lễ. Người lo thông báo cho bạn bè, làm việc với cơ quan. Rồi thì điếu văn. Nào đã ai quen với những chuyện bi ai thế này.

Chúng tôi chưa ai từng gặp mặt Em. Chỉ là những cuộc làm quen, chút chút trên mạng. Các buổi sinh hoạt offline Em đều từ chối. Nhưng blog của

Em thường khiến người ta phải tò mò và tranh cãi rất nhiều.

Chúng tôi thường tự hỏi: Một hot blogger như Em thì có gì đặc biệt? Đặc biệt đến độ phải tìm đến cái chết để nương náu?

Chúng tôi đọc blog của Em mỗi ngày. Đọc với sự tò mò thích thú không cưỡng lại nổi. Gần đây, đọc những entry bất thường trên blog của Em, chúng tôi biết em đang gặp khó khăn, bế tắc. Những khó khăn bế tắc âu cũng là chuyện thường tình với người trẻ như Em, khi phải chống chọi đương đầu với cuộc sống phức tạp này. Chúng tôi cùng comment để chia sẻ với nhau. Cảm thấy mình được an ủi rất nhiều.

Ngay cả khi blog của Em treo hai chữ ĐÃ CHẾT trên blast, chúng tôi chỉ nghĩ đó là một trò đùa, hay một sự khủng hoảng nhất thời. Có người động viên, an ủi. Blog im hơi lặng tiếng mấy hôm, rồi lại thấy Em post tiếp. Em viết cho mẹ. Viết như trăng trời.

Chúng tôi đâu biết đó là những dòng nhắn gửi cuối cùng của Em.

Đến tận khi nhìn thấy dòng chữ treo trên blog rằng "ngày..., tại số nhà..., làm ơn hãy tới tìm xác tôi", chúng tôi - những người có trong friend list của Em mới giật mình, hoảng hốt. Điện thoại hồi hả réo gọi cho nhau. Xe máy chạy như điên đến nơi.

Em nằm đó. Bên cạnh chiếc máy tính vẫn nhấp nháy sáng. Choán cả màn hình là trang blog đặt chế độ màu đen kịt. Mục "About me" ghi: KHÔNG CÒN SỐNG.

- Cả tháng nay, chỉ thấy nó quanh quẩn ở nhà (Lời bà cụ bán hàng nước trên vỉa hè, gần nhà Em thuê)

- Đã chết rồi cơ à? (Lời cô trực điện thoại cơ

quan Em)

- Cô ta không có tên trong sổ lương của chúng tôi. Chúng tôi không chịu trách nhiệm về cái chết của cô ấy. (Lời vị lãnh đạo cơ quan Em)

Chúng tôi có lục tìm được chứng minh thư của Em. Sau đó đăng tin trên báo. Rồi lần tìm về quê Em. Mẹ Em đang ốm nặng. Người nhà đề nghị làm tang lễ cho Em trên Thành phố để mẹ không biết. Sau này, họ sẽ tìm cách thông báo cho mẹ sau.

Mọi thứ được quyết định chóng vánh.

* * *

Hai giờ đồng hồ.

Đội nhạc lễ nhìn đồng hồ trước khi chỉnh lại nhịp phách.

Vòng hoa đến khá trễ. Ít cửa hàng có sẵn vòng hoa trắng. Phải đặt trước. Đặt rồi có khi cửa hàng đông khách quá thì vẫn phải chờ. Nhóm nhận nhiệm vụ đi đặt vòng hoa, mồ hôi nhễ nhại, đứng thanh minh thanh nga. Chả ai còn bụng dạ để nghe - dù biết người về trễ có nhu cầu được bày tỏ.

Chỉ có hai giờ đồng hồ.

Sân nhà tang lễ nóng hầm hập. Mấy cây đại lúp xúp không che nổi đám người rúm ró đứng bên nhau.

Người nhà dưới quê lên chỉ có một bà bác và một ông cậu. Mặt mũi ốm đau sầu thảm. Bố nó bỏ đi mấy năm nay rồi. Mẹ nó lấy công tác xã hội làm vui. Họ hàng nội ngoại cũng li tán cả. Mấy năm trước Em nó cũng có bà cô họ ở Thành phố này, nay thì cả nhà sang Tây làm ăn sinh sống cả rồi. Thôi thì trăm sự nhờ các cô các chú, đã thương Em nó thì thương cho trót. Gia đình

gom nhau lại được chút tiền này để lo cho Em nó. Một phần thì đã có người lo ở dưới quê. Làm lễ ở đây xong thì xin phép các cô các chú, chúng tôi đưa Em nó về.

Tiền được quần trong khăn mùi soa loang lỗ vết ố. Nước mắt nước mũi tiếp tục quệt vào.

* * *

Họ cũng đến. Năm người. Hai đàn ông. Ba đàn bà. Đứng thành hàng, với vẻ nghiêm trang và vô cảm một cách rất công chức.

Phong bì được một phụ nữ đứng tuổi đặt lên bàn thờ nghi ngút khói hương. Đúng vai trò của một Công đoàn.

Đàn ông - mắt lé nhận thẻ nhang cháy đỏ do người nhà đưa, chuyển cho đám người đi cùng. Đoạn họ nhìn nhau ra hiệu và cùng cúi đầu. Một... hai... ba. Đầu đặn. Bài bản.

Rồi xếp hàng dọc. Đàn ông - to béo đi đầu. Mắt hạt đậu ti hí. Chân lê lết bệt vòng qua linh cữu người quá cố. Nhưng ông ta không nhìn mặt Em qua lớp kính trên quan tài. Chỉ là bước qua chiếu lệ. Hai con mắt hạt đậu liếc xéo về phía người nhà. Bàn tay chìa ra nhũn nhẽo và lạnh ngắt. Đàn ông - mắt lé lăm lét bám theo sau. Lướt nhanh qua dãy nệm bập bùng.

Những người phụ nữ đi sau hiếu kỳ hơn. Họ dừng khá lâu ở khuôn mặt Em đang nhắm nghiền như ngủ. Khuôn mặt bột bột, vô hồn, do phải nằm phòng lạnh mất sáu hôm. Có người đưa tay chấm nước mắt. Những cái bắt tay hoảng hốt.

Xe biển xanh đợi sẵn dưới đường. Năm con người dền dứ nhau người trước người sau. Cửa đóng sập.

- Hôm nay tôi mời mọi người đi ăn thịt chó máy lạnh. Giải đen! - Mắt hột đậu phán.

Cả xe râm ran:

- Vâng, nhất trí.

- Cứ theo ý sếp đi ạ.

- Tháng này em cũng đang đen.

- Việc chả đâu vào đâu...

- Cái con này em bảo mà, nó hơi bất bình thường.

- Thôi đi, đằng nào thì người ta cũng chết rồi.

...

Xe mất hút trong nắng gắt. Để lại nhà tang lễ vắng hoe.

* * *

Anh ta cũng đến.

Nặng nhọc và mệt mỏi. Kiểu nặng nhọc của người không ưa vận động. Mắt dáo dác nhìn quanh. Có ý chờ đợi. Cái cảm chảy sệ ra, não nề.

Sau nhiều lần dẫn đo, anh ta rời khỏi cột đá phía trước cửa nhà tang lễ, tiến vào bên trong. Suýt vấp ở bậc cửa.

Đầu cúi gằm. Vái vội. Lập cập đi vòng quanh linh cữu. Không nhìn ai. Rồi tiến nhanh ra phía cửa bên. Đi thẳng ra nhà để xe. Xe dắt suýt đổ. Rồi cũng ngồi được lên. Tra chìa vào ổ. Nhấn ga. Vào số luôn ba nhíp. Vọt đi.

Mũ bảo hiểm quên đội.

Sảnh nhà tang lễ lại trống tênh. Em buồn rầu ngồi trên khung ảnh viền đen, nhìn xuống thân xác mình đang nằm im lìm trong quan tài chập chờn ánh nến.

* * *

Diệp khóc khóc mếu mếu gọi điện về cho chúng tôi. Nhờ đi viếng một đám ma. Của một người bạn mà chúng tôi đã từng gặp mặt. Em. Đương nhiên là chúng tôi nhớ. Cái dáng ngồi dè dặt. Đôi kính mắt trễ xuống ngang sống mũi, để lộ một đôi mắt xám xịt vì mất ngủ. Khi đó Em trông hơi ốm. Nói chung là một vẻ ngoài không thực ổn. Nhưng chúng tôi không nghĩ đến một kết cục bi thảm thế này. Những gì Em trải qua trong cuộc sống có lẽ không bi đát bằng chúng tôi. Vậy thì tại sao lại là một quyết định delete đột ngột thế này?

Giữa nhà tang lễ nặng nề âm khí này, bất chợt chúng tôi cùng gặp nhau ở ý nghĩ: Hội những người thích tự do - Giá như Em đến với chúng tôi sớm hơn, có lẽ Em sẽ có một lựa chọn khác? Hoặc giả, vì gặp chúng tôi mà Em mới có những hành xử tiêu cực như vậy?

Thật, Trời mới có thể biết được chuyện gì xảy ra.

Cuộc sống này, há chẳng phải là một trận chiến ư?

Cô gái nhỏ. Em chấp nhận làm kẻ bại trận? Hay đơn giản đó là một lựa chọn để khước từ cuộc chơi quá đổi phức tạp và mệt mỏi này?

Lựa chọn thì đã lựa chọn rồi.

Làm sao có thể thay đổi đây.

Hả Em?

Liệu có thể an ủi rằng: Em đoạn tuyệt với sự tự do hữu hạn này để tìm một tự - do - vĩnh - viễn khác?

Hả Em?

* * *

Quyên.

Tóc rối bù.

Mắt sưng mọng.

Ôm chằm lấy quan tài.

Nến đổ nghiêng ngả.

Nước mắt nhòa tấm kính che trên mặt Em.

- Em ơi là Em. Sao phải khổ thế này hả Em? Chị đã bảo để chị vạch mặt kẻ phản bội thì Em không muốn. Em chịu đựng một mình. Em chết thì thiệt thân Em. Em có biết không hả Em? Chúng nó có nghĩ gì đến những khổ sở mà Em phải chịu đựng đâu, Em ơi là Em. Em bỏ lại mẹ già cho ai?

Bát hương bỗng nhiên ùng ùng bốc cháy.

* * *

Hai giờ đồng hồ cho tang lễ. Hóa ra chả biết làm gì cho hết. Vì chỉ vên vên mấy chục con người đứng túm tụm, sục sục, kể lể. Rầu rĩ. Nẫu nề.

Nhân viên trực nhắp nhồm nhìn đồng hồ, chuẩn bị "thay ca". Đám kể tiếp

đã sột soạt ánh thờ và mâm cúng. Một cụ bà, thọ 84 tuổi. Khuôn mặt phúc hậu. Em có cần bạn đường không? Một trẻ, một già. Tựa vào nhau cho khỏi cô quạnh.

Mà thôi, cũng chả phải nấn ná, chờ đợi mà làm gì.

Một mình - thì đã sao? Rốt cuộc ai chả phải tự đi con đường của mình.

Vĩnh biệt Em.

Trả lại Em về với cõi ảo.

Cầu chúc cho Em hạnh phúc.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Entry Cho H

H. ơi!

Hôm nay nhà tớ có nhiều chuyện rất lạ lùng.

Bố tớ vừa đi làm về đến sân đã gọi ngay con bé giúp việc lấy báo, lấy diêm rồi châm lửa đốt đèn quanh người. Đoạn chui vào nhà tắm đến cả tiếng đồng hồ.

Một lúc sau thì chồng tớ cũng về. Chạy lên gác, và cũng chui tọt vào nhà tắm. Cũng ngồi trong ấy cả tiếng đồng hồ.

Tối bữa cơm. Mẹ tớ gọi mãi mà chả ai chịu ngồi vào bàn ăn.

Tớ đưa con cho giúp việc, ngồi ăn cùng mẹ.

Tự nhiên mẹ tớ nhắc đến H. Chuyện ngày xưa mẹ tớ và mẹ H. cùng đội y tá. Chuyện hẹn nhau đẻ con, đặt tên thế nào. Rồi băng đi hơn hai chục năm. Còn nghĩ là chả có cơ hội gặp nhau. Vậy mà...

Lúc ôm con lên phòng đi ngủ, tự nhiên tớ thấy ảnh của H. rơi ra từ một cuốn sách trên giá. Chồng tớ cũng nhìn thấy. Anh ấy tự nhiên nổi cáu và xé tan bức ảnh.

Tớ thành thật xin lỗi cậu, H. nhé. Nhiều lúc tớ chả hiểu được những người đang sống quanh mình.

Dạo này cậu thế nào? Lâu rồi tớ mới lên mạng. Thì tại bận sinh con đẻ

cái. Nhưng chả hiểu sao tớ tìm mãi không thấy blog của cậu. Cứ như thể nó chưa từng tồn tại trên đời này vậy. Lạ thật.

Cậu nhớ repply cho tớ nhé.

BLOGGER

Phong Điệp
www.dtv-ebook.com

Hậu Kỳ

Sau khi đã hình dung tường tận về tang lễ của mình, nó quyết định thay đổi kế hoạch.

Giống như thao tác delete một entry.

Hà Nội, 2006-2008